

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 40

Ple del Parlament

Sessió 22, tercera i darrera reunió, dijous 8 de maig de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'esport 300-00125/15	3
Interpel·lació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball 300-00109/15	11
Interpel·lació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics 300-00113/15	19
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de turisme 302-00089/15	25
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte dels darrers esdeveniments econòmics internacionals en el teixit empresarial català 302-00090/15	35
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model productiu i les perspectives de futur del Camp de Tarragona 302-00093/15	47
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de turisme (continuació) 302-00089/15	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte dels darrers esdeveniments econòmics internacionals en el teixit empresarial català (continuació) 302-00090/15	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model productiu i les perspectives de futur del Camp de Tarragona (continuació) 302-00093/15	59
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el frau dels empadronaments massius 302-00088/15	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la mobilitat Catalunya 302-00091/15	72
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política econòmica 302-00092/15	84
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el frau dels empadronaments massius (continuació) 302-00088/15	94

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a Catalunya (continuació)	
302-00091/15	95
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica (continuació)	
302-00092/15	96
Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia d'Europa	
401-00025/15	97

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 22.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller d'Esports.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'esport

300-00125/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'esport. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bon dia, conseller, diputats i diputades. Senyor Álvarez, el passat 11 d'agost va ser nomenat conseller d'Esports. La creació del Departament d'Esports és una molt bona notícia per a tots els qui estimem l'esport i creiem que és un motor fonamental per al nostre país. El Departament d'Esports és una oportunitat per dignificar i impulsar l'activitat física i l'esport a Catalunya, i creiem que és imprescindible aprofitar-ho.

Conseller, fa vuit mesos que ocupa el càrrec, i sabem que quan es comença els primers tirs han de ser sota la cistella i anar escalfant fins a tirar de tres –vostè ho deu saber millor que ningú, que de la línia de tres no les fallava mai. Ara bé, portem molts mesos escalfant amb tirs sota la cistella. Per tant, des de Junts li demanem que tingui més ambició, com feia als camps de bàsquet.

Per això volem posar en valor l'esport i l'activitat física, i a continuació li presentem una bateria de propostes per al bé de la pràctica esportiva, per al bé del sector i per al bé del nostre país.

Primer objectiu: s'ha de garantir el dret de la pràctica de l'esport per al conjunt de la ciutadania del nostre país. La manca d'activitat física suposa un alt cost a les institucions. Per tant, si impulsem i potenciem la pràctica esportiva suposarà més salut i menys càrrega econòmica per als serveis.

Per això celebrem que hagin proposat la recepta esportiva, però demanem que siguin més ambiciosos, com li hem dit, i tinguin present la salut mental. Sabem que la pràctica esportiva beneficia a nivell físic, però també beneficia a nivell mental. En aquest context, segurament deuen compartir que és imprescindible impulsar polítiques que fomentin la pràctica esportiva en totes les edats i a tots els nivells.

Creiem que les institucions hem de posar les màximes facilitats a tots els catalans perquè puguin exercir la pràctica esportiva. Per això defensem la necessitat que s'apliqui algun incentiu fiscal per a tothom que practiqui esport, una mesura molt beneficiosa per al sector i per a tota la ciutadania. S'hi oposarà, el seu Govern? Des de Junts tornem a reclamar que l'import de la quota per tota la pràctica esportiva que es faci a Catalunya s'inclogui com a deducció al tram autonòmic de l'IRPF.

També s'ha de seguir impulsant i potenciant tota la pràctica esportiva des de l'esport de competició, tant escolar com federat i d'elit, passant per l'esport universitari

i l'esport popular fins a l'activitat física que es practica als centres esportius. Com també cal potenciar i fomentar l'activitat esportiva dins el sistema educatiu, que a vegades no hi donem la importància que hauria de tenir.

Segon, la creació d'aquest nou departament, el qual encara no té prou múscul, ha de suposar dotar-se de més recursos econòmics i, en conseqüència, tot el sector esportiu se n'hauria de veure beneficiat. És una necessitat doblar el pressupost esportiu. I és just fer-ho, perquè a Catalunya dediquem deu euros per habitant a polítiques esportives quan, per exemple, el nostre país veí, França, hi dedica 215 euros, o un país amb menys habitants que el nostre com és Finlàndia hi dedica 236 euros, que són vint vegades més que el que es fa a Catalunya.

I si parlem de recursos econòmics també cal parlar de subvencions. Conseller, sap tan bé com jo que existeix un bloqueig sistemàtic a la UFEC, a la UCEC, als consells esportius i a tot el sector en general. Per una banda, el sistema de subvencions no permet planificar cap programa ni política esportiva a llarg termini, sinó que s'ha de fer anualment i a vegades sense ni tan sols conèixer el finançament. D'altra banda, estem acabant la temporada esportiva i encara hi han moltes línies obertes de subvencions. Des de Junts considerem que cal canviar aquest sistema per un altre que, per exemple, sigui plurianual i que s'ajusti al calendari esportiu, és a dir, que permeti planificar la temporada a més d'un any vista, amb un calendari i amb els recursos corresponents. I aquesta situació s'agreuja en el cas de les entitats esportives, que són els membres de la junta que hi han de respondre a títol personal i fins i tot posant en risc el seu patrimoni.

Així mateix, tot i que som coneixedors que estan fent un gran esforç per pagar els endarreriments que hi havia pendants, fet que els hi agraïm, sap tan bé com jo que no és suficient. Entitats com la UCEC necessiten urgentment sanejar els seus comptes per desenvolupar els programes que, a més a més, són aprovats per la mateixa Generalitat, però també per pagar totes les nòmines.

I si parlem de recursos no podem obviar els equipaments esportius. Van aprovar el 2024 un pla de xoc d'infraestructures, un anunci molt important i molt encertat però que encara està en fase de diagnosi. Com a país, tenim un greu dèficit d'equipaments. Es necessiten més instal·lacions, però també es necessita modernitzar les existents, que donin resposta a criteris d'eficiència energètica i d'accessibilitat. Conseller, li demanem celeritat i que prioritzi aquestes intervencions.

Però també cal parlar del circuit de Montmeló, per exemple, al que cal treure el màxim rendiment esportiu i que pugui ser utilitzat en plenes condicions per la Federació Catalana de Motociclisme. O la Residència esportiva Joaquim Blume, que necessita un impuls inversió per millorar les instal·lacions i el seu rendiment esportiu. D'altra banda, també voldríem saber com van les anunciades obres al CAR de Sant Cugat.

Tercer, cal parlar del català. L'esport és una eina poderosa per prestigiar i potenciar la nostra llengua, superar prejudicis i promoure'n l'ús formal. Des de Junts considerem que és imprescindible impulsar l'esport en català per integrar-lo en el dia a dia de les activitats diàries de totes les activitats esportives i que tots els tràmits administratius siguin en català. Per tant, entenem que hauria de ser un requisit per a les activitats subvencionables.

I si parlem d'identitat i nació, i aprofitant que ens han brindat l'oportunitat de tenir un departament d'Esports, creiem que no podem permetre que desapareguin clubs centenaris i de referència com és el Club Natació Sitges. Des del faristol li demanem la seva intervenció per evitar el seu tancament. És una entitat que, a més a més, és patrimoni material i immaterial de la ciutat de Sitges.

A més, també li voldríem preguntar sobre l'estat del procés del futbol botons perquè sigui reconegut oficialment com a disciplina esportiva. Recordin que és un mandat parlamentari de l'anterior legislatura.

Quart, cal afrontar les situacions violentes i d'assetjament en el món esportiu. Existeix un protocol que ha de servir per aturar tota mena d'actes agressius, però

encara queda molt per fer. Les situacions violentes als esdeveniments esportius, lamentablement, tenen lloc massa sovint. Per això s'ha d'actuar. El protocol s'ha d'aterrar a tots els clubs i associacions d'arreu del país. Necessiten formació, eines, suport i dotar-los de capacitat per poder-lo implementar i que sigui efectiu davant de situacions que, a més a més, són molt complicades de gestionar.

També cal tenir presents altres violències que es donen en el món esportiu, com la catalanofòbia, que també s'han d'atacar. De ben segur que vostè coneix el cas del Nàstic de Tarragona.

Junts som l'alternativa que Catalunya necessita, i des de la responsabilitat li hem presentat una sèrie de propostes que creiem que poden donar un impuls al departament per al bé de l'esport i del nostre país. Estic segura que en molts d'aquests punts que hem presentat i li presentarem a la segona part de la nostra intervenció hi podrem treballar plegats, però no podem acabar sense parlar del reconeixement de les seleccions esportives catalanes.

Senyor Álvarez, van firmar un acord d'investidura amb el seu soci, Esquerra Republicana de Catalunya, on van manifestar –i cito textualment– que «promouran la projecció internacional de les federacions esportives catalanes i el reconeixement de les seleccions esportives catalanes d'acord amb la voluntat i el treball conjunt amb les federacions». Conseller, jo li vull preguntar: veurem alguna selecció catalana participant a algun europeu o a algun mundial de manera oficial en aquesta legislatura? Venint d'un govern que és dependent de Madrid, segurament fumata negra, com ahir al Vaticà; però els hi durarà ben poc, veurem què en pensen els seus socis d'investidura.

En tot cas, coneixem la seva resposta i, en el seu cas, les paraules i els fets coincideixen. El passat mes de gener, en una entrevista, va assegurar que no era el moment dels partits internacionals de la selecció catalana de futbol, i la realitat coincideix amb les seves paraules. Resulta que és el moment de potenciar i fomentar els partits de la selecció espanyola de futbol a Catalunya. Que, per cert, conseller, ens agradaria saber qui assumeix la despesa del partit oficial de la selecció espanyola de futbol femenina que se celebrarà a Cornellà el proper mes de juny.

I, sincerament, ens sorprenen amb anuncis com que es destinaran cent mil euros per a la creació d'una oficina que ha de servir perquè les federacions tinguin un espai en el qual puguin projectar els seus esportistes catalans perquè puguin competir al màxim nivell. Conseller, sap tan bé com jo que sense seleccions no hi ha competicions oficials al màxim nivell. Pels esportistes del nostre país, siguin valents i actuïn amb ambició nacional.

Catalunya és bressol i referència de l'esport a Europa i arreu del món, tenim ànima esportiva. I aquest esperit esportiu és un estímul constant per aconseguir noves fites, i una fita històrica és el reconeixement internacional de l'esport català. Tenim identitat nacional i tenim talent. Per tant, des de Junts per Catalunya seguirem lluitant i defensant per aconseguir el reconeixement dels nostres esportistes i de les nostres seleccions.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, president. Bon dia, diputats i diputades. Gràcies, diputada, primer, per ficar l'esport damunt de la taula aquí, en aquest Parlament. A mi m'entusiasma i estic molt content de que passi, i que passi per primera vegada tenir una conselleria en aquesta legislatura. I, després, coincideixo pràcticament amb tot el que ha dit. A mi el que sí que m'agradaria és dir-li els passos que anem fent en la majoria de temes que vostè m'ha comentat i en que ja portem molta feina feta.

Vostè parla de vincular, la vinculació que tots tenim clara en el tema de la salut amb l'esport i la necessitat de l'esport, que és un bé essencial com a tal. I això comporta una sèrie de coses, com poden ser les mesures fiscals. Hi estem d'acord. Som els primers, nosaltres..., jo soc el primer defensor de que si l'esport és un bé essencial també requereix un tracte especial. Nosaltres això ja ho hem traslladat també al ministeri per la part que li toca, de l'IVA, que segons quins productes a nivell esportiu poguessin ser tractats d'una manera diferent, cosa que han rebut, i és una decisió que han de prendre ells, però nosaltres intentem facilitar possibles opcions i que ho tinguin damunt de la taula.

I hi ha la part que ens correspon a nosaltres. La consellera Romero ja té un parell de propostes que, de cara..., espero que en uns futurs pressupostos i la llei d'acompanyament puguem ficar-ho damunt de la taula. Està clar que també volem que sigui, com es parlava ahir i moltes vegades quan parlem de temes fiscals, d'una manera progressiva, és a dir, que la gent que tingui menys possibilitats tingui més facilitats o més beneficis fiscals a l'hora d'intentar accedir a l'esport, perquè aquesta màxima per nosaltres que és l'esport per a tothom realment sigui d'acord amb cadascú, amb les seves condicions i les seves necessitats del dia a dia.

I també perquè tenim per nosaltres un lligam molt gran, que és la recepta medicoesportiva, com vostè ha dit. Per nosaltres vincular també segons quins beneficis fiscals a la recepta..., ho volem fer i hem fet alguna proposta, perquè, igual que una persona que li recepten l'*ibuprofeno* famós va a la farmàcia i té una bonificació, també, quan li receptin a nivell esportiu algunes coses –anar a un gimnàs, fer algun tipus d'activitat que requereixi algun tipus d'inversió–, que també pugui tenir algun benefici fiscal. Això ho té la consellera damunt de la taula. Ho veu amb bons ulls. I jo estic convençut de que de cara als propers pressupostos es podran fer coses.

I, en definitiva, el que nosaltres..., el que vostè pretén i nosaltres pretenem és pràcticament lo mateix: que l'esport tingui aquest tractament d'una manera..., com es mereix, sent un bé essencial.

Evidentment, nosaltres, quan després vostè parlava de subvencions i el tracte que tenim el món esportiu, arrosseguem un problema històric, segurament, amb les subvencions a l'hora de..., els moments en què es paguen, que no són d'acord amb les temporades reals esportives. I estem ficant..., estem fent molts esforços, sense tenir pressupostos, per intentar que aquesta situació millori.

Evidentment, hi ha molt de camí a recórrer i hi ha alguns sectors que encara –encara–, tot i estar treballant, doncs, no estan solucionats, però ens comprometem a intentar el més aviat possible fer-ho. Però sí que hem fet coses ja. Per exemple, les subvencions dels clubs les hem tret un mes abans del que es van treure l'any passat, perquè així, a l'hora de resoldre, les puguin fer..., es puguin resoldre abans de que els clubs comencin les seves temporades reals esportives i que no es trobin clubs que, a l'hora de fer pressupostos, com vostè deia, hagin de llançar una pilota a l'aire, una moneda a l'aire, i dir «crec que em donaran això», que és lo que passa moltes vegades. No, no. Amb aquest esforç que hem fet, gran, per treure-les abans, estem convençuts de que podran saber del que disposaran de la Generalitat abans de començar les temporades esportives reals, que és lo que tocaria.

Amb les d'impacte, igual. És a dir, estaven entre cometes. No tenia gaire sentit que no anessin d'acord amb els anys naturals, perquè les activitats esportives, que són les que subvencionen les subvencions d'impacte, aquestes poden ser fins al 31 de desembre. És a dir, que un club munti una cursa pot passar el 28 de desembre, i abans no es contemplava així, sinó que anava dintre d'un calendari més estandarditzat a nivell esportiu. Ho hem canviat. Les hem millorat econòmicament per poder adequar-ho, i ara ja van d'acord amb els anys naturals.

És a dir, que en això estem fent molts esforços i crec que anem pel bon camí. És a dir, no és una situació en què hàgim estat estàtics, ni molt menys, perquè en som conscients. Som els primers que en som conscients perquè ho hem viscut, també,

que és una situació anòmala, el fet de..., com les subvencions arriben o en quin moment arriben al teixit esportiu.

Respecte al pla de xoc d'infraestructures, estem fent un esforç també molt gran. És veritat que a vegades..., molts d'aquests esforços no es veuen tan sovint, no es veuen massa a nivell públic, però portem vuit mesos treballant per la creació, que ja l'hem fet, i pel desplegament, provant amb de moment quaranta ajuntaments i diputacions una nova fitxa de diagnosi de les instal·lacions.

Teníem un cens..., nosaltres, quan vam arribar, el que teníem era un cens en què es deia que teníem 23.000 instal·lacions esportives, amb el seu any de creació, les característiques mínimes, en el sentit de..., bé, lo que necessitàvem en el seu moment, però això ha canviat. Això ha canviat, n'hi ha moltes que a nivell de normativa d'accessibilitat, fibrociment, capacitat, etcètera, etcètera, estan en una situació molt complicada i necessitàvem saber la diagnosi real. Aquesta fitxa contempla tot això. Ho hem testat amb quaranta ajuntaments de tot el territori, amb tècnics. Ens han dit..., ens l'han validat ja, i ara estem amb el desplegament. Una vegada ja estigui desplegada, que espero que sigui molt aviat, perquè ja fa dos setmanes, d'això, que està al cent per cent pels quaranta tècnics aprovada, podem per fi saber i fixar prioritats per desplegar aquest pla de xoc amb el que esperem solucionar part dels problemes, perquè són tants que, per molt que hi aboquem la quantitat que hi tenim previst abocar, doncs, segurament encara ens faltaran coses.

També estem motivant molt els ajuntaments, parlant-hi molt, perquè busquin vies. Per exemple, amb el PUOSC..., ens deien que estan sorpresos de la quantitat d'ajuntaments que han demanat, per la via del PUOSC, fer actuacions a nivell de millores de les instal·lacions esportives que tenen als seus municipis. I és perquè nosaltres també els hem motivat. Els hem incentivat perquè facin també aquesta via, perquè, al final, sumant-ho tot, hi hagi realment o es vegi realment en aquesta legislatura una millora, una millora el més evident possible de les nostres instal·lacions esportives. Que, comparat amb altres comunitats autònomes, tenim..., hi una gràfica..., tenim més del doble, pràcticament, que la segona comunitat que més instal·lacions esportives té.

Em parlava vostè del circuit, i nosaltres estem... I m'agrada que tregui el tema, a més, perquè nosaltres estem incidint molt en que és veritat que el circuit el gestiona la fira; que, evidentment, ha de ser una instal·lació que ha de tenir, el seu compte d'explotació, els millors resultats possibles, però no deixa de ser un circuit esportiu també, i necessitem que els esportistes que són bressol de grans campions del món del motor puguin entrenar allà ni que sigui durant uns dies determinats i en moments determinats en què l'activitat, tota l'altra activitat, no sigui tan gran. Això fa anys que no passa.

I nosaltres, parlant amb la federació i parlant també amb el circuit..., i com nosaltres també estem demanant diners al Consejo Superior de Deportes per invertir al circuit, volem que aquesta contraprestació de la nostra mediació amb el circuit, amb el *consejo*, sigui una manera també de que les federacions puguin arribar a tenir dies d'entrenament al nostre circuit. També, ja dic, ho veuen amb bons ulls i estem intentant encaixar-ho. Però estem fent aquesta feina de molta molta..., de picar pedra amb ells per revertir una situació que és anòmala, com vostè ha dit, que és que la nostra federació no pugui entrenar allà. Però ho estem treballant i soc optimista.

Respecte al CAR de Sant Cugat i la Blume, hi estem invertint. Hi estem invertint ja fa temps. I estem, a més a més, intentant canviar situacions, com pot passar a la Blume, històriques, de fa molts anys, de dèficit d'inversió. Ja s'havia començat la legislatura passada i ja hi havien coses projectades, licitades, en marxa. I al CAR, també. I fent alguns canvis necessaris, també, pel propi canvi que tenen els esports que són allà, que conviuen, per exemple, al CAR de Sant Cugat.

I nosaltres, en el tema del protocol..., després, en la rèplica, li contesto sobre el tema de les seleccions perquè serà una mica més llarg, si vol. En el tema del protocol,

estem ara en el desplegament amb les territorials. Hi estem insistint molt, però aquí els clubs s'han de ficar les piles, també, per intentar anar i delegar..., nomenar aquest delegat, que sigui el receptor de, quan hi ha un problema..., i que aquest protocol es fiqui en marxa, que aquesta persona sigui capaç de traslladar-nos els problemes. Perquè a vegades –a vegades–, sense voler i pels propis clubs, pel seu dia a dia, és molt difícil trobar aquesta persona que sigui la delegada, que és la persona de referència quan hi ha un problema, no? Estem fent el desplegament a través de delegacions territorials i tenim molta insistència en que això ha de funcionar bé.

I, a més a més, estem ara treballant molt amb el Departament de Feminisme i amb altres organismes. Per exemple, farem una jornada aquí d'aquí a molt poc sobre el discurs d'odi als estadis i als camps de futbol. Però no només intentem que sigui de futbol, tot i que començarem per aquí, i no només a nivell de primera i segona divisions, sinó a tots, perquè tots vivim situacions de pares que, a les grades, cada setmana estan insultant-se, pegant-se, etcètera, etcètera. En menys d'un mes tindrem aquí una conferència de pràcticament un dia amb segurament tot el sector del món del futbol de primera i segona divisions, amb gent de LaLiga, que hi parlarem d'aquest discurs i com ho trasllem una mica més avall.

I se m'acaba el temps. Després continuem parlant.

Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. I per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Conseller, com que veig que li han agradat les nostres propostes, seguirem, com li hem dit anteriorment. Des de Junts creiem que és necessari parlar de canvis legislatius i estructurals del departament.

Primer, compartim la necessitat de reactivar i tramitar en seu parlamentària una nova llei de l'esport i de l'activitat física.

Segon, és primordial donar suport i impuls a l'esport femení, i ho farem quan aconseguim buscar accions que tendeixin a facilitar l'accés a la pràctica esportiva en igualtat de condicions i de gènere. Però també s'ha d'incentivar amb mesures directes i indirectes la presència de les dones dins les estructures de la gestió esportiva i buscar fórmules que puguin afavorir la seva dedicació professional dins les juntes directives.

Tercer, al pla de xoc aprovat per modernitzar i digitalitzar el Registre d'Entitats Esportives, una decisió molt encertada, s'hi hauria de sumar un canvi legislatiu. El pla aprovat el mes de febrer pretén implementar mesures per atendre les peticions fora de termini i digitalitzar el registre. No obstant això, des de Junts considerem que calen mesures estructurals. Volem finestra única, volem simplificar la paperassa i volem que l'agilitat sigui una realitat. A les entitats esportives se'ls hi han de facilitar tots els processos i, sobretot, els terminis. No pot ser que un directiu que vulgui o li pertoqui plegar estigui mesos responenent a unes responsabilitats que ja no li pertoquen.

Quart, cal donar un impuls a la llei de refugis de muntanya de Catalunya, una regulació que ha de ser vinculant i que és molt necessària per facilitar la gestió d'aquests equipaments esportius. Més endavant caldrà parlar sobre la possible regulació dels senders.

Cinquè, ara que estem a les portes de l'estiu, voldríem saber com afronten des del departament la temporada dels socorristes i quina previsió en tenen.

I si ens centrem en els canvis del departament, aquí encara tenen deures per fer. Hi ha mandats caducats al Tribunal Català de l'Esport. Li demanem, conseller, que agafi el compromís de revertir la situació d'aquesta institució.

Així mateix, l'estructura i el funcionament del Consell Català de l'Esport, el qual vostè lidera, se segueix basant en el Decret 95/2024, aprovat en l'anterior legislatura.

Actualment no s'ajusta a la nova realitat del departament, que necessita contingut i establir noves funcions i responsabilitats per evitar duplicitats, com passa ara. Per tant, li demanem que faci canvis que li corresponen.

I, conseller, de moment no l'hem escoltat parlar de les seleccions, cosa que farem a continuació –i ens agradarà molt escoltar-lo–, i tampoc l'hem escoltat parlar de la internacionalitat de l'esport català, però sap el compromís que voldríem des de Junts per Catalunya, que segurament no és el mateix que vostè comparteix; en tot cas, a continuació l'escoltarem.

I, tractant-se del seu Govern, en tindríem prou amb dir-li que demani als seus companys de Madrid que deixin de boicotejar la bona feina dels esportistes, clubs i federacions que de forma legítima volen competir sota la bandera del nostre país. L'esport contribueix a la projecció de Catalunya tant per la participació dels nostres esportistes en competicions internacionals com per l'organització de grans esdeveniments al nostre país. Per això des de Junts defensem impulsar i reclamar l'oficialitat de les seleccions catalanes i del Comitè Olímpic Català i desenvolupar, conjuntament amb el sector i el món local, un pla estratègic de grans esdeveniments esportius perquè siguin organitzats a Catalunya, afavorint la distribució territorial i apostant sempre pel català.

Conseller, com a tarragoní, exjugador de bàsquet professional i exjugador de la selecció catalana de bàsquet, sap que, més enllà de l'estima i l'ambició nacional, el fet de tenir i participar en les seleccions catalanes comporta la professionalització de l'esport i, a més a més, és una oportunitat per a tots els joves esportistes del nostre país. Per tant, suposa tenir més talent i més tecnificació, un benefici per a tots els esportistes federats i d'elit de Catalunya.

Des de Junts li seguirem oferint mà estesa. Creiem fermament en l'oportunitat que suposa per al sector esportiu disposar d'un departament, però necessitem contingut, estructura i, sobretot, resultats. Cal un departament fort, amb múscul i que defensi l'esport català.

I, senyor Álvarez, farien bé d'emancipar-se del Govern de Madrid i començar a governar per a tothom, per als interessos dels catalans i del nostre país. Això inclou treballar per les seleccions catalanes, que són un motor bàsic per als esportistes de Catalunya. Si ho fan així, a Junts per Catalunya sempre ens hi trobaran, pel bé dels esportistes, del món de l'esport i del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per fer el torn de rèplica, té la paraula el conseller senyor Berni Álvarez Merino, conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Gràcies, president. Bé, començaré, com he dit que abans parlaríem del tema de les seleccions..., també, abans, un petit apunt sobre el català. Ho dic perquè nosaltres abans ja hem tingut reunions amb el Departament de Política Lingüística de com poder-ho impulsar. A més a més, nosaltres paguem uns diners també, per exemple a la UFEC, per desenvolupar programes sobre el català. Estem –i ho dic perquè a nivell personal hi estic molt implicat– també parlant amb la corporació de televisió perquè hi hagi molta més retransmissió d'esports en català, que jo crec que això seria un benefici molt gran per al català –molt gran per al català–, i en competicions en què històricament..., fa molts anys que no es fan en català. I estem treballant molt i molt dur per intentar-ho. No sé si hi arribarem o no, però estem treballant molt i molt dur, ja l'hi asseguro.

I, després, seleccions catalanes. Nosaltres..., jo crec que ho vaig dir en el seu moment: aquestes declaracions –perquè estan dintre d'un context d'una federació en concret que vostè en parlava abans– no tenen re a veure amb tota la resta. El nostre context és un acord d'investidura amb Esquerra Republicana en el que ja estem

treballant, en el que nosaltres vam presentar una proposta a Esquerra a veure exactament com i què podíem aportar nosaltres i què podien aportar ells, amb diverses opcions. Esquerra, molt amablement..., el diàleg ha sigut molt bo; la diputada Marta Vilalta i jo personalment decidim una de les opcions que hi ha, i, a partir d'aquí, ara intentarem donar-hi forma. No hem tingut els pressupostos, hem estat esperant a veure quina opció pressupostària hi havia. Ara, amb els decrets..., intentarem que a partir d'ara ja sigui, això, portar-ho... Hem quedat molt aviat per asseure'ns amb ells.

I tingui-ho molt clar: volem les millors seleccions catalanes possibles de la mà de les federacions. I aquesta oficina el que ha de fer és potenciar-ho, però potenciar-ho des del principi, en el sentit de... Les que poden competir a nivell internacional les acompanyarem, i les altres han de decidir també, perquè no poden competir, quin camí volen. I el camí moltes vegades... Els presidents de les catalanes..., la majoria són presidents o vicepresidents de les federacions espanyoles, i també tenen altres interessos. Vull dir, són ells els que han de decidir això. Però les que ho vulguin, nosaltres les acompanyarem.

Però tampoc volem que ens creïn problemes, com algunes ens han creat, a nivell econòmic, que després és que ens han fet retardar coses de subvencions per ajudar-les, precisament. Si ja s'inverteix en les seleccions catalanes..., els últims dos anys, 1.600.000 euros en la promoció, perquè és una de les parts de les subvencions. I nosaltres, dintre d'aquest acord, volem crear una part, una subvenció o un epígraf de les subvencions exclusiu –exclusiu– per fomentar les seleccions catalanes. Vull dir, més ganes de que això passi..., més que nosaltres, ningú. Perquè, a més a més, donem nivell als nostres esportistes.

Però tampoc barregem coses. Les federacions tenen aquesta potestat: unes poden anar per un camí, unes per un altre; unes en volen més, unes altres en volen menys. I nosaltres les acompanyarem. I, dintre d'aquest acord d'investidura, acompanyarem en tot lo que puguem i més enllà per tecnificar al màxim possible els nostres esportistes, perquè, encara que competeixin com a selecció catalana en un campionat estatal, també volem que siguin els millors, perquè si poden anar tots uniformats de la mateixa manera..., ho puguin fer. Perquè si a l'hora de viatjar a campionats internacionals els podem ajudar més i que no es creïn un problema a ells mateixos creant forats econòmics, també ho farem. Això és lo que volem, per això hi ha l'oficina, i donant suport en tot allò, sigui la via quina sigui, que escullin també ells. És lo més lògic. I, sobretot, enfocat als nostres esportistes, els esportistes catalans.

I quan portem..., me parla vostè de donar suport als esportistes catalans; molts també volen competir a la selecció espanyola. Llavors, per tant, també els hem d'ajudar. És a dir, aquí barregem massa, però nosaltres tenim molt clar el camí. I aquest camí... I aquesta oficina, que està consensuada, estarà consensuada, té molt clar que el focus és l'esportista i que després les federacions hauran de decidir, com l'hi deia abans, el camí que poden escollir.

Portar esdeveniments. Tenim una planificació... Jo estic tan content de que em truquin tantes federacions per portar coses a Catalunya, que l'únic que necessito és diners. La consellera està farta de mi, de portar-li...: «Mira, tinc aquest europeu que volen tornar, tinc aquest mundial que no sé...» Tantes coses, que estic realment content. I estem fent una bona planificació. Si vol un dia seiem i li començo a dir més o menys què tenim cada any: des del *tour* de l'any que ve, el mundial de piragüisme, el mundial de 3x3... Mil coses.

Ara bé, tots... Perquè, per exemple, el partit que vostè em diu, d'Espanya, també és un gran esdeveniment. La final del mundial femení Espanya-Anglaterra és la tornada d'una competició oficial que significa que la selecció es classifiqui, i tenim que les icones d'aquesta selecció són jugadores catalanes: l'Aitana Bonmatí i l'Àlexia Putellas, entre altres. És a dir, jo crec que això és bo també, no ens enganyem. Perquè a les nostres esportistes els hi donem una visibilitat, i tenen ganes de jugar a Catalunya també, en aquest camí que la seva federació, en aquest cas, ha escollit.

I portar-ho aquí i no tenir complexos també està bé. I això passarà també, doncs, amb la selecció de bàsquet, que vindrà a jugar aquí aquest estiu contra França, evidentment. I quan la federació ens proposi que Catalunya jugui en el seu àmbit contra qui sigui, encantats, encantats d'ajudar-la. És a dir, nosaltres... Al final, l'esportista, al centre –l'esportista, al centre–; l'esportista català, en les millors condicions possibles, i les seleccions catalanes, en les millors condicions possibles.

Gràcies.

El president

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball.

Interpellació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball

300-00109/15

És presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Mirin, la setmana passada era 28 d'abril. S'encenia la ràdio, la tele o es miraven les xarxes socials amb les notícies del dia. Ha mort un treballador, una explosió, cremat viu... «Un accident», diuen; «s'investigarà», diuen. No té nom, sembla. És 29 d'abril. S'encén la ràdio, la tele o mirem les xarxes. Ha mort un treballador, ha caigut d'una bastida construint una casa que mai es podria pagar. «Un accident», diuen; «s'investigarà», diuen. No té nom, sembla.

I en comptes de vomitar el que hem de fer és empassar-nos el cafè perquè cal anar corrents a la feina, perquè si en portéssim el compte ens aterriria, perquè si en portéssim el compte sumariem un altre nus a la gola i ja costa prou empassar saliva.

I la majoria del país està vivint així: «patada» i endavant. Es viu esquivant la idea de que podríem ser nosaltres o els nostres pares o els nostres fills o els nostres amics, perquè podríem ser tots; millor que sembli que no és ningú. Perquè la norma és aquesta, que si fa mal, no miris –«patada» i endavant–, i si fa més mal, ibuprofèn –«patada» i endavant–, i si fa un mal exagerat, diazepam o lorazepam o alcohol o tot –«patada» i endavant. Però, a vegades, enmig del silenci tàcit per fer suportable el dia s'ha escoltat un crit i s'ha après un nom, i llavors es va començar a comptar.

El desembre de 2020, Xavi Cayuela s'havia mudat a l'Hospitalet per treballar a la mateixa fàbrica que el seu cosí, a la Cidac de Cornellà. Estava content amb donar un cop de mà a la família amb el seu sou. Quan arribaven els treballadors, en aquella empresa els hi donaven dos samarretes; ni guants ni botes de seguretat. Es feien jornades de dotze i catorze hores. Es treballava entre rates. Les màquines eren tan velles que no tenien sistemes de seguretat; el sindicat deia que era una manera també que tenien perquè la producció no parés.

Llavors, quan Xavi Cayuela es va enganxar les cames, la màquina no va parar. El seu cosí estava davant. Xavi Cayuela tenia dinou anys. Era el 30 d'abril de 2021. Em recordo del seu nom com ens en recordem gran part del Baix Llobregat. Recordem també el nom de la seva mare, la Rosa, i del seu tiet. I ho recordem com si fos ahir perquè va passar una cosa, que és el que no passa sovint, que és que el seu nom va saltar a premsa gràcies a la seva família, que va posar el crit al cel. I llavors va haver-hi centenars de persones que es van conjurar precisament perquè la seva mort no fos només una de la llista.

I aquell dia a aquella concentració hi va anar també la mare d'un altre noi. Es deia Víctor Nuño. Havia entrat a treballar dotze dies abans de tenir un accident greu,

mortal. No li havien donat ni tan sols la roba de la feina. No li havien fet formació i, per descomptat, no li havien donat els equipaments de seguretat. Víctor Nuño tenia divuit anys.

En aquest país hi ha moltíssima gent que vam aprendre abans a ser treballadors que a ser homes o dones. I a nosaltres a aquestes alçades ja no se'ns tornarà a dir que són accidents, perquè no són accidents quan s'ha avisat, no són accidents quan no et donen el mínim per evitar-los, no són accidents quan el que passa és que surt més a compte que passin. D'això se'n diu «assassinats passius». I si a algú se li fa gruixuda la paraula, que s'atreveixi a mirar als ulls a les famílies que tenen una cadira que està buida a la taula.

Hi ha un acte reflex cada vegada que pensem que podríem haver sigut nosaltres, cada vegada que s'han d'assumir hores extremes sense cobrar —que en aquest país són una barbaritat: sumen, només l'any passat, 520 anys, totes les hores extra que ha fet tota la població de Catalunya—, cada vegada que ens trobem amb un cap assetjador, cada vegada que no sabem si ens fa més mal l'esquena que l'ànima. Cada vegada que s'ha d'abaixar el cap, empassar-se saliva i serrar les dents hi ha un gest que es reproduceix, i es diu «bruxisme de classe».

No va de ser jove o de ser vell ni de ser «currela» de fàbrica o periodista, ni infermera o de netejar terres dels altres, ni tan sols va de ser assalariat, autònom o d'aixecar la persiana d'un bar que no és teu, que és del banc. Va de saber que estàs vivint amb el permís dels altres. Perquè no les comptem, però s'haurien de tenir en compte. Pots apartar la vista de les notícies, pot apartar l'oïda del crit, però no pots deixar d'ensumar-lo, perquè no només fan mal els cops i els talls, també fa mal la vida aspra, l'olor de lleixiu o de ferro roent, l'olor de tapa i de cafè com si fos benzina. En tot cas, sempre és la mateixa olor de resignació.

En aquest país, la gran majoria hem après a comptar, per *la cuenta que nos trae*, cada feminicidi, cada víctima de la violència masclista. Gràcies al moviment feminista, gràcies a tantes i tantes que es van deixar els dies i les hores i la vida perquè fóssim conscients que no era normal, la violència, que no ens la mereixíem i que no era el nostre *sino*, i per això sabem avui dia el nom d'Ana Orantes.

Hem après a comptar amb impotència els morts a Gaza. Hem après a comptar davant la impossibilitat d'imaginar què vol dir un document de 434 pàgines d'assassinats on les primeres vint-i-set l'edat és zero. Fins i tot, tot i que ens està costant, hem après a comptar les morts a la Mediterrània. El que passa és que, quan en fem la lectura aquí al Parlament, de les morts de les dones en diem «crim» i les morts a la Mediterrània sembla que siguin casualitat.

Hem après a comptar perquè és el principi de tenir en compte. I crec que és hora, que ja fa molts anys que és hora, de comptar la gran majoria que no viu del treball dels altres. A Catalunya, 2024, cent vuit morts; el 2023, cent tres morts; 2022, cent tres morts. Tres anys, un mort cada quatre dies, 314. Quants joves, quantes dones, quantes famílies trencades, quantes famílies que no existiran? No sé on estan els que defensen la vida, perquè no els he vist mai apropar-se a una bastida i dir als treballadors que es sindiquin. Tres-centes catorze vides en tres anys, un mort cada quatre dies. Llavors, davant nostre que no es torni a dir ja, sense que esperin que aixequem la veu, que és l'empresari el que arrisca, que és el Joan Roig el que arrisca, quan es permeten enviar els treballadors a morir en dies com el de la dana.

Això són morts. Les xifres d'accidents són 206.941 el 2024, accidents al lloc de feina. Això, els que comptem, perquè hi ha els que no comptem, perquè ja s'encarreguen les mútues de la mercantilització última de la salut o la gent que no contracta perquè no les puguem comptar.

En aquest país on la gent va malalta a treballar, on a moltíssimes dones els hi diuen que el dolor dels canells crònic és perquè es passen el dia, quan han plegat de la feina, planxant i que estan planxant malament; en aquest país on després de que es facin jornades laborals de deu, de dotze hores, de que t'escridassin, de no saber si

hi haurà feina el mes que ve... I si tens ansietat o insomni és perquè ets de la generació de vidre, perquè això abans no passava. I encara ens diuen que agafem massa la baixa. I es destinen, per desgràcia i per vergonya, diners públics a que es pressionin els metges perquè donin l'alta abans.

I no estic parlant d'una minoria, és una majoria que no viu del treball dels altres. Perquè no només va de caure i de donar-se un cop o destrossar-se l'esquena fregant; va de l'ansietat per la pressió de la competència, va de la depressió per no arribar..., va de l'angoixa per si et fan fora si no acceptes unes condicions inhumanes, va de no tenir temps per veure la família o els amics o d'estar tan al límit que els hi parles malament quan hi arribes, va d'arribar esgotat a casa, va de que no et doni per a més la vida.

Crec que tenim un deute pendent, conseller, un deute gravat en sang, de la forma més literal que es pot dir això. Perquè no són accidents: en sociologia en diem «crims corporatius». Els treballadors s'han de comptar i hem de començar a saldar aquest deute.

Vostè no només és conseller de grans empresaris; vostè és conseller d'*empresa* i de *treball*, i tenim competències en Inspecció de Treball. Però és *vox populi*, i ningú espera ja ni que passi, que els inspectors no donen... Podran fer inspeccions *motu proprio* a les obres aquest estiu, els inspectors? Podran fer campanya d'inspecció a l'hostaleria de la costa i a la de Barcelona per veure si, per una vegada a la vida, deixen de ser jornades de dotze a dotze –mitja jornada, que deia l'antic cap de la patronal de l'hostaleria?

I la Generalitat, a més, què farà davant d'aquests números? Perquè crec que resignar-se no és una opció. Perquè si tinguéssim aquests números en qualsevol altre tema estaríem aquí dia rere dia rere dia destinant-hi hores, destinant-hi temps, dient que això és una barbaritat i que és impensable i augmentant la seguretat. Si això fos qualsevol altre tipus de crim tindríem, bé, militaritzada la ciutat i militaritzat cada espai. I, en canvi, com són treballadors..., lo que donem per fet és que es pot cronificar, que aquí no passa res, que podem seguir d'aquesta manera.

Nosaltres volem saber també si trencaran el conveni de la Generalitat amb l'Institut de la Seguridad Social on un onze per cent es destinarà a «incentius» –paraula literal– als metges per limitar les baixes. Volem saber si faran això o si defensaran que els metges facin la seva feina i garanteixin el dret a la salut. Volem saber si la Generalitat, en última instància, estarà al costat dels treballadors. Perquè aquí lo que diu la llei, a l'Estat, és que no s'han de prendre riscos a la feina. El dret que tenim els treballadors... No estic demanant que es faci un extra, estic dient que es compleixi la llei. El dret és a no prendre riscos a la feina, i lo que tenim és un mort cada quatre dies i una barbaritat d'accidents. I això, ho reitero, només els que s'estan comptant.

Per tant, creiem que aquests números no es poden seguir enterrant; de fet, que és vergonyant que la tendència sigui a que pràcticament no hem parlat d'això en aquest plenari. I no hauria de ser només a instància de la CUP, hauria de ser una cosa que ens preocupés a tots. Això és un problema de país. Perquè volem saber què farà la seva conselleria diferent de les anteriors. Perquè no serveix de re que jo vingui aquí enterrant números o enterrant històries o a intentar posar noms, perquè en última instància sabem que això no compta per a res. I acabaré ja perquè no em fa falta tant de temps.

Jo crec que aquest plenari ha de saldar un deute, i, per desgràcia, penso, conseller, que vostè també. Perquè l'última volta que jo vaig venir aquí i li vaig parlar d'un accident mortal que hi havia hagut..., no ho sé, a un quilòmetre d'aquí?, al port, a Tepsa, vostè va llegir només lo que portava..., lo que li havien preparat o lo que s'havia preparat vostè, i no va ser capaç ni de donar el condol a les famílies. I crec que avui això hauria de començar a canviar.

Crec que hauria de començar a canviar, perquè quan parlem de fundadors com Isak Andic, que era l'exemple que li posava aquell dia, de grans empresaris, com és el cas de Mango, aquest nom sí que se'l sap tothom, i aquests noms sí que tenen espai i honors i medalles i el que faci falta. I, en canvi, un pare de família que estava

allà..., algun sindicat havia denunciat..., o ells mateixos havien denunciat un accident mortal. A mi després d'allò em va escriure la família i jo no sabia ni on posar-me. Doncs aquests no tenen ni mitja paraula d'una conselleria dient «ens sap molt greu que li hagi passat això a aquesta família», reconeixent que ha mort. Per tant, m'agradaria de veritat saber si a part dels números, si a part de lo que exportem i lo que importem i lo que costen els aranzels i què farem i tot això, si a part d'això se sap algun dels noms dels treballadors que han mort mentre vostè ha sigut conseller.

Gràcies.

El president

Per fer la resposta, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmper Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... Manuel, Antolí, Carlos, Pedro, Juan José, Juan, Leandro, Manuel, Francisco Manuel, Alberto, Alexandre, Florentino, Carlos Alberto, José Luis, Adrián, Elan, José, José i Carlos. Dinou. Jo penso que el tema de la prevenció de riscos laborals és un tema que no és propietat de ningú, que és propietat de tots, eh? I jo penso que ens preocupa, i molt, la sinistralitat laboral, i millorar-la és una de les màximes d'aquest Govern. I, per tant, jo això és el que pretendré avui fer-los arribar.

Cada accident –cada accident– és un fracàs, i cap feina val una vida, ni una, absolutament ni una. Coneixem els noms, com els hi he dit. Ara, no és patrimoni de ningú conèixer els noms, ni meu ni de vostè, senyora diputada. I els coneixem de forma exhaustiva. I no només els coneixem, sinó que tenim relació amb les famílies, eh? Per això avui li respondré amb responsabilitat i no des de la banalitat –amb responsabilitat i no des de la banalitat.

I, per tant, abans de respondre-li i d'entrar en els detalls pròpiament del que volem fer, crec que és important que posem a l'abast del coneixement d'aquesta sala unes dades i uns fets que, malgrat que són freds, els hem de posar aquí a sobre.

Un primer, quan creix l'activitat econòmica, malauradament creix la sinistralitat. Més demanda, més ritme, més hores, més tensió..., menys marge, menys prevenció. És una realitat, ens agradi o no ens agradi. Segon, l'economia catalana ha crescut aquest any un 3,6 per cent, més que qualsevol altra regió europea. Tercer, el primer trimestre de l'any 25 hem superat les 3.844.000 persones afiliades a la seguretat social, vuitanta mil persones més que l'any passat. Quart, l'atur baixa en tots els sectors, sexes, edats i demarcacions, i l'atur interanual és 11.313 persones més baix que l'any passat, el més baix dels darrers quatre anys.

Són molt bones notícies des de la perspectiva econòmica. Són notícies que porten riscos. Com està Catalunya en el tema de la sinistralitat? Respecte a Espanya, ho hem de saber, només ens supera amb millors dades Madrid. Per tant, n'hi han quinze que tenen pitjors dades, i nosaltres som la segona amb millors dades.

Respecte d'Europa, per exemple, a França existeix una taxa d'accidents amb resultat de mort del 3,53 per cada cent mil persones treballadores; a Catalunya, un 2,85. Tenim marge de millora? Moltíssim. Els països nòrdics encapçalen uns percentatges molt més baixos que els que hi han al sud d'Europa, i aquest ha de ser el nostre referent.

Malgrat això, i malgrat la seva intervenció, respecte de l'any passat hi ha hagut una disminució d'accidents laborals del 5,23 per cent. I igual que li dic que hi ha hagut aquesta rebaixa del 5,23 per cent d'accidents en termes generals, li haig de dir que és veritat que hi ha hagut un augment dels accidents amb resultat de mort. L'any passat fins a aquestes dates n'hi havien hagut catorze; aquest any malauradament hi han hagut els dinou..., els noms de les persones que han mort que els hi he comentat abans.

Aquesta és la fotografia, eh? –aquesta és la fotografia. Que no és que ens agradi, senzillament és que l'hem de posar a sobre de la taula. I nosaltres som els queensem que l'economia ha d'avançar justament al costat de les persones.

Quina és la pretensió d'aquest Govern, del Govern de la Generalitat? La sinistralitat, només hi ha una xifra que és tolerable, que és el zero. Només hi ha una xifra, en termes de sinistralitat, tolerable, que és el zero. Però tots sabem que quan parlem de tendència zero estem parlant d'una expectativa, d'una tendència que volem. Per exemple, passa també amb la sinistralitat que hi ha a les carreteres, i sabem que és complicat arribar a aquest zero. Però que sigui difícil no vol dir que no hagi de ser la tendència.

Hem de tenir molt clars quins són els riscos inherents a les activitats que tenen risc: a les carreteres, als quiròfans, als esports de risc, per exemple, i també en el món del treball. Dit això, cal ser capaços –i això és lo que vull que m'escolti, senyora diputada– d'invertir aquesta tendència de que a més activitat, més sinistralitat. Hi hem de donar la volta, hem de ser capaços d'invertir aquesta línia. I ho hem de fer –i escolti'm el que li dic– perquè la seguretat no és un cost, la seguretat és un dret de totes les persones a una bona salut i a la seva vida. Ho repeteixo, no és un cost, costi el que costi; és un dret a la salut i a la vida de les persones.

Què tenim a Catalunya actualment en termes de prevenció de riscos laborals? Una estratègia catalana, que vostè coneix, de seguretat i salut laboral des de l'any 21 al 26. És un programa, que està fet, on hi han més de 21.000 cartes enviades a empreses amb alta sinistralitat; accions específiques en l'àmbit de la construcció, el sector agrari, els autònoms, les caigudes; un programa d'alta accidentalitat per assessorar empreses amb alt risc; més inspeccions des d'Inspecció de Treball en el pla de l'any 2025, l'any actual; un programa de reducció de riscos ergonòmics i psicosocials; una formació –molt important, també–, perquè s'ha de donar formació i sensibilització als treballadors i treballadores, de forma especial als més joves, i un ferm compromís del Govern de fer d'això una política de primer ordre. La política de prevenció de riscos laborals vostè ha de saber –el Parlament ha de saber– que és una política de primer ordre, absolutament, per a aquest Govern. I, ho reitero, no és propietat de ningú, és propietat de tots.

A banda d'aquesta estratègia catalana de seguretat i salut laboral que vostès coneixen, estem posant en marxa –i l'altre dia vam fer l'explicació d'una de les primeres mesures que prendrem– un pla de xoc. Un pla de xoc, perquè vostès saben que la llei de prevenció de riscos laborals és una llei d'àmbit estatal de l'any 95, per tant, molt vella, per tant, molt caduca. I aquesta és una realitat, és obvi que s'hauria de reformar. I vostè coneix també que en l'àmbit d'aquesta llei hi han dos articles, un, l'article 35.3, i un altre, el 35.4, que permeten –no obliguen, *permeten*– que hi hagin programes i òrgans específics per tal de millorar aquesta sinistralitat.

Jo l'altre dia vaig fer públic que impulsarem des del Govern la creació d'un altre element que pensem que serà molt positiu, que és la creació dels delegats territorials. I aquests delegats territorials, que hauran d'actuar en forma, doncs, d'acompanyament, d'assessorament a les empreses per tal de fer-los inserir més capacitat de dur a terme les polítiques de prevenció de riscos laborals, han de portar-nos a tenir un altre element més, hi insisteixo, per reduir aquestes altes xifres que hem tingut aquest any de resultats de mort, no pas de sinistralitat –que, malgrat que encara n'hi ha, ha sigut més bona que la de l'any passat.

En aquest marc d'aquest pla de xoc vam presentar la figura, com els hi deia abans, d'aquest delegat territorial, que el que haurà de fer és posar en coneixement de les empreses, de forma especial d'aquelles que tenen menys de cinquanta treballadors, i, per tant, menys representativitat sindical, doncs, totes les polítiques que es poden dur a terme per reduir la sinistralitat; no només les que preveu la llei, sinó aquelles que, fora de la llei, sabem que són necessàries, que són imprescindibles. Ho vam anunciar aquest dilluns i, com li deia, això ho farem en el marc de més mesures que són imprescindibles.

I li vull comentar que també en aquest article 35.4 d'aquesta llei caduca, vella, d'àmbit estatal, es parla de que aquesta normativa haurà d'estar inserida bé en convenis

collectius, bé en convenis que estiguin per damunt dels convenis collectius duts a terme amb els agents socials; per tant, amb els sindicats i amb les patronals.

Des d'aquí m'agradaria fer una crida..., que les mesures que vagin en favor de la reducció de la sinistralitat laboral no són de ningú. Ho he dit ja diverses vegades en la meua intervenció: no són ni de dretes ni d'esquerreres, no són ni d'empreses ni treballadors, no són ni de patronals ni de sindicats. Les polítiques que tracten de persones són polítiques de tots, i el que han de fer és mirar de trobar el màxim consens social i polític. Com que aquí estem en l'àmbit polític i no pas en el social –no tindrè cap problema en fer-li arribar, en la reunió que podem fer quan vostè vulgui, tota la informació que hi ha perquè això vagi millorant–, li demano el consens també polític. Li demano que siguem capaços de fer millorar aquesta sinistralitat, de fer-la rebaixar i, sobretot, de creure'ns que és una política que surt també d'aquest Govern.

Miri, vostè ha dit coses que m'han sabut una mica de greu. Vostè ha comentat, per exemple... –li dic que m'ha sabut a mi greu, eh?, no té per què tenir o estar d'acord amb mi, que soc conseller d'Empresa i també de Treball. Miri, es pot ben creure que aquesta política que vostè reclama, amb tota la raó del món, eh?, va ser la primera cosa que vaig demanar al primer consell de direcció que es va fer el mes de setembre. El que passa...

El president

Ha d'anar acabant, senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

...–sí, sí, sí, permeti'm– és que la concertació, els acords, l'arribar a conclusions no es fa en un dia ni es fa en dos. Però cregui'm de debò que aquesta política és prioritària per al Departament d'Empresa i de Treball.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé. Conseller, no he fet una intervenció banal en cap cas i no estic parlant de patrimoni en cap cas, primer, perquè no en tinc i, segon, perquè ni se m'acudiria patrimonialitzar el dolor de ningú. Simplement hi ha hagut una falta, com a mínim des de que jo vaig entrar en aquest Parlament, d'abordar des del lloc i des de la perspectiva que crec que és la necessària –perquè aquí en principi som representants de la societat i la gran majoria de la societat és treballadora–..., una falta de perspectiva que m'ha semblat que era correcte situar sobre la taula. Si això és patrimonialitzar, el problema és seu, no és meu, perquè jo només vinc aquí a denunciar determinades coses. Per això s'ha pogut preparar els noms, perquè sap que bàsicament m'estic dedicant a que..., quan hi ha accidents laborals, venir i reclamar-ho. I està bé, i jo me n'alegro, perquè per mi és un canvi positiu que aquests noms surtin en aquest plenari, perquè fins ara lo que havíem estat és comissions i comissions i comissions de treball parlant des d'una altra perspectiva, legítima, però també m'agradaria que hi fos aquesta. El que passa és que la bel·ligerància, tenint en compte que bàsicament lo que li deia era que havíem de tenir això en compte, em sembla una mica complicada.

I, bé, vuit mesos després, espero que aquesta concertació avanci, i em semblaria genial. Doncs podria haver vingut vostè *motu proprio* a explicar-nos-ho. Jo li haig de trucar i fer reunions? Perfecte, però la meua feina no és a porta tancada, la meua feina és de caràcter públic. Per això estem aquí. No s'ho ha de prendre com una qüestió personal, perquè personals són els accidents dels que estem parlant.

Podríem discutir enormement això de que quan augmenta l'activitat econòmica hi ha menys marge, perquè menys marge..., m'agradaria saber de què. Menys marge de què? Però bé... Menys marge de benefici i més càrrega al treballador, això és el que hi ha i això és lo que hem vist també. I no passa re, si la petita empresa també

ho situava, com cada vegada havien d'«apretar» més, perquè no hi havia els beneficis esperats, els treballadors. Vull dir, això ho hem vist en diferents comissions de treball, però vaja...

Estan tenint un pla de xoc, perfecte. Jo tinc algunes idees. Penso que en comptes de cedir els metges de capçalera –que això està passant, ho han vingut a denunciar també a la conselleria de Treball, vostè em pot enviar tot el que ha dit que estan treballant i jo li puc enviar les seves declaracions–..., en comptes de cedir aquests metges de capçalera podem començar a mirar què passa i podríem començar a tenir-los en compte. Si una empresa té en un període de quatre anys tres accidents similars, utilitzem una mica la tecnologia perquè això serveixi d'alguna cosa. Per què no..., que s'envii una inspecció immediata? Per què no alleugerim la feina dels inspectors? Ja que tenim els que tenim i de moment el pressupost és el pressupost, doncs, que automàticament tinguin un avís, per exemple.

En el moment en què hi hagi determinades baixes que es vol considerar que no són baixes laborals, però que..., bé, només caldria preguntar-li als psicòlegs si pensen de veritat que el problema de la gran majoria de la població d'aquest país és que la seva mare no els abraçava prou o no, que tenen unes condicions laborals terribles a casa. Cada vegada que hi hagi baixes per ansietat, per depressió, que hi hagi un nombre determinat de baixes en un mateix lloc laboral, lo mateix, que salti una alerta i que hi puguem enviar una inspecció. Això estaria bé simplement per utilitzar la tecnologia per a alguna cosa que no sigui seguir «apretant» els treballadors.

Perquè a mi m'agradaria saber... Està bé que estigui en contacte amb les famílies. Jo l'hi deia honestament, això és lo que havia passat quan jo vaig venir aquí a fer la interpellació. Em sembla que és de rebut. I m'alegro de que tinguem uns representants polítics que facin aquesta feina. Ara bé, m'agradaria saber si la Generalitat es posa a disposició de les famílies quan han d'anar a judici, perquè podríem començar a fer també això. No és només tasca dels sindicats. De la mateixa manera que s'acompanya la petita i mitjana empresa o que es reclama aquí que s'acompanyi la petita i mitjana empresa en l'obtenció d'ajudes, per què no els treballadors? Perquè l'empresari generarà riquesa, suposo, quan la gent treballa, perquè si aquí no treballa no passa res. Llavors, això seria una bona política.

I, després, estaria bé saber si nosaltres hem de ser-ne còmplices o no ser-ne còmplices. Perquè a mi em sembla que el seu discurs acaba sent incoherent en el sentit de «bé, quan hi ha més feina hi ha més accidents, però hauríem de tendir a zero». No, no tindria per què haver-hi accidents. Hi han moltíssims accidents que es poden evitar, que simplement no surt a compte. És que..., o sigui, és esgotador dir una cosa que, en canvi, la gent que treballa a les empreses i també els empresaris saben, que és que té un cost, aquesta seguretat, i que quan no es pot cobrir aquest cost o «es baralla» la possibilitat d'estalviar-se'l perquè no tenim un sistema d'inspecció una mica seriós, doncs, se l'estalvien. Perquè és la seva feina –és la seva feina. És la feina de l'empresari, que al final del dia surtin els comptes. El que passa és que els polítics no tenim aquesta feina, nosaltres no tenim aquesta feina.

Llavors, m'agradaria saber si deixarem de ser còmplices d'un crim. Perquè jo escolto el president Illa a cada sessió de control dient que aquí qui es salti la llei la paga, que qui la fa la paga, i que la llei s'aplicarà per a tothom. Perfecte. La llei diu que no ha d'haver-hi accidents laborals. La llei diu que no ha d'haver-hi riscos al lloc de feina. Aquesta llei que vostè diu que és tan obsoleta a mi em sembla que no ho és tant. És més, quan parles amb gent de la inspecció, quan parles amb gent dels sindicats majoritaris, et diuen que la llei no és tant el problema; que el problema és que encara ara no s'ha desplegat com tocaria, que tenim les directives europees que encara ara no s'han desplegat com tocaria.

Per tant, no costaria tant –ja acabo–, com fem amb altres qüestions, fer un registre d'empreses amb alta incidència d'accidents i que no es recomanin. Al cap i a la fi, hem fet aquesta política en altres coses. Sí que recomanem aquells hotels que

compleixen les condicions laborals. Molt bé, doncs deixem de recomanar aquelles empreses que no estan complint amb la llei, perquè quan és l'individu no ens costa re enviar patrulles i patrulles i patrulles, com està passant avui a Vallcarca, que hi ha un dispositiu policial que ja veurem quant ha costat per fer fora les famílies d'un assentament. Per a això hi ha molts diners; en canvi, per a lo altre no n'hi ha tants.

I de la mateixa manera que deia... –i acabo, de veritat. Hi ha moltíssima contractació pública en aquest país, és un percentatge molt alt de l'economia que s'hi mou. Deixem de contractar aquelles empreses que incompleixen reiteradament la llei. Deixem de contractar-les. Quan no hi hagi contractació pública, quan no surti a compte, ja veurem si segueixen tenint els treballadors el risc de morir cada dia.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpel Rodríguez)

Gràcies, president. Diputada Vega, jo amb vostè no tinc cap qüestió personal i vostè ho sap perfectament, eh?, però sí que és veritat que vostè utilitza termes que són un punt perillosos. Ha parlat de complicitat, de complicitat amb assassinats. Jo crec que això s'ho ha de replantejar una mica –replantejar una mica–, perquè jo em comprometo a fer-li arribar a vostè, en reunió o, si vol, la documentació, com vostè vulgui, tot el treball que fa la conselleria d'Empresa i Treball respecte d'això.

Vostè ha comès un error ara, quan ha dit «vostè s'ha preparat els noms». No, no, jo no me'ls he preparat. Sap què passa? Que la conselleria de Treball els sap perquè abans ja li he dit que contacta amb les famílies. Per tant, jo no m'haig de preparar re. Està preparat, però està preparat perquè s'ha treballat. Vostè ve aquí amb la pretensió de fer veure que la conselleria de Treball no fa la seva feina, i s'equivoca molt. La conselleria de Treball fa la seva feina, i cada vegada que hi ha un accident amb resultat de mort o amb resultat de no mort, amb lesions greus o amb lesions no greus, nosaltres..., el Departament de Treball contacta amb les persones. Perquè fem polítiques per a les persones, com li deia abans.

Per tant, no tinc cap qüestió personal, però sí que m'agradaria que aquesta qüestió, que no és personal, la prenguessin des de la perspectiva d'entre tots ser capaços de generar uns millors resultats. I no és fàcil.

I no faci demagògia quan jo poso aquí sobre la taula un element que és meridianament clar, que és que a més activitat hi han més riscos. Així de clar. Ho dic així de clar i ho dic al Parlament. I si vostè va per una autopista que hi han mil cotxes, hi han més riscos que per una que hi han cent cotxes. Ens agradi o no ens agradi. I vostè dirà: «Quina comparació que fa aquest home ara...» Li faig una comparació perquè la tingui clara. És una realitat.

Però és que li he dit que, malgrat aquesta realitat, el compromís nostre és invertir aquesta realitat, perquè hi han països que han sigut capaços de fer-ho al nord d'Europa –que vostè no els ha mencionat, per cert. Hi han països que han sigut capaços de dir «a més activitat, haig de fer que tant els empresaris com els treballadors tinguin més consciència de que hi han més riscos».

I permeti'm que li posi un exemple. Li parlava de carreteres. Igual que no som capaços de, nosaltres, observar que quan hi ha un pont hi han més riscos i realment acaben havent-hi més accidents, sí que, en canvi, quan plou, per exemple, o quan neva la gent va més a poc a poc. Hem de ser capaços d'arribar a un element similar a aquest, invertir una línia que és, evidentment, negativa. I ho hem de fer perquè, ho torno a dir, hi han vides, hi ha salut, hi han persones, i les persones són de tothom, del Govern, de tots els grups parlamentaris, dels agents socials, dels sindicats, de les patronals.

I reitero que hauríem de ser capaços que poguéssim arribar a tenir una concertació, abans l'hi he comentat, política. L'hi he demanat a vostè. Com que sé que, a més, hi té interès i ho ha demostrat en aquesta cambra amb intervencions més d'una

vegada, doncs, li demano que puguem posar totes aquestes dades i compartir-les de forma..., junts.

Però també faig una petició als agents socials. Quan parlava abans, per exemple, de la figura del delegat territorial..., aquesta figura del delegat territorial s'ha de basar en aquesta concertació, perquè això, com li deia abans, és senzillament millorar-ho tot, absolutament tot. Millorant la qualitat en la seguretat, millorant la qualitat en la salut dels treballadors, també es milloraran els resultats de les empreses. Per tant, és un *win-win* més clar que cap. Díficilment tindrem exemples polítics, socials en aquesta cambra en els que tinguem com a política clara, doncs, la percepció o la sensació de que si tots remem cap a una banda el resultat serà favorable per als treballadors, serà favorable també per a les patronals.

Miri, jo l'hi dic molt francament. Ha parlat vostè també dels metges de capçalera. Sap que no és una qüestió que estigui realment a la meua conselleria, que hi pot tenir una relació més o menys directa o indirecta però no depèn de nosaltres. Hi ha moltes qüestions a resoldre amb el mercat del treball. Moltes, moltes qüestions. I jo penso que en aquest mandat les haurem d'afrontar absolutament totes. El que sí que vull que li quedi molt clar és que la primera que aquest conseller, malgrat que vostè s'ho cregui més o menys, va posar sobre la taula va ser la de la sinistralitat –va ser la de la sinistralitat. I quan la vaig posar sobre la taula no estàvem a una època com aquest trimestre fatídic que hem passat aquest primer any, aquest any, perquè ha sigut fatídic i és una realitat.

I, per tant, no dubti que el Govern de la Generalitat de Catalunya, que el Departament d'Empresa i Treball farà tot el possible, com li deia abans, per invertir aquesta cadena que pensem que és lògica i que ha de deixar de ser-ho, que és que a més activitat el que ha d'haver-hi és més prevenció de riscos laborals.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics

300-00113/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics. És presentada pel Grup Mixt, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No és un tros de roba, no és un element religiós; és la bandera del fonamentalisme islàmic. Una bandera que s'acarnissa contra les nenes i dones, que les assenyala com a font de pecat i les humilia. Una bandera que els radicals vinculen a l'honor i que l'extrema esquerra, covarda i claudicant, intenta fer passar per un mer element decoratiu i voluntari.

Saben què hi ha darrere aquest parrac? La ferma creença que la dona és inferior, pecaminosa, i que cal que es tapi per no incitar els homes, per no provocar-los, per no ofendre'ls. I les formacions europees que es vindiquen feministes i progressistes contra tota raó i contra tot pronòstic el toleren, l'exculpen i fins l'aplaudeixen. Ho hem vist aquí en directe.

El vel islàmic és una mena de baròmetre que indica amb precisió si el pare, marit, germà o fill és bon musulmà. Els partidaris de la ideologia politicoreligiosa islàmica menyspreen i utilitzen les dones de l'àmbit familiar per vindicar la seva fe i el seu honor. I elles, instruïdes des de petites en aquesta visió misògina i fonamentalista, acaten servils les ordres del tutor o de la comunitat. Si no ho fan, són repudiades, assenyalades, amenaçades, agredides o fins i tot assassinades.

La presència d'aquesta xacra a les aules públiques del país, als centres hospitalaris, a les institucions, posa de manifest la inacció i covardia de tots i cadascun dels governs que ha tingut Catalunya. Han fet els ulls grossos davant una realitat que arrela sense pausa ni treva damunt casa nostra, arrecerada sota pretesos drets religiosos i custodiada per unes esquerres que han perdut el nord i els principis. Molts manifestos, moltes pancartes, molt cartellet de vila feminista a l'entrada dels municipis, i a l'hora de la veritat llueixen per símbol un hijab lila? Que s'han begut l'enteniment?

Aliança Catalana diu «prou». Prou tolerància vers un element que discrimina, que segrega, que assenyala, que sotmet i que humilia. És hora de defensar sense eufemismes ni recances els valors europeus que han permès a la dona alliberar-se de connotacions pejoratives i subordinacions vergonyoses.

No podem permetre que prosperi aquest símbol de submissió, de dependència, de control sobre el cos femení. No podem permetre que es normalitzi i que s'estengui, que s'imposi. No podem admetre ni consentir la pressió psicològica i emocional que s'exerceix sobre aquestes nenes i dones. No podem permetre que es qüestioni l'honor i la moralitat de ningú en base al seu sexe. Rebutgem frontalment la idea que la dona ha de tapar-se per evitar mirades, tocaments i violacions, i defensem amb determinació la idea que qui toqui o agredeixi una nena o una dona ha de ser castigat de manera exemplar i severa. Fem que la culpa recaigui sobre el pervertit i l'incivilitzat, no damunt les nenes o damunt les dones.

Occident no pot permetre que aflori aquesta discriminació flagrant ni pot obviar-la només perquè es disfressi de fe o de multiculturalisme. No pot permetre que s'exhibeixen impunement actituds i valors retrògrads, antioccidentals i antidemocràtics aduint pretextos religiosos. Defensar la igualtat de gènere i els drets de les dones no és compatible amb acceptar que són pecaminoses i inferiors i que cal tapar-les.

Plantem cara amb determinació i valentia a aquestes comunitats que avancen demogràficament i perillosament al cim d'Europa i que no advoquen per la integració, sinó per la creació de societats teocràtiques regides per la xaria. Legislem perquè el radicalisme i la misogínia no puguin desplegar-se impunement, perquè les contracomunitats que s'han forjat damunt Catalunya deixin de regir-se per les seves lleis retrògrades i religioses, i acatin, sense excepcions, les lleis civils, democràtiques, igualitàries i occidentals que ens han permès assolir el grau de civilització del que gaudim avui en dia.

Espanya i les seves polítiques dèbils en termes d'immigració i estrangeria ens han obligat a compartir espai amb 660.392 musulmans, el quaranta per cent dels quals disposa de DNI espanyol. Són conscients de l'amenaça real que això suposa? Són conscients del poder polític que poden arribar a assolir els partidaris de l'islam i de la xaria? Del que ens poden acabar imposant, i, a més a més, per via democràtica? O comencem a posar fil a l'agulla o les futures generacions de catalans, i especialment de catalanes, ho tindran magre. O comencem a aclarir que no permetrem pràctiques que vulnerin el marc de drets i llibertats assolit o veurem, incrèduls, com la decadència i la barbàrie dels seus països, de les que presumptament fugien, s'implanta impunement a casa nostra.

És necessari que des del Departament de Drets Socials i Igualtat es revocui l'ordre que es va donar als ajuntaments de l'obligació de permetre l'ús del burquini a les piscines municipals. I és necessari que s'adoptin mesures, com han fet França o Andorra, per blindar els centres educatius i evitar que hi hagi nenes que hagin d'irrompre a les aules públiques embolicades de dalt a baix.

Si no som capaços d'assumir responsabilitats i de defensar amb fermesa les lleis civils d'aquest país i els drets i llibertats dels que aquestes lleis ens doten, recularem a l'edat mitjana. I, un cop haguem reculat, revertir-ho —els hi poden demanar a les iranianes o a les afganeses— és gairebé impossible. És això, el que volen? Continuar mirant-me el dit i negant la mitja lluna? Aixequin els ulls, si us plau. Aixequin-los abans no sigui massa tard.

Seny i ordre.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler i Parcerisas, conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... El concepte d'«islamofòbia» va aparèixer per primera vegada l'any 1910 en un article de Maurice Delafosse sobre l'Islam dins l'Àfrica occidental francòfona, i es definia aleshores com «el prejudici contra l'islam segons el qual el musulmà és l'enemic irreconciliable del cristià i de l'uropeu», l'islam com a negació de la civilització.

Per la seva part, més recentment, ja no el 1910, sinó molt més recentment, el Consell d'Europa –vostè apellava a les institucions europees fa un moment– ha definit la islamofòbia com «el temor o els prejudicis cap a l'islam, els musulmans i tot el que es relaciona amb ells prengui la forma», diu el Consell d'Europa, «de manifestacions quotidianes de racisme o de discriminació o altres formes que també poden ser violentes». «La islamofòbia», diu el Consell d'Europa, «constitueix una violació dels drets humans i una amenaça a la cohesió social».

Per tant, agafi la definició de l'any 1910 o agafi la definició del Consell d'Europa de no fa pas tants anys i s'adonarà –nosaltres ens en vam adonar des del principi–, doncs, de quina és la seva islamofòbia. Crec que la defineix en el seu perfil polític. Sense gaire esperança de poder-la convèncer amb els arguments que intentaré aportar, però..., intentaré, per exigència ètica, per respecte a la cambra i a totes aquelles persones que ens escoltin, aportar un conjunt d'arguments.

Primer voldria fer una consideració –vostè ha fet referència a la qüestió demogràfica– sobre la realitat que tenim a Catalunya, i després parlaré sobre l'ús del vel a Catalunya per concloure amb quina és la posició del Govern de la Generalitat al respecte.

La presència islàmica a Catalunya..., es declaren musulmans 550.000 persones, un 6,8 per cent dels catalans i catalanes, que tenen orígens geogràfics diversos: el quaranta-cinc per cent el Magreb, el Marroc i Algèria; un dotze per cent, el subcontinent indi, Pakistan i Bangladesh, i un deu per cent subsaharians. I sobre l'ús del vel... Ho dic perquè són catalans, encara que vostè potser no els hi consideri, però, en qualsevol cas, aquesta és una realitat amb la que vivim, convivim i volem conviure a casa nostra.

Sobre el vel, el hijab, doncs, és el mocador que tapa el cabell i el coll però no la cara i, per tant, jo crec que cal fer algunes diferenciacions, i ho dic perquè després faré referència a la legislació europea, que, quan hi és, que és en molt pocs casos, fa diferenciacions molt nítides, «però no la cara». La majoria de musulmans consideren que el seu ús respon a un precepte religiós.

El hijab no s'ha de confondre en cap cas, i a vegades tendim a embolicar la troca, amb el que és el burca, el vel integral, que, certament, cobreix tot el rostre, no? L'Islam no té, com altres religions –de fet, cap religió té una posició unívoca sobre tots els temes, eh?, però...–, una autoritat religiosa, en aquest cas, que dictami la lectura correcta de l'Alcorà, però no hi ha grans discrepàncies sobre el concepte de l'ús del hijab.

L'ús del hijab ha de ser una decisió voluntària –i això, si vostè parla amb els imams, l'hi diran molt majoritàriament així– de cada persona i cal emprar-lo a partir de la pubertat –i aquest no és un detall menor, i crec que aquesta és una reflexió amplament compartida. I el nicab o altres vels que podem anomenar «integrals» no constitueixen un precepte religiós.

Per tant, ens podem aproximar al vel islàmic des de dues perspectives, com a mínim: per un costat, la perspectiva religiosa, i estaríem en el terreny dels drets fonamentals, o des d'una perspectiva –i vostè d'alguna manera també l'esmentava– «secularitària».

Des del punt de vista religiós, ni a Catalunya ni a Espanya existeix cap regulació respecte al hijab o el vel islàmic. La Constitució, en l'article 16.1, parla de la llibertat

religiosa com a dret fonamental –per tant, ja assigna qui és el competent per legislar al respecte– i diu que no hi ha més límit a la manifestació de les creences religioses que el manteniment de l'ordre públic.

Això és el que diu la Constitució i la llei orgànica que el desenvolupa, que és la 7/1985, que, en el seu article 2, garanteix poder manifestar lliurement les pròpies creences religioses o l'absència d'aquestes –i per mi aquest paràgraf és també molt important. La laïcitat és el respecte a la creença i el respecte a la no creença. Per tant, cal respectar-les i abstenir-se de declarar-les..., de criminalitzar-les, no? Per tant, l'ús del hijab és una expressió d'un dret fonamental a la llibertat religiosa que està emparat per la Constitució i per la legislació bàsica.

Però deixi'm baixar a tres àmbits que vostè, d'alguna manera, ha esmentat: el de l'educació, el de la salut i l'àmbit laboral. Perquè veurà que en l'àmbit de l'educació el Govern té elaborat un document per a l'organització i la gestió dels centres on queda molt clar que es pot utilitzar qualsevol símbol religiós –qualsevol símbol religiós, perquè vostè només para el focus en uns de concrets, vostè n'exhibeix un i a mi em mereix tot el respecte del món, i d'altra gent pot portar una quipà i em mereixen exactament el mateix respecte– sempre que no afecti a poder fer les activitats amb normalitat i la comunicació. Per tant, una regulació, permeti-m'ho dir, des del sentit comú en l'àmbit de l'educació, doncs, ja existeix. I en la pràctica vol dir que es pot utilitzar el hijab però que no es pot utilitzar el vel integral.

En l'àmbit de la salut no hi ha a Catalunya una normativa específica sobre l'ús de símbols religiosos als centres sanitaris. S'accepten els símbols religiosos, però en el cas del vel integral s'exigeix la identificació, òbviament –em sembla de sentit comú–, de la persona que el vesteixi.

I en l'àmbit laboral el Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en sentència de 15 de juliol del 2021, va establir que un empresari podia regular l'ús dels símbols religiosos entre els seus treballadors sempre que, primer, s'expliciti mitjançant una norma general; segon, es basi en criteris objectivables que persegueixin l'objecte, la fi de l'empresa, i tercer, es regulin *tota mena* de símbols religiosos, no només una part d'ells, no?

I en l'àmbit «securitari», doncs, m'he entretingut a mirar aviam quina legislació o quina normativització hi ha. I veurà, per exemple, a nivell de l'Estat, que per fer el document nacional d'identitat el que s'exigeix és no portar ulleres fosques, que es vegi el rostre, i que el vel no cobreixi la cara. Per tant, hi ha una normativa de diferent rang però que respon fonamentalment al sentit comú.

En conclusió, estem davant de drets fonamentals –i crec que això no ho hauríem de perdre mai de vista– regulables per legislació bàsica estatal, però també estem davant del sentit comú. El sentit comú que s'expressa en l'àmbit de l'educació, que s'expressa en l'àmbit de la salut, que s'expressa en l'àmbit del treball, també avalat en aquest cas per sentències, o que s'expressa en l'àmbit de la seguretat, no?

I, per tant, a partir d'aquí, jo crec que el que no farem, doncs, és aquest següent: me a la seva islamofòbia d'utilitzar aquest tema per defensar uns arguments que des de la nostra perspectiva són rotundament inacceptables, no? Des d'una perspectiva de la convivència, del sentit comú, de la manera d'entendre el país, de la manera d'entendre la diversitat d'aquest, de la manera d'entendre el respecte per totes les persones sigui quina sigui la seva creença, si és que en tenen, i també del respecte, evidentment, per la no creença. Perquè és d'això, d'aquesta amplitud d'espectre i de convivència, doncs, del que volem parlar.

Ara no tinc temps d'acabar-li d'explicar una mica el que ha passat o..., perquè m'he entretingut a buscar una mica de la legislació europea, però li avanço –a la segona part li podré ser molt més explícit– que dels vint-i-vuit països de la Unió Europea només cinc han legislat respecte a això que vostè demana, i en un dels casos fins i tot el respectiu tribunal constitucional d'Àustria va anul·lar aquesta legislació.

Per tant, jo crec que el debat l'hem de situar en els termes del respecte, de la convivència, també de la pròpia identitat, i li compartiré una reflexió, doncs, en la segona part de la intervenció.

Aquesta és la posició del Govern de la Generalitat respecte al que acabem de sentir, que és una expressió –una vegada més, no ens sorprèn–, doncs, nítidament islamofòbica, tant se val si s'agafa una definició de l'any 1910 o una de fa quatre dies del mateix Consell d'Europa –al qui, per cert, vostè apellava.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, que soc islamòfoba em sembla que hores d'ara ho sap tot Catalunya, perquè sí, evidentment, evidentment que tinc por de l'avenç d'una ideologia politicoreligiosa que, quan s'implanta, atempta contra els drets de les dones, contra els drets dels homosexuals, contra els drets dels jueus, contra els drets dels cristians i, en definitiva, contra els drets de tothom que no comparteix la seva fe malaltissa i que, per tant, és considerat com a no musulmà i, consegüentment, com a infidel. Evidentment que em fa por aquesta ideologia politicoreligiosa, i el que m'astora és que no faci por a la resta.

En segon lloc, el seu error, el més cabdal de tots i d'on parteix, doncs, el seu discurs erroni, és el fet de considerar el vel islàmic com un mer element religiós i de no considerar-lo com allò que és, que és un element clarament misogin i de submissió de la dona. Aquí, partint d'aquesta errada, evidentment, la seva dissertació és del tot errònia. I podria mirar-me, si us plau, perquè m'estic dirigint a vostè, i és un acte de mala educació esquivar, no?, la mirada de qui es dirigeix directament a vostè. Si guí almenys valent per mirar als ulls a qui se li dirigeix. (*Remor de veus.*)

En tercer lloc, vostè ha parlat de la meua creu al coll i l'ha comparada amb un vel islàmic. Sap què passa, senyor Espadaler? Que la creu que jo duc al coll també la podria dur vostè, si volgués, perquè és indistint si ets home o ets dona, perquè la creu és un element, efectivament, religiós. El porten indistintament les dones i els homes, perquè no és font de assenyalament de pecat, perquè no ve a dir que la dona o l'home és pecaminós. És un símbol merament religiós. No es pot dir el mateix del vel islàmic. O vostè coneix cap diputat que es presenti en aquesta sala de plens amb vel islàmic? Jo només conec una diputada que el porta.

Després, diu que és un element voluntari. Home, a veure, si des de que ets petit en el teu entorn familiar i en la teua comunitat religiosa et van etzibant i et van dient que o et tapes els cabells o ets una meuca, vós què fareu, quan sigueu gran? Tapar-vos els cabells. Vostè creu que això és una decisió voluntària? Que no és fruit de la coacció reiterada durant anys dels seus entorns familiars i de les seves comunitats religioses davant la connivència i el silenci de les institucions d'aquest país? Vostè això ho considera realment un acte voluntari? Déu-n'hi-do.

Diu que cal diferenciar entre el hijab o el vel integral. Home, és evident que no són el mateix i és evident que un no cobreix la cara. El fet de cobrir la cara, doncs, evidentment, pot tenir connotacions a nivell de seguretat o d'identificació, però és que el que estem reivindicant aquí no és un tema de seguretat o d'identificació. El que estem reivindicant és que haver de tapar-se els cabells perquè són pecaminosos i perquè són provocadors és una actitud i una demostració de misogínia del tot inacceptable a Europa i en ple segle XXI. És això, el que estem discutint, i això ho compleixen tant el vel integral com el hijab. Per tant, vostè pot diferenciar-los a nivell de seguretat i a nivell d'identificació, però a nivell d'element misogin tenen exactament les mateixes connotacions.

La qüestió sobre altres països. Diu: «Només hi ha cinc països de la Unió Europea que hagin legislat en aquest sentit.» Bé, vostè, perquè té aquesta mentalitat de subordi-

nació permanent, no?, de Catalunya, i, per tant, no podem prendre les nostres pròpies decisions ni ser els primers en legislar res, sempre hem d'anar a redós de l'Estat espanyol o d'altres països europeus. És així? No tenim capacitat suficient, nosaltres, per decidir quines actituds i quins comportaments admetem o no admetem damunt casa nostra? No tenim potestat, els catalans, de decidir quin model de societat pretenem? Un que respecti homes i dones amb igualtat o un que assenyali les dones pel simple fet d'haver nascut dones com a font de pecat i com a font de provocació? No tenim dret ni potestat de ser nosaltres els que decidim? Hem d'esperar que comencin a legislar els països del nostre entorn i nosaltres anar a remolc d'ells?

Parla de drets fonamentals. Li recomano la lectura d'una exmusulmana «afincada» a Canadà que es diu Yasmine Mohammed i que explica en el seu llibre com els seus pares l'obligaven a anar a les aules públiques amb el vel islàmic perquè no es relacionés i no interactués amb els nens occidentals, perquè potser hi aprendrà alguna cosa. Perquè defensar els drets fonamentals no és defensar l'imam, és defensar aquesta nena; aquesta nena que és obligada a entrar a un centre escolar tapada de dalt a baix i que pateix discriminació i segregació dins una aula pública sense que el Departament de Drets Socials hi faci absolutament res, i quan al Departament de Drets Socials presumptament hi ha un partit feminista i progressista.

Si aquests són el seu progressisme i la seva defensa dels drets fonamentals, que Déu ens agafi confessats.

El president

Per respondre, té la paraula el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica.

El conseller de Justícia i Qualitat Democràtica (Ramon Espadaler Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Abans li he dit que li donaria informació sobre Europa perquè vostè havia apel·lat, precisament, al nostre entorn europeu. Li he dit que les institucions democràtiques europees, algunes d'elles, d'alguns països ens porten avantatge respecte a la presència de nouvinguts i immigració vinguda d'altres latituds i amb altres creences religioses, però en qualsevol cas jo no tinc la supèrbia de pensar que podem anar per davant de tot i en tot, sinó que m'agrada més mirar què han fet els països que han estudiat aquest fenomen i que l'han treballat. I, per tant, em sembla que encomanar-se a Europa, encomanar-se al Consell d'Europa, encomanar-se al que és la Unió Europea, doncs, ens fa més bé que mal.

I és en aquest sentit que sí que voldria dir, doncs, que en el nostre entorn han legislat sobre el tema França, Àustria, Bèlgica, Bulgària i Dinamarca. Cap altre dels vint-i-vuit països ha fet aquesta legislació, i tampoc els acusaria ni de misògins ni d'antifeministes ni de... Vaja, la resta de països, que van des d'Itàlia fins a Bèlgica, fins a tants i tants altres, fins als vint-i-vuit de la Unió Europea, no tindria el valor d'acusar-los del que vostè ens acusa ara a nosaltres, no?

França ho fa per la llei de la laïcitat. Prohibeix el vel per qüestions d'un concepte de laïcitat a França que crec que està molt desenvolupat, i jo el segueixo amb molta atenció, tot el model de la República Francesa. I té moltes expressions. Ho va fer amb el vel..., el va prohibir expressament, el vel integral, l'any 2010, i regula alguns aspectes dels altres vels, però molt minoritaris, particularment en l'edat a partir de la qual es pot utilitzar, no? Per tant... Però ho fa també conjuntament amb la quipà, també conjuntament amb la creu, també conjuntament amb altres expressions. Per tant, no perdem el focus de vista.

Àustria ho va fer el 2019, i el seu propi òrgan constitucional, doncs, va tombar la legislació. Bèlgica ho va fer l'any 2011, va prohibir el vel integral i permet el hijab, que em sembla que és, bé, una posició raonable. Dinamarca fa exactament el mateix i Bulgària també.

Per tant, fixi's que ningú dels països aquests europeus parla ni de parracs ni parla de la prohibició del vel integral. Cap d'aquests països. Els pocs que han regulat, eh?, els pocs que ho han regulat no ho fan, això. I el Parlament Europeu –miri que

m'hi he esmerçat— no té cap pronunciament respecte a això, i miri que és divers i complex. Forces polítiques germanes a la seva hi tenen presència, però no té com a tal, com a parlament europeu, cap cosa. El que sí que he trobat són un parell de campanyes que han fet respecte d'això. Una campanya a favor del dret de les dones a vestir el hijab si els hi dona la gana, permeti'm que ho digui així. I ho diu..., utilitzen el lema «El meu hijab, la meua llibertat», no? Per tant, doncs, em sembla que és raonable que siguem prudents en aquest tema.

Vostè ja s'ha definit obertament com a islamòfoba. Això ja marca una diferència abismal, una impossibilitat d'entesa. Nosaltres no tenim aquest concepte, no tenim cap fòbia respecte a cap de les cultures que viuen a casa nostra.

I abans li deia que voldria compartir amb vostè una reflexió. I ho faig des de la laïcitat, més enllà de que jo tingui particularment la creença..., però, en qual-sevol cas, estic en un govern que està ubicat en un estat laic i aconfessional. Des d'aquesta laïcitat però també des del sentit comú, des del respecte per la diversitat, des del reconeixement de quina és la nostra realitat sociològica a Catalunya, m'agradaria compartir una reflexió que en el seu dia va fer pública una persona que precisament aquests dies, que estem, creients i no creients, doncs, molt pendents, si ho jutgem pels mitjans de comunicació, de si hi ha fumata blanca o no hi ha fumata blanca, una de les persones que veig que apareix en algunes travesses, no només aquí, sinó en la premsa europea en general, què és el Jean-Marc Aveline, què és el cardenal arquebisbe de Marsella, que és una ciutat on tota la qüestió islàmica hi és, evidentment, molt present per la mediterraneïtat i per ser una ciutat del sud.

I amb això acabo. I li dono aquesta frase per reflexionar, que sé que ja no ho farà vostè, però potser algú sí, que deia: «La diversitat, quan és acollida i respectada, fa créixer la pròpia identitat.» Doncs jo crec que es tracta d'acollir. Es tracta de respectar, de fer-nos també respectar, perquè no li estic dient cap cosa contrària, però sobretot d'apostar per la convivència, que em sembla el bé més preuat que tenim.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El dinovè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme

302-00089/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Des del Partit Popular presentem aquí la moció subsegüent a la interpellació que vam fer en el passat Ple. I, miri, podríem resumir la moció amb que és una moció que representa el seny i el diàleg respecte a la taxa turística que ahir vam tindre al Ple. Miri, seny i diàleg, perquè nosaltres lo que plantejem és fer una anàlisi de la situació, la situació econòmica que s'ha produït com a conseqüència de la crisi dels aranzels, lo que pot repercutir, perquè vostès han posat una taxa que és de les tres més altes d'Europa i de les del *top* deu del món. Això és lo que han fet amb el decret de les taxes.

I, miri, és diàleg perquè vostès, amb el decret de les taxes, han trencat un consens generalitzat que hi havia en el sector; un consens perquè precisament la taxa servís per incrementar la sostenibilitat del turisme, per anar cap a la desestacionalització. Hi havia un consens entre els empresaris i el Govern de la Generalitat per utilitzar

aquests fons per avançar cap a un turisme més sostenible, per desestacionalitzar, per millorar, per reconvertir el turisme. Han trencat aquest consens. I nosaltres amb aquesta moció volem recuperar aquest consens, tornar al diàleg.

Però, escolti, i vostès lo que han fet és un desastre, un verdader desastre. Escolti, plantegen aquí..., aproven un decret que vulnera, segons el Consell de Garanties Estatutàries, l'article 64.1 de l'Estatut, la causa habilitant pel decret. Presenten un decret que incrementa la taxa, i ho dic..., amb uns extrems extraordinaris. Després se n'adonen i ho pacten amb els Comuns. I no parlen amb ningú.

El senyor conseller, el senyor Sàmper, em va retreure que li havia dit que no havia... No, no van parlar amb ningú. Amb ningú, van negociar la taxa del sector. Amb ningú, senyor Sàmper. Amb ningú. (*Alguns aplaudiments.*) Com a molt, els van informar que incrementaven la taxa, però això no és diàleg. (*Remor de veus.*) Han trencat els consensos amb el sector. I, escolti'm, és el dotze per cent del producte interior brut, i a Tarragona, la meua terra, és el trenta per cent del producte interior brut. Moltes famílies viuen d'això, i no podem jugar amb el pa d'aquesta gent, que és lo que han fet vostès.

Perquè, escolti'm, després ens venen aquí..., quan veuen el «desaguisat», pacten amb Esquerra suspendre el decret. I aquí tenim el «desaguisat» major ja, que venen aquí i no s'aprova la suspensió. I després segur que vostès diran que és culpa nostra perquè no el vam votar. No, escolti'm, nosaltres no podem votar una suspensió d'un decret..., que, a més, ho justifiquen –ho justifiquen– per seguretat jurídica. Imagini's, per seguretat jurídica justifiquen la suspensió del decret. Però posposen el decret, no en modifiquen el contingut. Vostès ens van trucar per negociar, canviar les característiques del decret? Ens van trucar? Eh que no? Van parlar amb els Comuns i amb Esquerra després; amb els Comuns, amb els turismofòbics. Llavors, escolti'm, ens volen ara dir que som nosaltres els culpables d'això? No, escolti'm, els únics culpables són vostès. (*Alguns aplaudiments.*)

Però, a més, ja, després del «desaguisat» d'ahir, escolti'm... I, senyor Sàmper, vostè és un bon jurista. Vostè sap lo que és el principi de legalitat –vostè sap lo que és el principi de legalitat. Ahir la consellera recomanava als empresaris desobeir la llei. El senyor Illa ve aquí cada ple i ens diu que a Catalunya s'aplica la llei per igual a tothom, menys quan ells s'equivoquen, que demanen que els empresaris la desobeixin. (*Alguns aplaudiments.*) Això és lo que han fet, que desobeeixin la llei els empresaris. Això és lo que va demanar ahir la consellera.

Escolti, aquest dematí tots els empresaris del turisme..., em passaven whatsapps: «Home, escolti, que hem parlat amb el Govern i el Govern ens ha dit que *no* apliquem la llei, que dimarts que ve ho arreglaran.» O sigui, s'adonen de lo que estan fent? Qualsevol democràcia es basa en l'estat de dret i el respecte al principi de legalitat, i vostès s'han carregat aquí el principi de legalitat, fonamental en qualsevol democràcia.

I, escolti'm, vull dir, només tenen una solució, només en tenen una: no deixin que els empresaris desobeeixin. Convoquin un consell executiu avui mateix i deixin sense efecte el decret, suspenguin el decret avui mateix. (*Alguns aplaudiments.*) I no permetin que els empresaris i els ciutadans de Catalunya hagin de desobeir una llei. I aprovin la moció que presentem nosaltres per obrir un diàleg amb seny i amb diàleg amb el sector. Aprovin la moció, que és l'única solució que tenen.

I, escolti'm, una altra qüestió: demanin perdó als ciutadans de Catalunya per haver-los demanat que desobeeixin una llei.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari de Junts, la diputada Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, diputats... La negociació es fa a casa i la culpa és del Govern. El control dels socis del tripartit és responsabilitat exclusiva del Govern. El resultat d'ahir estava en mans totalment del Govern. En definitiva, gràcies, Comuns i Socialistes, per recordar-nos que la vostra coherència política és tan sòlida com un castell de cartes i que la vostra capacitat de repartir responsabilitats no té límits. Un govern governa per a tots, i no només per a un cinc per cent, que, a sobre, representa l'extrema esquerra.

Torna el tripartit del Dragon Khan, on un anuncia «a», l'altre diu «b» i s'acaba fent «c». Això no és un govern, això és un desgavell. Per això demanem a la consellera Romero que corregeixi l'error: posi el comptador a zero, tregui la pilota de l'extrema esquerra i posi-la al centre. Derogui el decret llei, elabori un projecte de llei tal com li demana el Consell de Garanties Estatutàries, en consens amb el sector i els grups parlamentaris, i llavors porti'l aquí a la cambra per poder-lo aprovar.

Entrant més a la moció, volem començar reconeixent el paper estratègic del turisme com a motor econòmic del nostre país no només pel seu pes en el PIB, sinó perquè és una activitat que genera ocupació, atrau inversió i vertebrava territorialment Catalunya des del Pirineu fins a la Costa Daurada, des de les Terres de l'Ebre fins a la Catalunya Central, la Costa Brava i també la ciutat de Barcelona.

Hi ha centenars de municipis, famílies i petites i mitjanes empreses que depenen directament del turisme. En aquest sentit, compartim plenament el diagnòstic de la moció. De fet, hem presentat tres esmenes i agraïm el bon to i predisposició al diputat Huguet durant la negociació.

Amb un sector tan transcendent per al nostre país i malgrat les legítimes diferències ideològiques entre les formacions, coincidim en la necessitat de protegir el sector turístic, enfortir la resiliència i afrontar els reptes que tenim al davant, des de la crisi econòmica global fins a la urgència de consolidar un model turístic sostenible, diversificat i respectuós amb el nostre territori.

Així mateix, també volem ser clars: no compartim l'increment recent de l'impost sobre les estades en establiments turístics, especialment perquè s'ha fet sense un diàleg previ amb els agents del sector i amb les administracions locals, tal com ja vam explicar molt bé ahir. No es pot fer política turística a cop de decret. Cal escoltar els professionals del sector, els ajuntaments i el territori. Cal diàleg i cal consens, no proclames ni gesticulacions.

Pel que fa a l'esmena d'addició, és per garantir la transparència en l'aplicació dels fons generats per les estades dels establiments turístics. No n'hi ha prou amb recaptar més. Cal que aquests recursos arribin on realment fan falta i que se'n pugui fer seguiment tant a nivell municipal com des del Govern de la Generalitat, i que no hi hagi més fons acumulats sense executar ni convocatòries que arriben tard i malament.

Així mateix, ens hem sumat a la necessitat d'un espai de concertació permanent amb el sector, però reclamem que aquest espai sigui efectiu i que sigui vinculant. No pot ser una simple taula consultiva. Ha de tenir capacitat real d'incidència.

Dit això, també volem fer una crida a fugir del simplisme. No tot el debat es pot reduir a apujar o abaixar l'impost. Cal una mirada de país que combini competitivitat amb sostenibilitat, activitat econòmica amb qualitat de vida, i governança compartida amb responsabilitat fiscal. El turisme del futur no serà el que més creixi, sinó el que millor s'adapti, el que sigui més intel·ligent, més diversificat i més integrat en la comunitat.

Per això donarem suport a la major part dels punts de la moció, especialment aquells que apellen a la col·laboració institucional, a la millora dels mecanismes de suport a les pimes turístiques i a la promoció d'una Catalunya oberta al món amb una oferta plural i arrelada al territori.

En definitiva, defensem el turisme, sí, però des del diàleg, la transparència i una visió de país compartida, no a cop de decret i d'esquena al sector. Així és com es fa fort el sector turístic i com se l'ha de cuidar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula el diputat Francesc Jesús Becerra Ramírez.

Francesc Jesús Becerra Ramírez

Gràcies, vicepresidenta. Senyor conseller Miquel Sàmper, diputades i diputats... S'ha visibilitzat en les dos intervencions que m'han precedit, tant la del Partit Popular com la de Junts, el que va passar ahir. És a dir, una dreta que, amb el seu vot en contra..., en contra no només d'aquest partit, sinó en contra del sector. (*Remor de veus.*) Al sector turístic hem tingut un parell de mesos en que hi han hagut reunions bilaterals i concretes amb molts diputats d'aquesta cambra, molts. I el que tothom, totes les diputades i diputats, hem expressat al sector és que del decret 6 se'n podia posposar l'aplicació per intentar garantir una proposició de llei que va ser una votació ahir aprovada per garantir tota aquesta queixa o aquests biaixos molt concrets, amb situacions com albergs, etcètera, i d'aquesta manera, posposant l'aplicació, teníem i guanyàvem aquests sis mesos per garantir una taxa equilibrada, justa i coherent, etcètera. (*Remor de veus.*)

Ja sé que a vostès no els hi agrada, però no van donar l'esquena amb els seus càlculs matemàtics que van fer ahir al Partit Socialistes, sinó que vostès es van contradir amb el mateix sector. I fruit d'això..., és pel fet de que van rebre moltes trucades –moltes i moltes– del sector turístic demanant explicacions de què havien votat i per què havien permès l'aplicació directa en aquest acte. (*Alguns aplaudiments.*)

Els hi recordaré que la taxa turística es va començar a aplicar l'any 2012 sota el Govern del molt honorable Artur Mas. Es va implantar en aquell moment. Va ser una taxa consensuada a nivell de cambra, pràcticament, la seva aplicació, que n'hem tingut tres augments amb diferents governs en els últims quinze anys. N'hem tingut diferents augments: el 2017, el 2020, el 2023, en els que poden veure com les fórmules amb les que es van fer aquests augments van ser pràcticament idèntiques a les que es van portar a terme en aquest mandat. La seva forma de votar no s'entén. Ja els hi ha passat especialment als membres de Junts en el Congrés dels Diputats en altres votacions, que fan sumes aritmètiques.

Entrant en el fons de la moció, agraïm també la presentació d'aquesta moció. Nosaltres hem col·laborat amb el diputat portaveu que ha portat aquesta moció del Partit Popular. Hem presentat diferents esmenes transaccionals. Votarem a favor de totes aquelles esmenes que hem transaccionat, especialment les 6, 7, 8 i el punt 5.d i el punt primer, perquè pràcticament parlen de lo que el Govern ja fa, que és el tema de posar en valor el sector turístic, el tema de coordinar, el tema de que hi haurà en aquest mandat una nova llei de turisme per buscar un turisme sostenible, responsable, desestacionalitzat, territorialment equilibrat, etcètera.

Però fins i tot..., en els altres aspectes sí que hi votarem en contra, perquè és precisament... I ara, en aquests trenta segons que em queden, destacaré un «sense-sentit». Fixin-se en el punt 4. Al punt 4 vostès mateixos diuen «deixar temporalment» –temporalment– d'aplicar el decret 6. Parlen de temporalitat, temporalment deixar-lo d'aplicar. Doncs l'oportunitat de deixar-lo d'aplicar temporalment la van tenir ahir, i hi van votar en contra.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, vicepresidenta. Con relación al debate que se ha celebrado en torno a la propuesta del Govern sobre la tasa turística, y después de escuchar la propuesta del Partido Popular, nosotros somos muy claros. No pretendemos ni reajustar el cálculo, como se ha dicho aquí, ni rebajar la tasa ni en absoluto comprar el marco ideológico de la izquierda.

Por eso hemos presentado dos enmiendas. La primera, en cuanto a la relación directa que tienen las decisiones de la Generalitat en materia turística y el nefasto resultado que comportan. Y la segunda, el apartado *a* de la propuesta 5, porque apostamos de manera total y frontal, sin titubear, por la derogación del impuesto.

Y aquí el señor Huguet hablaba de «*seny i diàleg*». *Seny i diàleg* únicamente con algunos, porque usted cuando tiene dudas o cuando tiene que escoger siempre escoge mal, escoge a los socialistas. (*Alguns aplaudiments.*) Pactan ustedes con los socialistas, pactan ustedes las enmiendas con los socialistas. Y además pactan con los que, en Barcelona, de la mano de Collboni, han doblado la tasa, y de los que, de la mano del señor Granados en Salou..., no únicamente acepta la tasa y la propuesta de los socialistas, sino que encima quiere hacerse su propia tasa municipal para doblar y aumentar esa propia tasa. Es decir, recaudar por recaudar, y ustedes les prefieren a ellos.

Mire, como he dicho, nosotros apostamos de manera total y radical por derogar esa tasa por muchos motivos. El primero, porque la tasa turística penaliza a uno de los sectores que genera empleo real en Cataluña, el doce por ciento del PIB, y, como usted ha dicho muy bien, el treinta por ciento en la provincia de Tarragona. ¿Qué mensaje les damos a los miles de autónomos, hosteleros, restauradores y pequeños propietarios que dependen del turismo? ¿Que aquí se les castiga por trabajar? ¿O que la propuesta que se debe someter a votación, como hoy, es castigar algo menos?

Segundo, porque es contraproducente. En lugar de atraer visitantes y generar riqueza, ese impuesto expulsa al turismo hacia otras regiones más competitivas o incluso otros destinos fuera de España. Y, si NO, que se lo digan a sus compañeros de Baleares, que aplican la tasa, y algunos incluso se plantean de retirarla. Cataluña no puede permitirse seguir perdiendo competitividad como lo estamos haciendo año tras año.

Tercero, porque es un impuesto político, ideológico. Se utiliza para financiar en Cataluña el despilfarro de esta Generalitat separatista obsesionada con alimentar su chiringuito ideológico en lugar de invertir en seguridad, vivienda, sanidad, infraestructuras, limpieza o servicios públicos de calidad para los ciudadanos. No nos engañemos, esa tasa no va a solucionar problemas del turismo masivo en lugares muy concretos; para eso hace falta orden, planificación y autoridad, no más impuestos.

Sobre otras cuestiones concretas de la moción, entendemos que son declaraciones bienintencionadas y las agradecemos, pero de difícil cumplimiento o escasa efectividad real si no van acompañadas de medidas concretas. Ejemplos: «Establecer una coordinación estratégica estable para el desarrollo turístico.» Suena ideal, pero si no se traduce en un órgano con competencias, calendario y financiación puede quedar en una frase vacía. Coordinar múltiples administraciones sin marco vinculante es difícil y propenso al bloqueo político.

«Rediseñar el fondo para el fomento del turismo para mejorar objetivos estratégicos»; si no se define con qué criterios ni con qué plazo es la propuesta, corre el riesgo de quedar en una mera declaración de intenciones. Como todo lo que hace este Govern, mucha foto, mucho eslogan, mucho *pla nacional*, pero la realidad es que el paro aumenta y la fuga de empresas, también.

«Impulsar la llegada de visitantes a todas las regiones.» Ojalá, de verdad –ojalá. Es deseable, pero muy difícil de conseguir solo con una campaña de promoción. De hecho, la campaña de promoción que tenemos de manera permanente es la sumisión de los socialistas ante aquellos que quieren quebrar la igualdad entre todos los es-

pañoles. Y, como ustedes pueden comprender, no creo que sea la mejor campaña de promoción para atraer turismo nacional.

Y, por último, ustedes piden una serie de medidas económicas que saben perfectamente que con unos presupuestos prorrogados es inviable e imposible. ¿Y saben por qué? Pues porque si el Govern tiene que hacer una modificación de crédito para nuevas embajadas, para aumentar el gasto político o para construir centros de menas lo hará de manera urgente, pero para crear una serie de ayudas para las pymes del sector..., ¿de verdad lo creen? Suben los impuestos, las cotizaciones, el IRPF, la tasa turística, la infinidad de impuestos municipales con el beneplácito del Govern, como puede ser el ejemplo de Salou o de Barcelona. ¿De verdad piensan que el Govern, que exprime de manera total y recauda de manera voraz y desalmada, va a querer ayudarles, si se nutren de ellos?

Miren, si el PP pretende ayudar al sector, que confío que es así, y protegerlo del mayor ataque fiscal sin precedentes en Cataluña, como denuncia una infinidad de gremios y asociaciones, empiecen por no competir ni coquetear con el Partido Socialistas ni con el Govern y avalar una tasa infame pidiendo suspensiones o rebajas y de verdad ayúdenos, ayúdenos a derogar ese impuesto. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Nosotros lo hemos pedido por activa y por pasiva. Se lo pedimos al señor *conseller* en su primera intervención, lo hemos pedido vía propuesta de resolución, preguntas, hemos..., por activa y por pasiva lo hemos pedido...

La vicepresidenta primera

Diputat, hauria d'acabar.

Javier Ramírez Gutiérrez

...ya acabo, señora vicepresidenta, que para nosotros no es usted tan laxa, ya acabo. Ya les avanzo que presentaremos un proyecto de ley para derogar esa tasa. Espero y deseo que el Partido Popular lo apoye.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Diputat, no he hagut de tallar ningú perquè ningú s'havia passat prèviament del temps mentre jo he presidit el debat.

A continuació, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Laia Cañiguerol Olivé.

Laia Cañiguerol Olivé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputat Huguet, la moció que ens presenta avui el Partit Popular parteix d'un reconeixement correcte del pes del turisme. És una qüestió que nosaltres hi estem d'acord, i hem posat en valor diverses vegades en aquesta cambra la importància que té el turisme per a l'economia del nostre país, però al nostre entendre cau en una simplificació que no podem compartir.

És una moció centrada exclusivament en la defensa de la rendibilitat immediata del sector, i per nosaltres obvia aspectes essencials com l'impacte ambiental, les condicions laborals, el dret a l'habitatge de la ciutadania que viu en municipis amb un alt impacte del turisme. Perquè sí, perquè el turisme genera riquesa, però si no es governa també pot generar desigualtat, pressió sobre els recursos naturals, especulació urbanística i precarització laboral.

Per tant, entenem la preocupació del PP per les incerteses econòmiques i els efectes d'algunes decisions del Govern. De fet, nosaltres mateixos –aquí, ahir– hem estat molt crítics amb com el Govern ha gestionat l'actualització de la taxa turística, però no pel fet de regular-la, sinó pel fet d'haver-ho fet amb decret llei, sense diàleg previ ni amb el sector ni amb els municipis afectats. Ahir vam veure què és el que passa quan es vol regular un tema tan important sense debat, sense participació i el més

ràpid possible: inseguretat jurídica, que no beneficia ni el sector turístic ni els que creiem en una regulació justa.

Però també haig de dir i haig de criticar el càlcul partidista, perquè molts venen aquí a parlar en nom del sector però després hi voten en contra. Aquí nosaltres, o com a mínim Esquerra Republicana, hi som per estar al costat de la gent, per estar al costat de la ciutadania. Això és el que representem. I moltes vegades aquí votem coses que potser no hi estem al cent per cent d'acord, però tenim clar que allò fa avançar el país. I ens hem de plantejar si en aquesta cambra pensem continuar votant per quedar-nos a gust amb nosaltres mateixos o ens posem al costat de la ciutadania perquè aquest país avanci. *(Alguns aplaudiments.)*

Per això no ens sumarem a discursos alarmistes que associen regulació amb decadència. És simplement fals. No hi ha cap dada sòlida que indiqui que la demanda turística a Catalunya s'estigui enfonsant. I sí que el que ens preocupa són les condicions del sector. Parlem també dels sous, de la desestacionalització, del dret al lleure per a tothom.

Des d'Esquerra defensem una fiscalitat turística justa, perquè una bona taxa turística pot beneficiar el visitant però també la ciutadania, perquè és la millor promoció turística del nostre país: que els nostres pobles i ciutats estiguin nets, que siguin accessibles, que tinguin seguretat, on es defensi el patrimoni paisatgístic, natural i cultural. Volem una fiscalitat turística justa, i això ho continuarem defensant; una taxa diferenciada per territoris i per temporades. Perquè Barcelona no és Llavorsí ni és Terres de l'Ebre, i perquè no té sentit aplicar la mateixa càrrega fiscal a l'agost o al gener. També hem defensat un tractament específic per als albergs juvenils per garantir un turisme juvenil i de proximitat que no es vegi ofegat. I hem proposat que com a mínim un vint-i-cinc per cent dels ingressos de la taxa turística es destinin a polítiques d'habitatge.

En definitiva, defensem un model turístic arrelat al territori, compatible amb la vida quotidiana, que posi en valor no només el patrimoni cultural, el patrimoni monumental, sinó el patrimoni viu del nostre país: la cultura, la llengua, la nostra manera de fer. No volem ciutats i pobles de postal; el que volem són barris i comunitats amb vida pròpia que siguin també atractius per al turisme, que precisament és un dels nostres valors.

I per avançar cap a aquest model cal escoltar el sector, sí, però també cal escoltar els treballadors i treballadores, i molt especialment tota la ciutadania, la que viu cada dia als nostres pobles i ciutats. I espero que entre tots fem possible que puguem fer aquest debat serè en aquesta cambra.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns, i té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Molt bé; doncs bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Jo pensava que avui veníem a parlar de model de turisme, però veient les intervencions que m'han precedit em sembla que estem més per la ressaca del que va passar ahir –o la borratxera, diria, potser– d'alguns que encara els hi dura.

Jo crec que cadascú ha d'assumir les seves responsabilitats, no? Venir aquí al Parlament no és jugar... –com es diu aquell joc?– al Simon, no?, dels colors: verd..., groc o verd, i voto el que em diu el del costat i ja està, i no sé ni quines conseqüències tindrà. Doncs no, senyors i senyores diputades, el que voten té conseqüències.

I el que passa és que, quan vostès són les veus dels lobbys i són les veus d'aquelles patronals que els utilitzen per als seus interessos, després els criden a l'ordre. I és que és normal, l'amo sempre crida a l'ordre; al final és qui ha de decidir el que fan els seus «mandats». Per tant...

Bé, jo m'havia preparat una intervenció. I, en aquest sentit, com que crec que és molt més productiu que parlem del futur del model de turisme del nostre país que no d'una votació i d'una ressaca, doncs, així ho faré.

Tot i així, la moció que ens presenta el PP sembla que defensa el sector turístic, o almenys aquest és el seu encapçalament, però en la realitat el que defensa és un model esgotat, un model que prioritza els beneficis d'uns quants –sempre ho hem dit– per sobre del benestar comú, per sobre dels nostres territoris, per sobre de la dignitat de les persones, dels treballadors, de les treballadores i, en definitiva, de la gent. Els Comuns defensem amb fermesa un turisme just, un turisme sostenible i un turisme que estigui al servei de la ciutadania catalana i no del sector.

En primer lloc, la taxa turística. No m'hi estendré més. Ahir mateix ja es va iniciar, evidentment, aquest debat, que tindrà una continuïtat, però mantenim que la taxa turística és una eina de justícia social que Catalunya necessita ara; és una eina de justícia social, no és un obstacle.

En segon lloc, desmuntem el mite de la turismofòbia. El PP sempre ens parla de turismofòbics per deslegitimar el malestar ciutadà. Però les veïnes de la Barceloneta, que veuen els seus carrers convertits en un parc temàtic; treballadors i treballadores de Salou i Vila-seca, que encadenen contractes temporals amb sous precaris; les famílies de Sitges i de Lloret, que no poden pagar un lloguer per l'especulació turística, això no és turismofòbia: això són persones que exigeixen viure dignament als seus municipis. Anomenar-ho «turismofòbia» és una maniobra per silenciar una demanda legítima i per protegir els interessos dels grans operadors.

En tercer lloc, el model de monocultiu turístic. El model que defensa el PP genera problemes reals i problemes concrets. La crisi habitacional: a Barcelona, el quaranta per cent de l'augment del lloguer està relacionat amb la pressió turística. La precarització laboral: les «kellys» pateixen jornades extenuants i problemes de salut crònics. El sector turístic concentra temporalitat, sous baixos i horaris incompatibles amb la vida. Ho preguntin a les persones que treballen a Port Aventura, que han hagut d'arribar a fer vaga per defensar un mínim de millores econòmiques, però també socials. Saturació i impacte ambiental: els espais públics, el transport i els serveis sanitaris es col·lapsen en temporada alta, mentre el turisme massiu genera residus, consumeix aigua i augmenta les emissions de CO₂.

En quart lloc, el miratge del creixement sense límits. La moció del PP ens alerta d'un descens significatiu en les reserves hoteleres, però l'observatori de turisme indica que la demanda turística creix un tres per cent anual a Catalunya malgrat la taxa. La pregunta és: quants turistes més pot acollir Catalunya sense col·lapsar-se? Quan parla el PP de protegir la llibertat d'iniciativa econòmica, el que fa és defensar la desregulació que beneficia fons d'inversions i grans operadors, no les pimes turístiques, que pateixen la competència deslleial i necessiten un model que sigui sostenible per prosperar.

I en cinquè lloc, el fals dilema: economia o sostenibilitat? La moció ens ven un dilema trampós, com sempre: o economia o sostenibilitat, com si haguéssim d'escollir entre llocs de treball i benestar. El monocultiu turístic és fràgil, com vam veure durant la pandèmia. Apostar-ho tot al turisme és una recepta per al fracàs a mitjà termini. I què proposem? Un turisme sostenible per a Catalunya: sostenibilitat ambiental, social i econòmica; redistribució de la riquesa i increments progressius en la taxa del turisme de luxe; autonomia municipal –defensem els recàrrecs locals–; planificació i límits –proposem moratòries en zones saturades–; recuperació d'habitatge; garantir salaris dignes, contractes estables i formació contínua per a un sector de qualitat; desestacionalització i descentralització; promoure el turisme cultural i rural tot l'any, potenciant territoris menys saturats.

I acabo. Senyors del Partit Popular, la veritable ajuda al turisme no és eliminar impostos ni afavorir l'especulació; és construir un model que generi ocupació digna, respecti els límits ambientals i garanteixi el dret a l'habitatge. Construïm una Cata-

lunya on l'economia no sigui un privilegi per a uns quants, sinó una oportunitat per a tothom.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí, aniré per feina. S'està demanant que hi hagi estudis sobre el turisme. Llavors, he pensat que era interessant portar-los-en alguns. «Les obertures d'hotels contribueixen a modificar la composició de les activitats econòmiques i les estructures empresarials, afavorint les empreses corporatives orientades al turisme enfront d'altres empreses de propietat individual. Finalment, els efectes econòmics s'estenen al mercat immobiliari, augmentant els preus dels lloguers i la inversió residencial.» Informe *Turisme i revival urbà. Economia urbana*, publicat el 2024. Alberto Hidalgo, de la UCM.

IZA, Institut d'Economia de Treball Alemany. O sigui, el títol era *L'augment dels turistes millora el treball local?* I conclouen: «Constaten que un augment exogen de l'afluència de turistes genera a curt termini més ocupació en la indústria turística per als treballadors de primera edat, però no augmenta l'ocupació total en les economies locals. De fet, l'ocupació total disminueix per als treballadors molt joves i de més edat, així com per a les dones en edat productiva. L'augment de l'ocupació en el turisme es compensa amb una caiguda de l'ocupació poc qualificada en altres sectors, especialment la construcció i la indústria manufacturera.»

Un estudi d'investigadors de latur –Institut Andalus de Recerca i Innovació en Turisme de la Universitat de Granada, Màlaga i Sevilla–, dirigit pel catedràtic Enrique Navarro, dona ara una xifra: «El cinquanta-quatre per cent de les variacions del preu del lloguer poden explicar-se per la concentració d'habitatges d'ús turístic.» L'estudi conclou que el lloguer puja un trenta-tres per cent en ciutats com Màlaga i Sevilla, quan els pisos turístics són el deu per cent del total.

El projecte Smartdest, impulsat pel Grup de Recerca d'Anàlisi Territorial i Estudis Turístics del Departament de Geografia de la URV i amb la participació de dotze institucions de set països europeus, detecta que el turisme aguditza les desigualtats, augmenta la polarització i l'exclusió residencial, porta una immobilitat ineficient i, en definitiva, perjudica la cohesió social i la integració.

I els hi deia ahir, perquè estem reiterant debats: «Segons xifres de l'Ajuntament de Barcelona, una de cada deu treballadores de la ciutat es dedica directament a feines relacionades amb el turisme» –diem: «Que bé! Quant de treball genera!»–, «concretament» –assenyalen des del consistori–, «el 13,2 per cent de la població activa.» Perfecte. L'Observatori de Turisme de Barcelona diu: «Una de cada dues treballadores rebien, el 2022, un salari inferior als mil euros bruts, quan a la resta d'activitats econòmiques eren una de cada quatre. Les dones, que representen el quaranta per cent dels treballadors del sector, tenen sous un vint-i-cinc per cent inferiors als dels homes.»

Parlava el diputat de VOX de Palma, que ara ja no hi estaven anant turistes. Aquest estiu hi havia programats cinquanta mil vols mensuals, més d'un per minut. No sé què estan dient de que cada dia hi ha menys turistes. Si volen treure impostos –perquè és el que fan allà on van, defensar els més rics i ofegar els més pobres–, perfecte: ja hem vist que tal funciona la seva política. Ho hem vist al País Valencià; o sigui, que només espero que algun dia se'ls jutgi. Per cert, les Illes tenien, el 2019, un nivell de temporalitat que duplicava el de la Unió Europea –un 13,6 per cent– i era lleugerament superior a la mitjana espanyola. També tenia un biaix femení –28,2 per cent de dones i vint-i-sis per cent d'homes–, juvenil: 74,4 per cent de les persones menors de vint-i-cinc anys patien aquest tipus de precarietat associada precisament al turisme.

Pensem també una cosa, eh?: només amb la taxa turística que s'ha aplicat a Barcelona durant deu anys s'han recaptat 92,8 milions d'euros. Perquè ens en fem una

idea, és el gran paquet d'ajuda econòmica que es va donar als pagesos per a la sequera a tot Catalunya.

El problema que tenim aquí no és el que estan intentant vendre; el problema que tenim aquí és que no ens estem sabent ubicar. Perquè a mi m'agradaria deixar d'escoltar –que és una fallàcia com una catedral i em sap bastant greu que vingui de l'esquerra– que el turisme genera riquesa. Molt bé. Riquesa per a qui, diputada? Vull dir, ja portem aquí un temps i no m'escolten mai criticar l'esquerra, perquè..., bé, no sé, jo lo de la fraternitat m'ho havia cregut. Però m'agradaria recordar-li que ser republicà no es tracta de no voler la monarquia, eh?; es tractava de considerar que la ciutadania havia de ser universal, que per ser lliure, és a dir, per ser ciutadà, no es podia dependre de ningú per viure. M'està dient que totes aquestes dades de precarietat permeten que algú no depengui per viure, que volem estendre aquest model a tot el país? Això és lo que estem dient? Creuen que llavors sí, no?, hi ha un problema de turisme?

O sigui, de veritat, a mi em preocupa, honestament, i espero que en algun moment tinguem aquest debat. Perquè, avui, el problema que tenim és aquesta moció, que diu que s'han de fer uns estudis que ja tenim –gràcies. I, si no, doncs comencin a dir que tots aquests catedràtics que hi han participat –en els que hi ha, per cert, molta pluralitat de ciutats, des d'Amsterdam a Israel, en els estudis– no tenen cap raó de ser.

Però, ostres!, nosaltres ens podríem centrar una mica en què vol dir això. Perquè a mi no m'agrada que haguem de tenir una taxa turística. Tant de bo tinguéssim una economia diversificada, que el turisme precisament no permet, i això és lo que demostra aquest tipus d'estudis. Però, en el moment en què el tenim, pel principi de realitat, és obvi que has de poder taxar aquesta activitat i que no hem de seguir promocionant-la més. I que, a més, aquests diners per a lo que haurien de servir precisament és per, u, que en aquest país existeixi el dret de vacances del conjunt dels treballadors –això seria una mesura bastant republicana, per cert–, i després, que serveixi precisament perquè puguem fomentar un altre tipus d'empreses. És que, vull dir, a mi em sap greu seguir dient que crec que, a aquestes alçades, la CUP portem una legislatura que estem defensant molt millor la petita i mitjana empresa, pensant en quines mesures hi haurien d'haver perquè hi hagi una economia productiva que no una gran majoria de vosaltres. Ja passarem comptes a final d'any.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Tant vindicar-se com el Govern que parla amb tothom i que arriba a amplis consensos, i han tirat endavant l'augment de les taxes turístiques amb el rebuig unànim de del sector turístic i, a més a més, i gràcies als Comuns, a l'inici de temporada alta.

El turisme és un pilar fonamental de l'economia catalana, gairebé el quinze per cent del nostre PIB. El 2023 ens van visitar 18 milions de turistes que van gastar a casa nostra 21.000 milions d'euros. Però no totes les dades són positives. Segons l'Idescat, ha disminuït el nombre de visitants tant a nivell intern de Catalunya com a nivell internacional. Han disminuït les pernoctacions en hotels més d'un deu per cent i gairebé un vint per cent en cases de turisme rural. La davallada en les reserves no és atribuïble només a l'existència de la taxa turística, és evident. Catalunya i especialment Barcelona s'han convertit en el centre neuràlgic de bandes i de màfies que roben i agredeixen turistes, generant un missatge dissuasiu a l'exterior. El propi Cos de Mossos d'Esquadra alerta sobre el binomi turisme i delinqüència, una correlació que perjudica enormement el sector turístic i l'aboca a la incertesa. Això, sumat a l'increment de les taxes, limita la seva competitivitat respecte a altres destinacions turístiques.

Potser seria hora de replantejar el model turístic del país i de potenciar els aeroports de Girona i Reus, ara mateix infrautilitzats. Aquesta mesura contribuiria a

dinamitzar les zones interiors, garantint menys massificació i creant un model més sostenible, amb més valor afegit, desestacionalitzat i equilibrat arreu del territori. La comunicació és clau per garantir la mobilitat i la connexió de tot el país. Amb una xarxa viària i ferroviària decent i una Catalunya més segura aconseguiríem revertir la mala impressió que es té de nosaltres i reconduir el sector.

Tenim molt a oferir, no només paisatges. El nostre patrimoni cultural, històric, arquitectònic, humà, pot seduir qualsevol. Per això és important que el turista visualitzi la riquesa de Catalunya i la seva identitat, no el batibull multicultural i ensalvatgit que ens impregna els carrers i ens els despersonalitza.

A diferència de la CUP, nosaltres no volem a qui aprofita el visat de turista per empadronar-se fraudulentament i fer ús il·lícit dels nostres serveis públics. Volem un turisme de qualitat, que apreciï i respecti el nostre entorn natural, que ajudi a mantenir vius els nostres pobles i ciutats, que gastï i contribueixi i, en acabat, se'n torni a casa seu. Molta taxa al turisme, però per a quan una taxa a la immigració il·legal? O és que aquests no gasten aigua ni generen brossa? Són immaculats?

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té ara la paraula el diputat Pere Lluís Huguet Tous per un temps de dos minuts.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, vicepresidenta. Les esmenes..., bé, hem negociat amb Junts i amb el Partit Socialista. Vull agrair als dos diputats, la diputada senyora Selva i el diputat senyor Becerra, l'actitud. I hem estat dialogant i jo crec que ha sigut un bon pas, però no hem pogut arribar a tot el consens. Jo, senyor Becerra, ho sento. I sé que el seu paper avui era complicat, era molt complicat, però escolti'm, no em digui que nosaltres som els culpables. Escolti'm, miri, vostè s'ha llegit la moció? Vostè ha llegit aquí i diu que es suspèn. Però és que aquell punt continua, eh? Suspendre per fer alguna cosa, eh? No només suspendre. I vostès van presentar un decret suspenent-ne simplement l'entrada en vigor, per seguretat jurídica, per a l'octubre, sense modificar res, sense... Però si era la mateixa taxa! Amb la qual cosa, escolti'm, nosaltres..., estava condicionat. Per tant...

I parla vostè de diàleg. Vol que l'hi llegeixi? Això és el recull de totes les declaracions del sector. La patronal: «De espaldas al sector y sin diálogo.» Senyor Sàmper... «Asfixiante.» «Desconocimiento absoluto y es vergonzoso.» «Alta presión fiscal.» Això, les declaracions de la patronal. Escolti'm... No, miri, nosaltres hem portat aquesta moció. Entenem que la seva solució és votar-hi a favor; a pesar de que ens han dit que no, però jo crec que és la seva solució.

I li torno a demanar una cosa, senyor Sàmper: convoquin el Consell Executiu avui mateix i evitin que els ciutadans de Catalunya, que els empresaris de Catalunya hagin de desobeir una llei.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte dels darrers esdeveniments econòmics internacionals en el teixit empresarial català

302-00090/15

Passem a continuació al vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte dels darrers esdeveniments econòmics internacionals en el teixit empresarial català; presentada pel Grup Parlamentari

d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per exposar-la, té la paraula, per un temps de cinc minuts, el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, vicepresidenta. Resulta que hi ha un binomi en aquest Ple que és una constant: cada vegada que intervé aquest diputat hi ha la mateixa vicepresidenta comandant la Mesa del Parlament.

Bon dia, diputats, diputades. Bon dia, conseller. Treballadors i treballadores de la casa... Bé, presentem una moció després de la interpellació i dels intercanvis d'opinions que vam tenir en la darrera sessió, que és una sessió que ja fa gairebé un mes que vam realitzar. Doncs hem presentat una moció que, en efecte, en algun dels seus punts ha quedat ja superada. Per exemple, amb relació a les delegacions a l'exterior i la necessitat de cobrir la plaça que estava vacant del delegat del Govern als Estats Units i la necessitat de que això es cobris davant de la incertesa cada vegada més clara i evident de les polítiques que impulsa Trump. I, per tant, davant de la política aranzelària que impulsen els Estats Units, necessitem una veu pròpia, una veu pròpia dels catalans i les catalanes. I, per tant, era molt necessari que hi hagués aquest nomenament. De fet, aquesta mateixa setmana s'ha efectuat aquest nomenament. Però d'altra banda –i això no forma part de la moció, però sí que vull aprofitar aquest temps d'intervenció per posar-ho damunt de la taula–, també crec que és important que prestem atenció també a les relacions internacionals dels propis Estats Units amb els seus veïns, i, en aquest cas, amb el Canadà, i el conflicte obert, cada vegada més patent, cada vegada més evident, entre el Canadà i els Estats Units.

Per tant, seria molt necessari que la Delegació del Govern als Estats Units no fos Estats Units i Canadà, sinó que hi hagués una delegació del Govern de Catalunya al Quebec, i, per tant, directament, amb una relació i interlocució directa amb el Canadà, perquè ara mateix hem d'aprofitar també totes les oportunitats que ens deixa aquesta política autàrquica que vol impulsar el Govern de Trump i que vol impulsar des de la Casa Blanca.

Per tant, en aquesta línia, també hem construït aquesta moció i hem construït les propostes que avui portem a debat i votació. Volem impulsar l'acció exterior del Govern –de fet, ahir vam fer un pas molt important i molt rellevant amb la creació del Cos d'Acció Exterior–, però alhora també dotar d'eines la nostra gent que opera arreu del món per tal de que puguin traslladar amb més contundència i amb més força la nostra veu, la veu pròpia de Catalunya.

I això també té a veure amb la política que s'ha de fer en el marc català i en el marc europeu. I, per tant, necessitem aquesta veu pròpia també a la Unió Europea, però també respecte a l'Estat. I, per tant, volem que hi hagi una –i, de fet, és una de les propostes claus, també, que portem en la nostra moció– gestió directa dels recursos que es mobilitzin respecte als aranzels.

Ara mateix, encara no sabem quin serà l'impacte, perquè encara no sabem quina serà la mesura que s'aplicarà, però cal que tinguem aquesta veu pròpia. Cal que Catalunya tingui veu pròpia i gestioni de forma directa aquests recursos, i, per tant, que l'impacte que hi hagi sobre l'economia i el model productiu a Catalunya sigui un impacte que nosaltres puguem compensar amb recursos tant propis com també els que es mobilitzin a través de la Unió Europea.

D'altra banda, com fem referència també a empreses, sobretot hem de fer referència a la protecció de la classe treballadora, i hem de fer referència a la protecció de la classe treballadora en tota la seva extensió. Hem de fer referència a la protecció de la classe treballadora en els llocs de treball que ocupa, i, per tant, no hi pot haver cap ajuda que vagi en detriment de cap lloc de treball. Per tant, cap empresa pot rebre ajuda pública si al cap de poc temps iniciarà un procediment d'un expedient de regulació d'ocupació o fins i tot un expedient de tancament. Per tant, això ho hem de blindar.

I d'altra banda, també és molt necessari que fomentem la demanda interna. Com més demanda interna, més afavorirem que hi hagi una major sortida de la producció interna. I, per tant, des d'aquest punt de vista, menys dependrem també dels mercats exteriors. Però alhora també és necessari que impulsem aquests mercats exteriors, i per això també és necessari que es compleixi l'acord d'inversió amb Esquerra Republicana respecte a la creació de delegacions a Llatinoamèrica i l'Àsia, i amb la Unió Europea.

Amb la Unió Europea és també..., i avui, de fet, no instem el Govern en dos punts de la moció, el que fem és un posicionament del Parlament, perquè a la Unió Europea també necessitem impulsar aquest canvi de model. De fet, ja ho deia Gabriel Zucman, que és important que hi hagi un canvi de model, un model en la fiscalitat, que aquesta fiscalitat verda i distributiva sigui una fiscalitat que superi els territoris de la pròpia Unió Europea i també afecti aquelles empreses que, als Estats Units, Trump no les obliga a compensar els costos socials i ambientals, però que, en canvi, quan operen a Europa els han de complir.

Per tant, tinguin on tinguin la seu, haurien de complir allà on operen. I, en aquest cas, de cara a les multinacionals, Europa hauria de treballar de forma clara i contundent per tal de que assumeixin els costos socials i els costos ambientals que la seu operativa té en el territori europeu. Però, d'altra banda, també que el Banc Central Europeu no faci una política d'increment d'interès, i, per tant, que ajudi també al foment d'aquesta demanda interna.

En definitiva, una sèrie de punts que per a nosaltres són rellevants i que creiem que aquesta cambra hi hauria de donar suport per tal de que aprofitem també aquesta crisi per impulsar un canvi en el model productiu que, sobretot, afavoreixi la classe majoritària del país, la classe treballadora.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes, i per defensar les, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Sí; hola, bon dia. Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, primer de tot, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volem donar les gràcies a tots els grups parlamentaris amb els que hem parlat sobre aquesta moció i al Grup d'Esquerra Republicana també donar-los les gràcies, encara que lamentem que no ens ha acceptat cap esmena; però bé, la seva predisposició a parlar, doncs, agrair-la.

Farem una petita exposició dels punts en què nosaltres o ens abstindrem o votarem a favor. Al punt 1.a, nosaltres farem abstenció, el Grup Parlamentari Socialistes, tot i que creiem que aquest punt s'hauria de retirar, perquè, com bé ha dit vostè a la seva intervenció, demanen que es nomeni el nou delegat de la Delegació de la Generalitat de Catalunya als Estats Units, i ja està nomenat. Fa pràcticament un mes que es va nomenar, i aquesta setmana, justament, s'ha acabat de fer el nomenament oficial.

El Punt 1.b, nosaltres l'acceptarem. Estem completament d'acord en ampliar les mesures de defensa davant la política aranzelària dels Estats Units. Les mesures que es preveuen, si bé s'adrecen especialment a les empreses que actualment exporten o tenen presència als Estats Units, tenen un abast més ampli, i també tindran en compte aquelles que es poden veure afectades de forma indirecta o potencial. Per tant, en aquest punt, nosaltres acceptem.

També al punt 1.d nosaltres votarem a favor. Pel que fa als ajuts referits a aquest punt, cal indicar que el dia 9 d'abril del 2025 es va publicar el Reial decret llei 4/2025, de mesures urgents de resposta a l'amenaça aranzelària i de relleu comercial, en el qual s'estableixen ajuts i crèdits, entre d'altres mesures. O sigui, agrair aquesta

rapidesa dels governs, tant del Govern d'Espanya com del Govern de la Generalitat, en aquesta reacció superràpida davant d'un problema.

Respecte al mecanisme, els mecanismes RED que va anunciar el Govern per fer front a les polítiques aranzelàries dels Estats Units, encara no estan acordats. En aquest sentit, recordem que la figura del mecanisme RED comporta l'expedient temporal de regulació d'ocupació i, per tant, el manteniment dels llocs de treball amb mesures temporals de suspensió de contractes. Així mateix, els anteriors mecanismes RED acordats sempre han incorporat clàusules de compromís, de manteniment de l'ocupació, i, evidentment, no pot ser d'una altra forma, recolzem que es pugui garantir, si és possible, el cent per cent dels ingressos de les persones treballadores.

També votarem a favor el punt 2.b. La situació d'incertesa internacional generada pels darrers esdeveniments polítics ha demostrat que és necessària una preparació, per part del sector agroalimentari català, per diversificar i continuar expandint els nostres productes als nous mercats. L'excepcionalitat i la riquesa dels nostres productes ens permeten disposar d'un producte prèmium reconegut internacionalment, que cal continuar promovent arreu de tot el món.

També, respecte al punt 3, acceptem la capçalera, però en els apartats *a* i *b* no estem d'acord, perquè creiem que s'ha de treballar més a la Comissió Europea. És un tema molt d'estudi a la Comissió Europea.

Vivim temps de canvis accelerats a la nostra economia global. Les tensions comercials, la crisi inflacionària, els conflictes bèl·lics i l'emergència climàtica han sacsejat les bases del comerç internacional tal com el coneixem. Davant d'aquest escenari, el nostre teixit empresarial, format majoritàriament per pimes, es veu tensionat.

Els aranzels com els que recentment s'estan aplicant –i han anunciat que de moment està, una mica, una part aturada– són una mesura arbitrària, unilateral i que només poden qualificar-se d'injustificables, no només perquè afecten la competitivitat del nostre teixit productiu, sinó perquè posen en risc llocs de treball, inversions i oportunitats de creixement. Els sectors afectats són pilars industrials de Catalunya.

Celebrem que des del Govern s'hagi activat el pla Responem, com ja va explicar el conseller Sàmpser a aquest mateix faristol quan va fer la interpellació. És una eina ambiciosa, estructurada, amb un objectiu clar: protegir el teixit industrial català i rellançar-lo cap al futur. Aquest pla preveu accions directes sobre tota la cadena de valor i inclou mesures repartides en cinc blocs: ajuts, finançament, inversió pública i serveis d'assessorament empresarial i més, de promoció i campanyes de comunicació.

Com a socialistes, compartim plenament l'enfocament: fer polítiques actives, no quedar-nos al marge. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Perdó, eh?, acabo en un segon. En definitiva, una Catalunya que protegeix el que l'ha fet gran, que és el seu teixit productiu, i sense oblidar-nos de tot el potencial i totes les persones treballadores, i mantenint la feina de qualitat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. En Cataluña pasan los años, *els presidents, els consellers*, pero las propuestas del separatismo, pues, siguen igual, igual de estériles que siempre. Y es que ustedes, señores de Esquerra Republicana, viven en una realidad paralela. Me hace gracia porque ustedes tienen una fantasía en donde obvian los problemas reales de los catalanes, pero en cambio imperan sus obsesiones ideológicas y su eterna cruzada contra el sentido común.

Empecemos por lo básico, ¿eh?, que no sé si lo sabían, pero es que Cataluña no tiene competencias en política arancelaria ni tampoco en comercio internacional.

Entonces, claro, partiendo de esta base, proponer medidas para intentar responder a los aranceles de Estados Unidos pues, bueno, es perder el tiempo y son debates totalmente vacíos.

Y es que no hace falta ser experto para darse cuenta de que lo que realmente hay detrás de esta moción es otro engaño a los catalanes. Bajo la apariencia de una supuesta preocupación por el tejido empresarial catalán, cuelean otro intento más, por parte del separatismo, en promover estructuras totalmente paralelas que fomentan y promueven un modelo totalmente intervencionista, un modelo totalmente ideológico y, además, ajeno a las necesidades de los empresarios y de los trabajadores.

¿Por qué digo, en primer lugar, ideológico? Pues porque ustedes o son hipócritas o nos toman por tontos o realmente, que también puede ser, acaban de descubrir los aranceles. No, lo digo esto porque es que ustedes nunca antes se habían quejado de esta manera; o sea, el único partido que siempre se ha opuesto a todos los aranceles que destruyen el campo y que destruyen el comercio local pese a las grandes mentiras de los medios de comunicación, ha sido VOX. (*Alguns aplaudiments.*) Sí, sí, ustedes, señores de Esquerra Republicana, ni se han quejado de la competencia desleal de los productos marroquíes o de los productos chinos ni tampoco se han quejado de los aranceles propuestos, digamos, por los pactos verdes impuestos desde Bruselas. No, no, no se han quejado y mira que destruyen nuestro campo.

Ahora no vengan aquí a criticar el proteccionismo norteamericano con una falsa apariencia por la preocupación del tejido empresarial catalán, cuando ustedes han votado en reiteradas ocasiones en Europa todas estas medidas que nos imponen y que destruyen tanto el comercio local como también nuestro campo. Es evidente que ustedes no tienen un problema, en general, contra los aranceles, sino que lo tienen con el hecho de que los imponga un gobierno con el que ideológicamente no coinciden. Entonces, claro esto realmente, pues, se ve cuando se nos rechaza nuestra enmienda.

¿Por qué digo, en segundo lugar, que es excesivamente intervencionista? Pues, porque si todo esto no fuera suficiente, yo me pongo a leer la moción y veo, para colmo, una medida que se trata de expropiar viviendas cuya propiedad pertenece a los fondos de inversión estadounidenses. A ver, señores de Esquerra Republicana, ¿esto en qué ayuda? ¿Esta medida confiscatoria en qué ayuda a los catalanes? ¿En qué ayuda a los empresarios y a los trabajadores? No, dímelo, dímelo. En fin, luego no se sorprendan cuando frena el desarrollo económico y también se frena la inversión. Menos mal que sus locuras no siempre tienen recorrido.

Y, finalmente, ¿por qué digo ajeno? Pues porque, como se evidencia en el primer punto de la moción, lo que se plantea no es cómo proteger a nuestras empresas, sino ampliar embajadas de la Generalitat, como un nuevo delegado en los Estados Unidos. Es que sí, ustedes plantean que alguien se va a poner a negociar con Trump de que todos los aranceles nos parecen bien, pero que, en Cataluña, no. Es que parece un gag del *Polònia* –un gag del *Polònia*. Es esperpento.

Los empresarios y los trabajadores catalanes ya no solo tendrán que pagar los aranceles, los efectos de los aranceles, sino que además tendrán que asumir el coste de sus chiringuitos. Miren, sean sinceros, que sé que cuesta cuando su política se basa en engañar al de enfrente, pero responsabilizar al presidente de los Estados Unidos de la situación económica actual de Cataluña, pues, es vergonzoso. Es decir, Trump no es el culpable de que Cataluña sea la comunidad autónoma con más impuestos propios; son ustedes. Tampoco Trump es el culpable de que más de siete mil empresas desde 2017 se hayan marchado de Cataluña; son ustedes. Trump tampoco es el culpable de la asfixia que sufren los autónomos y las pymes en Cataluña; lo son ustedes. (*Alguns aplaudiments.*)

En definitiva, sí, señores de Esquerra, ustedes son los culpables del deterioro económico en Cataluña y, por suerte, cada día engañan a menos gente. Cataluña y su tejido empresarial lo que necesitan es menos impuestos para autónomos y pymes, que se reduzca la burocracia para que se pueda emprender sin trabas, un entorno es-

table para garantizar la seguridad jurídica y también para frenar la fuga de empresas, y que se defienda nuestra soberanía frente a acuerdos internacionales que son totalmente injustos.

En definitiva, el tejido empresarial catalán lo que necesita es que saquen sus manos de ahí, y hay que dejar a las empresas y a los trabajadores hacer lo que realmente saben hacer, que es trabajar y aportar riqueza a Catalunya para volver a situarla en la vanguardia de lo económico. En conclusión, como no puede ser de otra manera –y acabo, presidente–, les reitero que desde VOX vamos a votar en contra de esta moción y, por lo tanto, seguiremos defendiendo a los emprendedores, a los trabajadores y a los empresarios que quieran vivir en una España unida, fuerte y soberana.

Muchas gracias.

El president

A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmaes i Thió

Gràcies, president. Diputats... N'hi ha que pensem que l'escocès Robert Louis Stevenson l'hauríem de conèixer més per poeta que per escriptor. De fet, si teniu criatures, jo us recomano molt un llibre que es diu *Jardí de versos per a nens*, que és una autèntica meravella. Però ja sabeu com va això de les llistes de llibres i, finalment, i més en el món literari, doncs qui va acabar guanyant va ser *l'Illa del tresor* i, aquí vaig, *L'estrany cas del doctor Jekyll i mister Hyde*. I ens passa amb vosaltres, amb la vostra trajectòria en aquest temps i les vostres mocions, doncs que són això, són l'estrany cas del senyor..., del doctor independentista i el senyor autonomista.

Nosaltres fa un any us vam veure amb una campanya que éreu els més independentistes del món. Es va acabar la campanya i va fer president el més..., el president més espanyolista que ha tingut Catalunya en tota la seva història, i durant tot aquest any heu fet aquest suport sense esquerdes al Partit Socialista. Als Comuns ja els dono per descartats, però vosaltres heu fet aquest suport sense fissures.

Però de cop, a vegades, us transformeu. Ens va passar amb el delegat a Perpinyà i jo, que soc un amant dels clàssics de Hollywood, em recordeu una mica en Claude Rains en aquella pel·lícula tan magnífica que és *Casablanca*, amb en Humphrey Bogart i l'Ingrid Bergman. Hi ha un moment que en Claude Rains, que cada nit va a jugar al casino de Humphrey Bogart, i un bon dia els nazis, els alemanys li diuen que ha de tancar aquest casino. I ell es fa l'indignat i diu: «Quin escàndol! He descobert que aquí es juga.»

Doncs això sou una mica vosaltres, no? De tant en tant us desperteu i dieu: «Quin escàndol! El Govern d'Illa ha nomenat un delegat espanyolista o ha nomenat un alt càrrec que no es creu la nació.» Què us esperàveu? Què us esperàveu que podia passar? No es podia saber. I en el cas del delegat, que evidentment –evidentment– s'ha solucionat i tenim aquí l'Anna Navarro en la seva doble dimensió de catalana i americana, que no posem en dubte la seva capacitat professional, conseller, però sí que us diem –i ho podeu traslladar també al conseller Duch– que no és el perfil del delegat que necessitem en aquests moments a Estats Units.

En tot cas, haver-ho pactat, perquè l'Isidre Sala el va nomenar vosaltres. I nosaltres el vam respectar. Nosaltres vam respectar la seva feina. Per tant, si ho haviéu pactat i no us ho han respectat, deixeu-los de votar. Si no ho haviéu pactat i no us agrada, deixeu-los de votar i acabem d'una vegada amb aquesta broma desnacionalitzadora i espanyolista que és el Govern d'Illa. Perquè dic que és una broma, però és prou greu per al país.

I feu una mica el contrari: cada cop que hi ha una votació ajustada –cada cop que hi ha una votació ajustada–, hi sou i els voteu i els seguiu mantenint. I no ho acabem d'entendre. Perquè, a més a més, si us hi fixeu, quan falla el tripartit, sobretot

en temes nacionals, hi ha un segon tripartit que no falla, que és el del PSC amb PP i VOX. I això us hauria d'obrir els ulls.

En tot cas, com que aquesta moció és una mica un poti-poti de coses molt diferents de fílies i fòbies, hi ha evidències que hem de votar, evidentment, que són doctor Jekyll, que són doctor independentista i aquí hi serem. Però hi ha massa *mister Hyde*, hi ha massa senyor autonomista. I, per tant, si ens ho permeten, i amb els diputats que hem preparat una mica aquesta moció, us ho voldríem comentar, us ho voldríem proposar, i és que confieu més en aquest país.

Aquest país no és un país de subsidis. És un país que no vol deixar ningú enrere, això és segur, però no és un país de subsidis. I ho és, és un país d'emprenedoria, és un país d'espavilar-se per vocació, però també per obligació, perquè durant tres segles no només no hem tingut un estat a favor, sinó que hem tingut un estat en contra.

Per tant, confieu en les empreses, confieu en els treballadors, confieu en el tercer sector, confieu en els metges, confieu en els professors, perquè se n'han sortit sempre. Durant aquests tres segles, se n'han sortit sempre i de cada crisi n'han fet una oportunitat. Perquè no hi ha res més espanyolitzador que voler convertir aquest país en un país de subsidi i de paguetes. I aquí no ens hi trobareu.

Com us deia ahir, i és el segon cop en aquest Ple, probablement fem tard. En el cas d'aquesta moció, fem tard, però ens agradaria que reflexionéssiu. I també, com us deia ahir, estem tan convençuts que el millor futur d'aquest país és un futur de benestar i de progrés i que això apella a la majoria de la societat catalana, que des de l'independentisme ho farem i, si cal, ho farem sols des de Junts per Catalunya.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, president. Conseller Sàmpser, diputats, diputades, la resposta a la pujada dels aranzels als Estats Units requereix, sobretot, defensar els valors europeus, actuar amb diplomàcia i amb una sola veu des de les institucions europees. Per tant, el president Pedro Sánchez no ha d'anar per lliure, com ens ho va demostrar en el viatge a la Xina el passat mes d'abril, sinó de la mà de la Unió Europea, que és qui té competència exclusiva en matèria de política comercial exterior. Esperem que això no comporti ara una entrada, doncs, massiva de productes xinesos en les fronteres espanyoles, els que ara ja no poden entrar als Estats Units, perjudicant el nostre comerç de proximitat.

Tampoc Esquerra Republicana ha d'aprofitar aquest gir proteccionista dels Estats Units per proposar que la Generalitat s'apropriï de competències que no li pertocuen, tal com indica la gestió de recursos mobilitzats, tant en l'àmbit europeu com estatal, en funció de les exportacions dels productes catalans cap als Estats Units. Fins i tot, en aquesta moció, Esquerra Republicana s'atreveix a dir quina ha de ser la política fiscal adequada dels estats membres, com la política monetària del Banc Central Europeu. Almenys reconeixen que cal impulsar la demanda interna de la Unió des de l'àmbit fiscal, cosa que vol dir abaixar impostos en els estats. A veure si també ho apliquen aquí a Catalunya, on patim la fiscalitat més alta, no?, perquè s'ha de predicar donant exemple.

Des del Partit Popular, considerem que cal defensar la normativa internacional de liberalització comercial d'acord amb els principis de l'Organització Mundial del Comerç, promovent els estàndards laborals i mediambientals i explorant nous mercats per a les nostres empreses en països i àrees de comerç que estan alineats amb aquests mateixos principis, com és el Canadà i com és recentment Austràlia, que també ha tocat a les portes de la Unió Europea, que vol enfortir les seves relacions comercials.

Això no vol dir que les empreses catalanes han de deixar d'exportar als Estats Units, perquè sabem que representa un gran mercat de consumidors i amb una renda *per capita* elevada, però sí que és important diversificar mercats per a les exportacions catalanes per a contrarestar els efectes dels aranzels generals i específics dels Estats Units pels productes originaris de la Unió Europea i, sobretot, en aquells sectors que en surtin més perjudicats.

Però en cap cas hem de penalitzar les empreses multinacionals i no multinacionals nord-americanes pel fet d'exportar béns o prestar serveis a la Unió Europea, tal com es planteja en la moció, establint la possibilitat fins i tot d'expropiar habitatges propietat de fons d'inversió nord-americà, o aplicar una fiscalitat social i ambiental específica per als productes produïts als Estats Units que entren al mercat europeu, sinó que considerem que els estats han d'avançar a favor d'uns estàndards laborals i mediambientals que obliguin la comunitat internacional.

Pel que fa a les mesures de defensa comercial, el Govern de la Generalitat ja ha anunciat tot un conjunt de mesures conjunturals i a curt termini per protegir i rellançar les empreses catalanes, si bé des del Partit Popular creiem que és necessari anar més enllà i encarar la nova situació aranzelària amb mesures estructurals o a llarg termini; amb un pla de competitivitat entre totes les administracions per enfortir el sector industrial i primari, que inclogui, sobretot, ampliar la vida útil de les centrals nuclears; planificar les infraestructures hidràuliques per a garantir la disponibilitat d'aigua; establir incentius fiscals i avançar cap a la simplificació administrativa i l'eliminació de traves burocràtiques; crear un fons de la Unió Europea amb els recursos de les contramesures aranzelàries per a distribuir-los de forma transparent i flexible entre els sectors més afectats, especialment les pimes, i atreure inversions estrangeres directes, estratègiques, per al sector industrial i primari, amb lideratge polític i amb dotació pressupostària suficient, claus per a la reindustrialització de Catalunya.

En definitiva, amb aquesta moció, Esquerra Republicana veu una oportunitat en la nova política aranzelària proteccionista dels Estats Units perquè la Generalitat s'aproprii de competències i de recursos que no li pertoquen per penalitzar les empreses nord-americanes fins i tot amb expropiacions, cosa que generaria una guerra econòmica, i ampliar la xarxa de càrrecs a l'exterior de la Generalitat al marge de les delegacions espanyoles. Però, en canvi, no conté cap mesura per protegir, per rellançar, per millorar la posició de les empreses catalanes en mercats exteriors. Per aquests motius, votarem en contra la gran majoria de punts.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari dels Comuns i té la paraula el diputat Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, vicepresidenta. Bon dia de nou a totes. Avui debatem una moció que creiem que és necessària, que és oportuna. Agraïm a Esquerra Republicana la seva presentació. Compartim els objectius generals que planteja: reconèixer els perills dels aranzels nord-americans i la guerra comercial que se'n deriva. I crec que planteja eines que poden ser útils: una delegació catalana forta als Estats Units, el suport ampliat a les cadenes de valor i la defensa d'una gestió directa dels recursos.

Per tant, deia, compartim aquests objectius generals i fins i tot creiem que cal anar més enllà, especialment –hi vull fer referència–, davant la resposta que ha explicat el Govern amb el seu pla de defensa de la Catalunya de tothom. El pla identifica correctament alguns riscos, com la vulnerabilitat o la pressió dels aranzels, i conté mesures que poden ser positives. Però per a nosaltres, per als Comuns, resulten encara insuficients. El pla i la moció diagnostiquen bé el context; en això estem d'acord. Aquesta crisi posa en evidència la nostra fragilitat davant la dependència de mercats que avui dia són inestables.

Però el problema real no és tant el que diu el pla, sinó allò que no diu. Hi ha una manca de compromís amb la transició ecològica. No s'ha vinculat cap ajuda pública a requisits reals de sostenibilitat i es manté una inèrcia que ignora completament els objectius ambientals. No hi ha incentius clars per impulsar una reindustrialització basada en energies netes ni cap aposta decidida per avançar cap a un model d'economia circular.

El pla, com qualsevol moció també, són lletra mullada si no inclouen una clàusula social irreversible i un blindatge de cada ajut públic. Prohibició taxativa d'acomiadaments en empreses amb beneficis, compromís amb la contractació indefinida i de qualitat, i garantia de fiscalitat justa, aquí, a casa nostra. I, si algú dubta de la necessitat d'aquestes clàusules i d'un canvi de rumb, només cal mirar el cas Freixenet amb el seu ERO anunciat. És el símptoma perfecte del que passa quan no hi ha condicionalitat social. Recordem-ho: els beneficis de Freixenet el 2023 van ser de 1.230 milions d'euros, segons el comunicat de premsa de la mateixa Henkell Freixenet, i ara, justificada en la baixa producció per la sequera, faran fora cent vuitanta treballadors i treballadores. Voldria que repasséssim o voldria saber i fer l'exercici de quantes ajudes públiques ha rebut la companyia en els últims anys.

Mirin, per als Comuns hi ha tres palanques per a una sobirania econòmica real. La primera palanca, unes condicions clares i irrenunciables per a tota subvenció pública. Prou xecs en blanc. Qui rep diners de tothom ha de respondre davant de tothom. Cap empresa amb beneficis pot presentar un ERO o acomiadar massivament i alhora rebre fons públics. És una qüestió d'ètica i és una qüestió de responsabilitat social. Vinculació ecològica estricta. Condicionar ajuts, especialment a l'agroindústria, a objectius mesurables, reducció dràstica del consum d'aigua, foment de l'agricultura regenerativa. Un arrelament territorial garantit. La regla 10/10: l'obligació legal de mantenir l'activitat productiva i els llocs de treball qualificats a Catalunya durant un mínim de deu anys per a qualsevol empresa que rebi ajuts estructurals. Si marxen abans, han de retornar els fons amb un recàrrec del deu per cent.

Segona palanca: un fons sobirà amb múscul. N'hem parlat sovint. Parlem de comprar paquets accionaris per evitar vendre a fons voltor o a multinacionals depredadores i per orientar l'estratègia cap a l'interès general, amb inversió prioritària en sectors de futur i de sobirania, i amb una governança democràtica i transparent on els comitès d'empresa tinguin veu i vot real en les decisions estratègiques empresarials. I això no és intervencionisme radical, això és intel·ligència econòmica i estratègica. Països com Dinamarca, Alemanya, Noruega o França ho fan per defensar els seus interessos; per què nosaltres no? Això sí que seria una acció valenta.

I la tercera palanca: Europa com a escut real, no com a excusa. Coincidim amb la moció d'Esquerra. Necessitem una veu catalana forta i pròpia a Brussel·les i en aquest sentit, doncs..., bé, no m'estendré més per manca de temps.

I en conclusió, més enllà de la moció, que votem a favor, demanem tres accions concretes i urgents. Rebutjar públicament i de forma contundent l'ERO de Freixenet i posar tots els instruments del govern per aturar-ho. En segon lloc, impulsar la creació d'un fons sobirà abans d'acabar l'any, amb un debat parlamentari obert i ambiciós sobre el seu disseny i governança. En tercer lloc, presentació d'una llei catalana antideslocalitzacions que inclogui condicionalitat socials, laborals i ecològiques per a totes les ajudes públiques. No és radicalitat, és ser rigorosos, ser responsables i ser valents i valentes. Es tracta de defensar el país de debò i la seva gent amb eines d'aquest segle. Salut i bon treball.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la terra i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, ja ens tornem a entendre. Nosaltres hem de dir que votarem majoritàriament a favor de la moció i només hi haurà alguna abstenció. I dic, a més, que la Generalitat gestioni directament una part substancial dels fons estatals i europeus destinats a contrarestar els efectes dels aranzels, com demana la moció d'Esquerra Republicana, però com també demana la moció de Junts per Catalunya que presentaran més tard. Per nosaltres és clau i creiem que, a més, és una qüestió molt important, perquè creiem que és crucial que la Generalitat no operi aquí només com un intermediari per traspasar aquests fons a empreses. A més, perquè per desgràcia sabem que normalment això són les grans empreses que aquí ningú sembla que representi, però que al final és de lo que estem parlant normalment, que són les que tenen més facilitats per rebre'ls i que sovint desenvolupen molt males praxis en la petita i en la mitjana empresa, en tant que capten aquest tipus de fons perquè tenen una estructura molt més gran i posteriorment externalitzen part d'aquesta feina, cobrant molt tard aquestes factures i generant una pressió molt gran en aquest teixit econòmic que sempre ens encomanem, però que molt poques voltes defensem.

També creiem que és clau que aquests fons no es destinin només a compensar els efectes dels aranzels, sinó que creiem que s'haurien d'utilitzar per promoure una nova economia catalana i una mica d'estratègia real que no sigui simplement –i ens sap molt greu– aquesta cultura de la pagueta. Per una estratègia que serveixi per a l'heterogeneïtat del teixit econòmic català; en comptes de competir a la baixa, es construeixi com un múscul suficient que realment pugui donar compte de que estem en un moment de canvi global en termes econòmics. I en aquests moments, precisament, en els que hi ha molts de dubtes de lo que ha de passar, són també els moments en els que es poden començar a tirar línies de caràcter estratègic. I això passa per endreçar què exportem i què pot ser reabsorbit, com ha dit el diputat. I també què importem i què podríem estar produint aquí. I evidentment, passa per impulsar i estimular el consum intern, la qual cosa vol dir necessàriament –ho diguem o no ho diguem– millor redistribució de la riquesa.

En aquest sentit, creiem que seria clau que puguem pensar com volem endreçar aquest tipus d'economia. Nosaltres ja ho vam dir en l'anterior legislatura i ho seguim dient ara: tenim un gruix de teixit econòmic amb una heterogeneïtat de formes de propietat que, per desgràcia, és moltes vegades massa petit per poder escalar; no només massa petit en termes catalans, sinó que inclús en comparació moltes voltes amb d'altres nacions de l'Estat espanyol, com és el cas del País Basc, els sectors productius moltes vegades també són o tenen menys beneficis –també per la tendència que hi ha hagut aquí a determinada forma d'economia improductiva–, però creiem que amb totes aquestes formes de propietat diferents –des de la petita i mitjana empresa o l'economia social i solidària, o el cooperativisme o el que sigui– tindríem la possibilitat d'articular un pla estratègic que servís precisament per impulsar aquesta economia i que no hagin de tenir una competència entre ells a la baixa.

Creiem que això només es pot fer controlant la demanda agregada i la inflació, també amb un bon disseny de política tributària –que no sempre ha de voler dir més impostos, sinó que ha de voler dir bons impostos ben dissenyats– i que, a més, hauria de poder permetre, d'una banda, una baixada d'aquella economia que és improductiva i que, per desgràcia, sí que condemna a la precarietat i sí que condemna a un model que va devorant l'economia productiva, perquè té menys inversions..., perquè aquí ho hem vist i tots els diputats que estan a la comissió de treball ho saben. Hem vist com hi ha empreses, que eren perfectament funcionals, que tanquen perquè és molt més fàcil vendre els terrenys a hores d'ara i és una desgràcia, o com a mínim hauria de ser una desgràcia per a tothom que vulgui estimular que aquí hi hagi empreses que no siguin simplement grups d'accionistes.

Amb tot això, a més, es podria veure com incidim en allò que es diu que són les illes d'atur. I això es pot fer amb una intervenció selectiva. I tant que es diu, no?...,

abans es reclamava que no havia fet cites de països europeus. Perfecte. Suècia. És un gran model, el suec. Ha sigut l'enveja de tothom. Però el model suec va ser molt intervencionista en aquest sentit i va arribar a plantejar una cosa que és bastant interessant, que era el fons d'inversió –que jo crec que aquí, perquè no ens posem nerviosos, en podríem dir «nacional»–, que bàsicament servia perquè quan es destinaven diners públics a determinades empreses, l'Estat pogués operar pràcticament com un accionista. I no només, en el seu cas anava més enllà –però aquí a veure qui s'atreveix a plantejar això– i part d'aquests accionariats passaven a ser dels sindicats, en un model perfecte de concertació entre patronal i sindicats, eh?, que després en moltes coses s'han anat mantenint. Llavors, creiem que sí que hauríem de tendir a això, perquè aquests diners públics que paguem –perquè sembla que només són subsidis o paguets quan són per a les persones i, en canvi, quan són per a les empreses són inversions; a mi m'agradaria que s'invertís més en la gent i menys en abstracte–, doncs bé, han de poder servir per dirigir-se, perquè són els diners de tots.

Per últim, proteccionisme americà. Ha sortit fatal, però no perquè nosaltres el critiquem perquè no ens agrada Trump; ha sortit fatal, perquè ningú confia en el Govern de Trump. Una política aranzelària dura podria tenir sentit i podries parlar de proteccionisme si tens indústria, però ja no tenien indústria i tot segueix exactament igual. I el que ha passat amb les grans empreses automobilístiques, com per exemple BMW, és que el que han dit és que no confien en Trump, perquè qualsevol inversió triga temps, i a deu anys vista les grans empreses multinacionals no pensen que aquest senyor segueixi allà. Per tant, no està funcionant aquell model. Ho dic com a petita advertència, perquè siguem tots conscients de què passa quan les «bravuconades» es porten en economia i què passa quan no s'ofereix seguretat d'aquesta de la que tant parlen. Precisament el Govern americà ha ofert zero seguretat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt i té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, vicepresidenta. Últimament, es repeteix molt la paraula «aranzels». Són tarifes que determinen els drets que han de pagar per a les importacions de les mercaderies. Són impostos que s'apliquen a productes que s'han fabricat a l'estranger. L'argument per establir-los és la protecció de la producció local.

La política internacional i comercial és un terreny que requereix estratègia, preparació, però sobretot sentit d'estat. Els nous aranzels han vingut a generar preocupació entre els exportadors catalans a sectors com el químic, vinícola, agroalimentari, farmacèutic, ramader, automoció, tèxtil, maquinària... Afecta a tots i cadascun dels sectors.

Recordem que les exportacions del nostre país als Estats Units durant aquest primer trimestre del 2025 ha estat un 4,2 per cent. Votarem en contra del vostre punt 3.a, perquè cal la defensa dels drets individuals i de la propietat perquè el país sigui pròsper, segur i ordenat. I els proposem actuacions, actuacions orientades a la defensa dels interessos dels productors catalans. Exigim que el Govern de la Generalitat defensi el repartiment per a personal de les ajudes estatals i europees per compensar els efectes dels aranzels, d'acord amb el pes exportador de Catalunya.

Denunciem la manca total de transparència del Govern de la Generalitat en relació amb el famós anunci del president senyor Salvador Illa sobre els 1.500 milions d'euros per impulsar l'economia catalana. No sabem quins sectors es veuran beneficiats, ni sota quins criteris, ni quan es preveu l'execució d'aquests fons. Tornem a veure promeses, titulars sense calendari i propaganda sense projecte. I la ciutadania, especialment els empresaris, que són els qui pateixen els efectes dels aranzels, continuen sense propostes.

Al mateix temps, cal alertar sobre els efectes d'una política verda, punitiva i burocràtica que acaba recaient de forma injusta sobre els productors i les empreses locals, amb normatives i restriccions que sovint hi són i no es demanen als països exportadors. Aquesta doble vara de mesurar fa perdre competitivitat a la nostra economia i afecta tots els sectors. Reforçar les exigències dels acords comercials amb tercers països, especialment pel que fa al Marroc, garantint que els productes que entren al nostre mercat compleixin amb els estàndards mediambientals i sanitaris europeus, els mateixos que s'exigeixen als productors i industrials catalans, ni més ni menys. I sobretot, defensar que el model de relacions comercials institucionals protegeixi la producció catalana, que sigui just i que vagi encarat a l'interès del nostre poble.

Catalunya ha de parlar amb veu pròpia al món, no amb gesticulacions, sinó amb projectes sòlids, amb aliances estratègiques i amb una política industrial i comercial pròpia del que el nostre país es mereix. Els Estats Units, com qualsevol estat sobirà, tenen tot el dret d'aplicar les polítiques comercials i econòmiques que considerin més adients per defensar els seus interessos nacionals. Ningú els pot qüestionar ni prioritzar el seu teixit productiu, protegir la seva indústria o condicionar els acords comercials. I és això el que precisament hauríem d'aprendre a fer els catalans.

És l'hora de que deixem d'actuar com una colònia i comencem a pensar i a actuar com a país. Emmirallem-nos en aquells pobles que defensen la seva sobirania sense demanar permís, que prenen decisions amb autonomia i que fan del respecte per ells mateixos la seva principal eina de força. Catalunya ha de ser capaç d'aplicar polítiques pròpies, decidir les seves prioritats i posar els interessos dels catalans davant de tot. Si volem ser respectats des de fora, cal que ens respectem, primer, des de dins.

Per tot això, votarem en contra en part de la seva moció. I ens reafirmem amb el compromís amb Catalunya, que sigui forta, productiva, sobirana i preparada per defensar els seus interessos arreu del món.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Començo per les esmenes. Agrair a la diputada del Partit Socialistes, la Conchi, que ens hagi presentat diverses esmenes. L'únic problema és que contraposava models. És a dir, nosaltres el que fèiem era criticar els acords de Mercosur i les esmenes, doncs, anaven a reforçar el Mercosur. O proposàvem que hi hagués una mirada pròpia a Catalunya i la gestió directa dels recursos i de les ajudes que es mobilitzessin, i vostès ens proposaven el pla Sánchez. Bé, jo crec que hi havia un tema de confrontació de models i per això no hem pogut transaccionar, cosa que és la primera vegada que em passa, també és veritat. Però, en qualsevol cas, sí que vam intentar una transacció respecte al punt que fa referència al Banc Central Europeu, respecte a l'increment que no s'apugessin..., evitar la pujada dels interessos, i, per tant, en aquest punt vam intentar veure si podíem arribar a un acord. Finalment, no va poder ser, però, en qualsevol cas, li agraeixo molt la tasca. I li agraeixo també la presentació de les esmenes i que haguem pogut debatre. A la resta de diputats i diputades, tanmateix, també agrair-los el sentit del seu vot.

I passo només a respondre un parell de qüestions, a fer alguns aclariments. Aquesta és una moció que, si se l'han llegida bé –i n'estic convençut que sí, perquè no tinc cap dubte de la seva capacitat de lectura ni de comprensió lectora–, deuen haver vist que el primer punt sí que insta el Govern, però els altres dos són posicionament polític d'aquest Parlament. Per tant, qui parli de competències hauria de revisar-se el que diu la moció. Qui parli de competències, hauria de veure que això és un Parlament, que en el Parlament hi venim partits polítics, representants de la ciutadania, i que tenim una ideologia i que defensem, també, el que nosaltres proposem

en els diferents programes electorals. Per tant, sí, aquí hem vingut a fer política; sí, aquí tenim ideologia; sí, les propostes parlamentàries tenen ideologia. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I, finalment –i disculpi'm només un segon–, company De Dalmases, simplement, no vull entrar..., no entraré en un debat, però vostès tenen un problema. Es pensen que el seu enemic és Esquerra Republicana. S'equivoquen. Qui omple els consells d'administració de Madrid no és Esquerra Republicana, és Junts per Catalunya.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 21 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model productiu i les perspectives de futur del Camp de Tarragona

302-00093/15

I el punt 21, el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model productiu i les perspectives de futur al Camp de Tarragona. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I bon dia de nou. Torno avui, doncs, a prendre la paraula, no per reiterar o intentar no reiterar el que ja hem dit en anteriors mocions, que podien tenir un cert parallelisme, sinó per aprofundir en la gravetat del moment i en l'oportunitat que tenim al davant.

Parlem del Camp de Tarragona, sí, però parlem, en realitat, del futur que volem per a Catalunya. Perquè el Camp no és una illa, és un reflex de moltes de les tensions, de molts dels reptes i, en definitiva, de les esperances del nostre país. La interpellació del Ple anterior va ser un diagnòstic necessari. Ara, aquesta moció és la proposta de tractament, perquè seguir com fins ara al Camp de Tarragona no és una opció, és perdre talent, incrementar les desigualtats i accentuar la degradació ambiental.

Què proposem, doncs, a aquest Parlament? Quan demanem un pla estratègic al punt primer, no demanem un simple document tècnic; demanem un exercici de visió compartida, un procés participatiu on institucions, agents socials, agents econòmics i la ciutadania defineixin conjuntament el rumb; un pla amb ànima, amb pressupost creïble i amb mecanismes de rendició de comptes. Per impulsar-lo, el fons sobirà públic –deu veure, conseller, que soc insistent– és crucial, no com una simple línia de crèdit, sinó com una eina de sobirania econòmica per al territori. Volem que les decisions clau sobre el nostre model productiu es prenguin aquí, pensant en les necessitats d'aquí.

La transició energètica, que en parlem al punt 5, és potser el vector de canvi més potent que el país té. Però hem de ser clars: no acceptarem un model on el territori sigui només un suport passiu per a grans projectes externs que extreuen valor sense deixar-ne prou a canvi. Volem que el camp sigui pioner en les comunitats energètiques locals, en indústria verda, fabricació de components, manteniment especialitzat, en formació professional lligada a aquests nous nínxols. Volem que la transició energètica sigui sinònim de democratització de l'energia i de creació d'oportunitats locals.

Seguim amb la salut ambiental, al punt 2, que per a nosaltres és un dret fonamental. No pot ser un luxe. Portem dècades acumulant un deute ambiental amb la ciutadania del Camp. Exigir controls més estrictes, més transparència sobre les emissions i una normativa actualitzada és el mínim que podem fer. Cada episodi de contaminació i de mala qualitat de l'aire, cada estudi que alerta sobre riscos per la salut, és un recordatori de que no podem esperar més.

Seguim amb les clàusules socials i ambientals, al punt quart. Els diners públics han de servir per crear valor social i ambiental, no només per a beneficis privats. Estem cansats de veure com ajuts públics acaben subvencionant empreses que després deslocalitzen o precaritzen. Qui rep fons públics ha de demostrar el seu compromís amb l'ocupació de qualitat i amb el territori. Abans, amb la moció presentada per Esquerra Republicana, ja ho he expressat clarament.

Continuaríem amb la precarietat laboral, quan parlem al punt 8, que és una forma de violència silenciosa que trenca vides i futurs: joves que no es poden emancipar, famílies que no arriben a final de mes, treballadores atrapades en la temporalitat. Hem de dir prou.

També necessitem una inspecció de treball amb recursos. El Govern ha d'exercir el seu rol de garantia dels drets laborals –el punt 9–, intervenint amb decisió quan es produeixen abusos, com hem vist i estem veient en conflictes recents i actuals.

Un territori és, sobretot, la seva gent i les connexions que l'uneixen. Parafrasejant Pasqual Maragall, diríem que el territori és la gent. L'emergència habitacional, quan parlem en el punt 10, és, potser, la ferida més profunda en la cohesió social del Camp. És una qüestió de justícia social, però ho és també de competitivitat.

Per últim, la mobilitat sostenible és l'artèria que ha de connectar aquest territori de forma eficient i equitativa. Ens mereixem un Tramcamp funcionant al més aviat possible, unes rodalies fiables i puntuals que vertebrin el territori i uns accessos al port i a l'estació del Camp dignes del segle XXI.

Impulsem, tanmateix, un turisme sostenible que posi en valor la identitat plural, que atregui visitants tot l'any i que generi retorn econòmic i social a les comunitats locals. El Camp de Tarragona és Tàrraco, és el Reus modernista, són els monestirs cistercencs, és un paisatge agrícola ric, és una cultura viva. L'aeroport de Reus ha de ser una peça clau en aquesta estratègia, connectant el Camp amb el món des de la seva pròpia centralitat.

Aquesta transformació només serà possible si invertim en les persones. Necessitem, doncs, i ho diem el punt 6, una formació professional de primer nivell, flexible, connectada amb les empreses i amb els sectors emergents, que ofereixi esperança i oportunitats reals als nostres joves, i una col·laboració estratègica amb la universitat i els centres de recerca per ser punta de llança en innovació.

I no oblidem les nostres arrels més profundes. El sector primari no és només economia, és paisatge, és cultura, és identitat, és sobirania alimentària. En un món convuls, donar suport als nostres pagesos i ramaders, garantir la viabilitat de les seves explotacions i ajudar-los a obrir nous mercats és una inversió estratègica essencial.

Aquesta moció, doncs, és més que un conjunt de punts, és una visió, és una aposta per un futur diferent al Camp de Tarragona. És per això que us demanem suport.

Salut i bon treball.

El president

Hi ha quatre grups que hi han presentat esmenes. Per poder-les defensar, en primera instància té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Votarem a favor de la majoria dels punts, excepte aquells que estan encaminats a mantenir la lògica de la turistificació, que ens n'abstindrem. Sabem que fan propostes amb bona intenció, però, al final, acaben parlant de turisme de qualitat i desestacionalitzat i, al final, això es tradueix en turisme tot l'any i, a més a més, d'elit.

I, a més a més, discrepem quan relacionen la inversió en patrimoni amb el turisme, en el sentit que no podem dir que hem d'invertir per poder promoure el turisme quan parlem de patrimoni, sinó que ha de ser el resultat d'una aposta ferma pel nostre patrimoni. D'acord?

Hem presentat deu esmenes per garantir el control sobre la petroquímica, quant a emissions i efectes sobre la nostra salut; per resoldre els problemes derivats de la massificació turística, en concret sobre l'habitatge; per resoldre els problemes dels colls d'ampolla que generaran les obres d'Adif a la Canonja i a Sant Vicenç de Calders, perquè necessitem un bon servei de regional sud. Esmenes també per posar punt final al Hard Rock de forma definitiva; per garantir la participació pública i directa en els nous projectes de reindustrialització plantejats –i estem parlant de la Lotte–, i també per garantir sobirania energètica i productiva.

Agraïm que ens hagin acceptat pràcticament totes les esmenes. L'únic que no ens han acceptat ha estat la idea de sobirania productiva, no sabem si per error o per què, però per nosaltres és la clau de volta de tot plegat. Per què? Perquè necessitem un model econòmic que estigui al servei de les necessitats de la gent i no al servei d'obtenir el màxim rendiment econòmic a qualsevol preu. Perquè això és el que ens passa com a país i el que ens passa concretament al Camp, que som un polvorí i alhora la taverna d'Europa.

El dia de l'apagada, absolutament tothom va poder veure el fum negre de les torxes de la petroquímica. I sortia fum negre perquè si no sortia aquest fum, vol dir que no ho expliquem. I la gent que som d'allà ja sabem del que estem parlant. Què passa? Que no tenim ni idea de què vam respirar aquell dia ni els dies posteriors ni cap dia de l'any. La normativa està pensada per maximitzar els beneficis de la petroquímica i minimitzar-ne el control. I a Tarragona s'havia de dur a terme un estudi de la qualitat de l'aire independent en el mandat amb el Govern de la CUP, Esquerra Republicana i Junts, i el primer que va fer el PSC quan va recuperar l'alcaldia va ser carregar-se l'estudi. I ho expliquem perquè els Comuns no governen a Tarragona, però els seus regidors diuen que tenen molta influència. Per tant, a veure si poden fer alguna coseta al respecte. Ho dic perquè el lobby petroquímic té molt de poder en general i això també està relacionat amb la Lotte.

Per entendre què passa amb la Lotte hem de recordar què va succeir a Ascó quan es va decidir ubicar-hi una de les centrals nuclears. El franquisme es va dedicar a explicar als veïns i veïnes d'Ascó que allà hi aniria una fàbrica de xocolata. No és broma, això és real. I amb la Lotte, home, no és ben bé així, però una mica sí, perquè s'explica que allà hi anirà una indústria verda, una indústria neta, segura. I no és veritat –no és veritat. És una fàbrica d'*elecfoil*, ja ho saben, un component essencial de bateries de cotxes elèctrics. Però ara només hi ha una fàbrica d'aquest component a tot Europa. Saben on és? A Hongria, on hi ha una de les normatives més laxes. És una fàbrica amb una perillositat de cinc sobre sis. Saben quina altra indústria també té aquesta qualificació de perillositat? Iqoxe. Recorden Iqoxe, oi?, sobretot diputats i diputades del Camp? Naltros sí que ho recordem. Tant, que hi estem personades en les tres causes, en les tres peces de la causa.

És una fàbrica, a més a més, que ha estat rebutjada a molts països i que al final la posem al Camp de Tarragona, a Mont-roig. Per què? Doncs perquè som una zona de sacrifici, som una zona sacrificada. I precisament aquest cap de setmana vam poder veure milers d'activistes, Revoltes de la Terra, a Mont-roig, denunciant que el projecte de la Lotte no és res més que part d'aquest problema sistèmic que patim al Camp com a zona de sacrifici. I, a més a més, denunciaven que els problemes de devastació ambiental que genera el sistema capitalista de cap manera es poden resoldre amb més capitalisme arreu dels Països Catalans, sinó que el que necessitem és planificació econòmica popular, allò que en diem «sobirania productiva».

Ens han dit que al Camp només podem viure o de la química o del turisme. I això és fals. Ens han dit que no tenim més possibilitats. I això és mentida. Nosaltres tenim un territori viu. El Camp és un territori viu, amb moltíssimes possibilitats. Tenim recursos, una terra fèrtil i, per tant, volem un Camp per viure-hi. I per això cal que repensem el model productiu en funció de les necessitats reals de la majoria de la població.

El president

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. En primer lloc, voldria començar la intervenció agraïnt al grup dels Comuns que hagin portat aquesta moció, perquè parlar del model productiu i del futur del Camp de Tarragona sempre és oportú en aquest Ple. Per tant, els volia agrair aquesta moció. Però és una moció que acaba sent un aiguabarreig, no?, acaba barrejant moltes coses, que parla de transició ecològica, que parla de model productiu, de formació professional, d'habitatge, de turisme. I segurament... Vostè deia: «En la interpellació vam fer la diagnosi i ara aquí anem a la concreció.» Però és una concreció que és, una mica, un aiguabarreig. I segurament creiem que el futur del Camp de Tarragona mereixeria un debat més profund, més pausat i segurament podent entrar molt més en la concreció dels punts.

Dit això, volíem agrair-li també al diputat que ens hagi acceptat diverses de les esmenes que hem presentat. Algunes les hem pogut transaccionar; no només amb nosaltres, sinó amb la resta de grups que han presentat esmenes a la moció. I, per tant, creiem que totes les aportacions que es fan d'alguna manera ajuden a millorar-la.

Després de la visió una mica catastrofista de la diputada Estrada, jo voldria posar algunes dades sobre la taula, perquè el Camp de Tarragona, que entenem que mereix passar d'aquestes voluntats i d'aquestes idees a les concrecions, és un territori que l'any 2023 va liderar el creixement econòmic de Catalunya. És un territori que va augmentar un 3,2 per cent el seu valor afegit brut, que el sector serveis va incrementar gairebé un quatre per cent, la indústria ho va fer un dos i mig per cent, les exportacions del port de Tarragona van créixer un deu i mig per cent, i es van generar vint mil nous llocs de treball.

Ara bé, és cert que aquestes dades macroeconòmiques no poden amagar una altra realitat que també és molt present al Camp de Tarragona, i és que un vint-i-quatre per cent de la població del Camp de Tarragona està en risc de pobresa o d'exclusió social i, per tant, les desigualtats segueixen existint. I és una qüestió que cal abordar, perquè, a més a més, afecta els col·lectius més vulnerables; parlem de persones migrades, parlem de joves, parlem de dones, parlem d'infants.

Llavors, nosaltres, amb les nostres esmenes –faré algunes pinzellades perquè són molts temes–, hem volgut fer algunes aportacions. Per exemple, es parla d'aquest pla estratègic, que coincidim que és necessari per repensar el model que tenim. Però, per exemple, ens parla d'un pla estratègic per pensar en la transició postnuclear. Parla d'això. Nosaltres afegim: que es coordini amb el Fons de Transició Nuclear, que és una eina que ja està creada per a això. I, per tant, tampoc es tracta d'anar creant eines i anar creant diferents fons, sinó que aquells fons que ja s'han creat, dels quals ens hem dotat, serveixin efectivament per a la voluntat per a la qual van ser creats.

Respecte a la qualitat de l'aire, nosaltres hem volgut baixar la concreció, perquè el darrer estudi de la qualitat de l'aire parlava d'una concentració d'1,3 butadiè en alguns municipis. I hem vist que l'1,3 butadiè és un compost que no està regulat, que es basa en recomanacions –de fet, la pròpia indústria química agafa les recomanacions d'Ontàrio perquè no existeix una regulació–, i creiem que, efectivament, cal regular-lo, que és una regulació que ha de venir d'Europa i, per tant, instem el Govern també a treballar per a aquesta regulació; igual que es mesura el benzè, creiem que cal una mesura de l'1,3 butadiè i, per tant, hem volgut fer aquesta esmena concreta que agraïm que ens hagin acceptat.

Respecte a la mobilitat, totalment a favor del Tramcamp, evidentment, però hem volgut parlar de rodalies i de regionals, que són el calvari que viuen a diari les persones que s'han de desplaçar des del Camp –no només des del Camp, també des de les Terres de l'Ebre– fins a la capital del país. I, per tant, creiem que també calia parlar d'això.

Evidentment, quan parlem de model turístic coincidim en que cal replantejar. Apostem també per un turisme de qualitat i, evidentment, el Hard Rock no encaixa en aquest model de turisme futur. És un model antic i, per tant, creiem que hem de pensar en el turisme del segle XXI.

Compartim les preocupacions respecte a qüestions com l'habitatge. No puc entrar més en el detall, però bàsicament, companys i companyes, el Camp de Tarragona és un territori ple d'oportunitats. No sé si podrem viure d'alguna altra cosa. En qualsevol cas, hem de posar les bases per millorar la vida de la gent, per garantir sous dignes, per garantir treballs estables, i això ens ho dona la indústria. Hi havia –la diputada Estrada ho deia– milers d'activistes aquesta setmana a Mont-roig. Jo voldria recordar-li que disset dels disset regidors que hi ha Mont-roig són favorables a aquest projecte. Per tant, no sé quanta gent es manifestava, però que la globalitat, la totalitat del Ple de Mont-roig és favorable a aquest projecte. Evidentment, hem de tenir totes les precaucions; evidentment, totes les regulacions; evidentment, hem de ser molt estrictes i estar molt amatents a aquest projecte, però, senyora Estrada, d'alguna cosa haurem de viure al Camp de Tarragona.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per defensar les esmenes presentades pel Grup Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra i Ollé.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Bé, en primer lloc, agrair al Grup dels Comuns la presentació d'aquesta moció sobre el Camp de Tarragona i, evidentment, també agrair al diputat Mijoler la predisposició per parlar de les esmenes i poder arribar a alguns acords sobre els punts d'aquesta moció. És una moció molt extensa i, per tant, impossible, per temps, de poder fer un repàs exhaustiu dels punts, així que faré unes consideracions generals.

En primer lloc, dir-los que el Camp de Tarragona el formen cinc comarques: l'Alt Camp, el Baix Camp, la Conca de Barberà, el Priorat i el Tarragonès. Cinc comarques diferents amb realitats diferents. I vostès, en aquesta moció se centren en una part del Camp, la més metropolitana; és cert que és la que aglutina més població, però hi ha molt Camp de Tarragona més enllà de la realitat que vostès reflecteixen en aquesta moció. I a la vegada a la moció parlen de coses diferents, una mica, si m'ho permeten, un *totum revolutum*, com bé s'ha dit abans, no? Parlen d'indústria, de treball, de diversificació econòmica, de cultura, de mobilitat, d'habitatge... Vaja, una miqueta de tot. I els hem de dir, com ja li vaig avançar quan parlàvem de les esmenes, que hi ha molts punts en els que hi podrem estar d'acord, però d'altres que no ho podrem fer, perquè, tot i estar d'acord amb l'esperit general de la moció, quan anem a la concreció, i sobretot una vegada incorporades les esmenes d'alguns grups, doncs no hi podrem estar d'acord.

Miri, nosaltres no compartim el discurs de criminalització de la indústria química, i ens sembla que la moció té un cert regust a aquesta mirada. La indústria química genera molts llocs de treball directes i indirectes al Camp, llocs de treball ben formats i ben remunerats, i, per tant, genera prosperitat. Ara bé, això vol dir que no hem d'intensificar el control i la inspecció sobre aquests llocs de treball? No, evidentment que no. De fet, compartim –i els hi votarem a favor– el punt que parla de l'increment de la inspecció de treball. Per tant, l'Administració ha d'estar present perquè es facin les coses bé.

La indústria química té externalitats negatives, és cert, les emissions en són unes. Però també és cert que la química fa els deures i treballa i ha treballat per generar cada vegada menys emissions. N'hi ha prou? No, evidentment que no. Hem de seguir treballant perquè aquestes emissions siguin menors i cal que l'Administració segueixi incidint en el control. I, de fet, també els hem presentat una esmena en aquest sentit perquè el Govern està treballant coordinadament per determinar els

valors d'immissió d'aquells components que no estan regulats per tal d'adaptar-los a les recomanacions més exigents. No ens han acceptat l'esmena, però igualment votarem a favor del text en d'altres esmenes que sí que s'han presentat.

I en la moció també parlen de la diversificació, i evidentment que hi estem d'acord, no només per al Camp de Tarragona, per a tot Catalunya, però no podem coincidir en els instruments que proposen per arribar-hi.

Sí que estem d'acord quan parlen d'aprofitar la transició energètica com a motor de la nova indústria verda, i la referència que fan al potencial que tenim al Camp de Tarragona en recerca i innovació. I, mirin, crec que aquí la ciutadania del Camp de Tarragona hem d'estar molt orgullosos, doncs, d'aquest ecosistema de coneixement que tenim a les nostres comarques, des de la Universitat Rovira i Virgili fins als quatre centres de cerca de prestigi internacional, l'ICIQ –que, per cert, està liderant el projecte de descarbonització de la química–, l'ICAC, l'IPHEs i l'Institut Pere Virgili. I no em voldria deixar el Vitec, que és en l'àmbit del vi, amb seu a Falset, un centre que s'està integrant a l'IRTA. Per tant, talent i excel·lència que ha de seguir creixent, i que ha d'anar també de la mà de la formació professional, de la que vostès també parlen.

I a banda de tota aquesta mirada més econòmica o laboral, vostès també fan referència a la mobilitat, i aquest no és un tema menor en el Camp de Tarragona. Estem d'acord amb el que plantegen. De fet, hi ha hagut algunes esmenes que han ampliat el text, i també hi estem d'acord amb aquest text. I li hi hem presentat nosaltres una esmena respecte al Tramcamp, per fer més racional el calendari d'execució d'aquesta infraestructura, que és importantíssima per a les nostres comarques.

I altres temes que aborden en la moció són l'habitatge. Totalment d'acord amb el tema de millorar l'oferta d'habitatge i d'habitatge assequible. De fet, aquest és un dels grans objectius del Govern de la Generalitat a nivell de Catalunya i també a nivell del Camp de Tarragona.

I també estem d'acord en el punt que es parla de la cultura, perquè entenem que les comarques del Camp de Tarragona tenen un ric patrimoni cultural i que pot ser també generador d'una activitat econòmica molt interessant. Com ja he dit, se m'acaba el temps, no puc entrar en tots els punts perquè és molt extensa aquesta moció, però sí que voldria acabar amb un sentiment d'orgull de pertinença al Camp de Tarragona i també d'esperança. Aquesta moció s'enfoca només a una part del Camp de Tarragona, té una mica de tot i massa de res i deixa clar que hi ha temes en els que podem arribar a grans consensos i en d'altres que no.

En qualsevol cas, sempre és interessant, tal com s'ha dit, debatre i intentar arribar a acords per a aquesta part de Catalunya que té molts reptes al capdavant, però també té moltes oportunitats. Estic segura que si tots ens ho creiem i tots i totes treballarem conjuntament, les podrem fer realitat.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Moltes gràcies, president. Bon dia, conseller. Bon dia, diputades i diputats, personal de la cambra.

D'entrada, agrair al diputat Lluís Mijoler el retorn cordial sobre les nostres deu esmenes, presentades des d'un posicionament constructiu com procurem fer des de Junts. Una ha estat acceptada, i dues, transaccionades. Els Comuns no ens han acceptat un seguit de punts que havíem treballat amb el teixit associatiu i formatiu del Camp de Tarragona, perquè des de Junts creiem que és essencial treballar des del territori per superar el biaix que habitualment produeix la conurbació de Barcelona.

Des de Junts estem d'acord, per descomptat, en la diversificació econòmica del Camp de Tarragona i en reduir la dependència del sector petroquímic, però sense

estigmatitzar-lo. Pensem que hi treballen deu mil persones i generen trenta mil llocs de treball induïts.

També les nostres esmenes volien marcar, saber cap a on anàvem i dir amb veu ben alta quins són els altres sectors d'alt valor afegit i estratègics que ja té el Camp de Tarragona, que avui són una realitat i que creiem que s'han de potenciar. Aquests sectors no s'han volgut esmentar. Nosaltres els direm perquè creiem que no ens ha de fer por. Parlem de descarbonització industrial, parlem de logística, parlem d'un turisme sostenible, innovador i accessible, parlem del sector agroalimentari, de la tecnologia o del coneixement. Tot plegat alineat amb un desenvolupament territorial equilibrat dins del Camp de Tarragona. S'ha manifestat que el Camp de Tarragona és un territori plural, divers.

En segon lloc, Junts vol continuar arreglerat amb la legislació mediambiental i amb les recomanacions internacionals més exigents, així com seguir avançant en la transparència, en la prevenció i en la protecció de la salut pública. Però la llengua, a l'hora d'expressar les mocions, creiem que és important. No podem prescindir dels verbs «continuar» o «seguir», perquè en cada moment s'ha fet això, en funció dels nivells que s'han trobat en cada moment. Si s'aprovés aquest text, el Parlament reconeixeria que en l'actualitat no es compleix la normativa, i potser els governs anteriors tampoc ho havien vetllat prou, inclòs algun govern en què Comuns també hi era.

Per tant, val la pena recordar que des de Junts hem treballat perquè les noves inversions de Repsol arribessin i no es perdessin. També aquestes inversions sabem que suposaran una millora que contribuirà a la transició ecològica. Si s'hagués penalitzat el sector amb el megaimpost que alguns grups defensaven, s'hauria produït més aviat que tard la pèrdua de llocs de treball al Camp de Tarragona, específicament en aquesta zona, amb l'afectació que hauria tingut clarament sobre les classes més populars i mitjanes.

Parlant de números, també és evident que ara mateix la Generalitat no deu disposar de diners per aplicar molt bona part del contingut d'aquesta llarga moció perquè no té pressupost. I també ens preocupa que es vulgui disposar del Fons de Transició Nuclear quan aquests fons tenen un òrgan de governança propi i independent.

Finalment, també celebrem que hagin acceptat incloure alguns conceptes. La participació d'agents locals, fins i tot en algun punt en què ha quedat afegida aquesta idea i que no han acceptat la nostra esmena, que ho deia. La coordinació amb les meses d'emergències en habitatges preexistents, perquè aquesta és una realitat que ja tenim al Camp de Tarragona i que convé quadrar-la amb el que ja existeix. El perllongament del Tramcamp fins a l'estació del Camp de Tarragona, perquè aquesta és una infraestructura molt important, però la realitat és que al projecte actual el Tramcamp no arriba al Camp de Tarragona; és a dir, perpetuem l'isolament d'aquesta estació. La inclusió dels trens Avant, perquè són un sistema ferroviari essencial per connectar no sols el Camp de Tarragona, sinó tot Catalunya amb Barcelona i entre les diferents ciutats. I, finalment, la diversificació del model turístic, seguint les pautes que ja ha estudiat i han defensat institucions de prestigi com la Universitat Rovira i Virgili, amb càtedres i estudis específics sobre la matèria.

En tot cas, moltes gràcies per la cordialitat en el tracte, i també a la resta de diputades amb qui hem treballat en aquesta moció.

Moltes gràcies.

El president

A continuació poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hagin presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Bien, lo cierto es que no han tenido ustedes mucha suerte con esta moción. Y me explico. Comunes registró la moción el 14 de abril y

España se apagó por completo dos semanas más tarde; que ya es mala suerte también, no dan ustedes una. Y lo digo por lo que nos cuentan aquí en este texto sobre gestionar el escenario posnuclear. A lo mejor tendrían que ocuparse del escenario actual, que falta nos hace. Y miren, esta vez no les va a servir lo de tacharnos de agoreros ni alarmistas, porque lo que dijimos que iba a pasar –¡oh, sorpresa!– ha pasado. ¿Bola de cristal? No. Saber de lo que hablamos, se llama, cosa que ustedes practican más bien poco.

Nos traen aquí propuestas propias de un certamen de Miss Universo: todo muy bonito, *happy flower*, pero poco viable. En un momento en el que Europa está reabriendo el debate sobre la energía nuclear como fuente estable, limpia y estratégica, ustedes se empeñan en demonizar una energía que ha sido clave para garantizar la estabilidad del sistema eléctrico. Quieren hablar de transición ecológica sin explicar cómo piensan garantizar la demanda energética. Quieren cerrar centrales nucleares, pero no tienen un plan alternativo realista. El resultado, insisto, lo vimos el 28 de abril. Una red eléctrica inestable, tensionada por una creciente dependencia de energías renovables sin respaldo suficiente, colapsó en varias regiones.

Y no, no es casualidad. Las renovables son necesarias, sí, pero no pueden sostener por sí solas un sistema eléctrico moderno y exigente sin un respaldo firme y estable como el que ofrecen las centrales nucleares y otras fuentes gestionables. Apostar únicamente por renovables sin una planificación realista es jugar con fuego, es construir castillos en el aire mientras se apagan las luces de nuestros hogares y nuestros hospitales. Y quien se niega a verlo no está defendiendo el medio ambiente, sino que está comprometiendo la seguridad energética de todos. Y, por cierto, yo quiero preguntar ¿cuánto nos va a costar en la factura de la luz a los españoles todo lo que ha pasado en estos últimos días? Porque, claro, es que estas cosas al final se pagan caras, señores de los Comunes.

Mire, nosotros, desde el Partido Popular, queremos ser muy claros: Tarragona no puede permitirse renunciar ni a la industria petroquímica, ni a las centrales nucleares, ni a proyectos de desarrollo económico como el Centro Recreativo y Turístico, el Hard Rock. Porque el futuro no se construye con eslóganes ideológicos ni con demagogia, el futuro se construye con seguridad, con energía y con empleo. La petroquímica de Tarragona representa el veinticinco por ciento de la producción química de todo el país, el cincuenta de Cataluña. Somos un polo industrial de primer orden y estamos hablando de miles de puestos de trabajo, tanto directos como indirectos, de una red de empresas que sostienen la economía del territorio, la innovación, la investigación y también la colaboración con universidades. Y nosotros, como les decía, no renunciamos absolutamente a nada. Apostamos por la sostenibilidad, sí, pero con cabeza, con orden y con una planificación que no condene el territorio a la decadencia.

Y por eso también defendemos, como les decía antes, el proyecto del Centro Recreativo y Turístico de Tarragona, el Hard Rock, un proyecto boicoteado durante demasiados años por prejuicios ideológicos y trabas administrativas impulsadas por gobiernos de izquierda y nacionalistas. El CRT es una oportunidad para diversificar nuestra economía, para generar empleo, para retener el talento y para posicionar a Tarragona como referente en ocio, turismo e innovación.

Y miren, quienes dicen defender el territorio, mientras bloquean todo proyecto empresarial, viven instalados en la contradicción. No se puede querer una provincia viva y, al mismo tiempo, impedir que se desarrollen los motores económicos para hacerla prosperar. Entonces, claro, no a la nuclear, no a la petroquímica, no al turismo. Y yo pregunto, ¿en Tarragona qué hacemos, nos morimos de hambre? ¿De qué vivimos en Tarragona? Y no se ría, señora Segovia, porque, a lo mejor, que ustedes no tengan representación en Tarragona se explica por algo –se explica por algo. (*Alguns aplaudiments.*) Están muy alejados de la ciudadanía de Tarragona, se lo digo.

Miren, es hora ya de poner fin a la política del no, de defender nuestras infraestructuras, de apoyar a las empresas que crean riqueza, de avanzar hacia un futuro en

el que Tarragona sea motor económico, energético y turístico de Cataluña y del resto de España. Cosas que proponen en esta moción, como, por ejemplo, ayudar a las empresas, sí; reforzar la formación profesional, sí; incrementar el parque de vivienda público, por supuesto que sí. Pero comprar su modelo fallido de criminalización de absolutamente todo, no. Y mire, abro comillas: «Estem tot el sant dia arreglant els seus nyaps.» Eso no se lo digo yo; eso se lo dijo el alcalde Collboni hace ya unos meses, porque ustedes ya han puesto en práctica esas recetas que yo les decía de Miss Universo en Barcelona. Ya sabemos cómo ha salido y no dejaremos que en Tarragona hagan lo mismo.

Gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. Ya le avanzamos que nosotros no hemos pedido ningún tipo de enmienda, porque la única enmienda posible es que ustedes pidan disculpas y retiren la moción.

Señores de Comuns, Podemos, Sumar o ya bien restar. Esta moción ya no es que sea un ataque a uno de los ejes productivos más importantes de Tarragona, que lo es, sino que es un desprecio y una falta de consideración a miles de familias que viven y comen del sector petroquímico. Para que ustedes lo entiendan y se hagan una idea. Si el sector en bloque votara a su partido, podrían sacar hasta dos diputados por Tarragona. Fíjense lo que supondría duplicar su resultado. Pero, claro, como no tienen representación en la provincia y viven de la confrontación del territorio, atacan aquello que realmente funciona.

El pueblo petroquímico de Tarragona supone alrededor del 1,5 por ciento del producto interior bruto de toda España y el 14,2 del valor añadido bruto de Cataluña, más de un centenar de productos químicos y un cincuenta por ciento de las exportaciones de la demarcación, con más del sesenta por ciento de los movimientos del puerto de Tarragona. La química en Tarragona genera más de diez mil puestos de trabajo entre empleados y contratistas, y eso repercute en 36.000 puestos de trabajo enlucidos en toda la provincia. Una industria que es limpia, productiva, de valor añadido y que supera los mayores controles y estándares de calidad, de gestión y de inspección, ustedes se la quieren cargar. Se la quieren cargar con el falso argumento de la supuesta sostenibilidad y el medio ambiente. Miren, solo en Tarragona se invierten más de 500 millones anuales en I+D+I, seguridad y protección del medio ambiente, y eso lo paga el sector privado, la química. Reinvierte gran parte de sus beneficios en mejorar la industria y eso ustedes ni lo mencionan ni les interesa.

Pero, claro, como la industria química no es suficiente tampoco, y esta es recurrente, atacan al sector turístico, que, por cierto, es un sector que genera uno de cada tres puestos de trabajo en Tarragona. Atacan no solo a proyectos económicos que podrían llegar, como puede ser el Hard Rock –ese proyecto ya lo han enterrado–, sino proyectos que tenemos y que funcionan. Y miren, aplicando un principio marxista, como no puede ser de otra manera para los comunistas, desean intervenir Port Aventura. Intervenir Port Aventura e intervenir la negociación entre empresas y trabajadores, una factoría que asume 5 millones de visitas y más de 2.300 puestos de trabajo. Treinta años, nada más ni nada menos, aportando a la economía local y al empleo de la zona. Ahora bien, hay un conflicto laboral fruto de la situación socioeconómica de todos ustedes y de las últimas reformas de Yolanda Díaz, y la solución para los Comunes es intervenir desde lo público. Miren, ¿saben cuál es la mejor intervención? Que dejen trabajar –que dejen trabajar–, que no molesten y que creen oportunidades de crecimiento, justamente lo contrario de lo que aplican y lo que promueven.

Y la última –que esta, de verdad, es que me ha gustado especialmente, lo debo reconocer–, cito textualmente: «Garantizar que la implantación de renovables siga criterios de justicia social y respeto ambiental y aprovechar la transición energética para impulsar una nueva industria.» Sí, sí, de verdad que en España justamente lo que necesitamos es más renovables y menos nucleares, ¿verdad? ¿Ustedes dónde estaban el pasado lunes? ¿Dónde estaban? Aparte de contentos, porque no tienen que ir a trabajar. Pero, ¿conocen el motivo? ¿Conocen el motivo por el cual España se paralizó? ¿De verdad lo saben? Un colapso provocado por el propio éxito del sistema renovable español, mira por dónde. Y ustedes vienen aquí con mociones que lo único que quieren es hacer confrontar la prosperidad nacional, romper la economía e insistir con un modelo energético fracasado.

Señores de Comuns, ¿saben ustedes lo que realmente necesitan el Camp de Tarragona y la provincia de Tarragona? ¿Lo saben? Pues mira, como no lo saben, se lo voy a explicar: abandonar, rechazar, declinar y derogar todas las políticas *woke* con las que ustedes y toda esa izquierda totalitaria nos están llevando a la pobreza y a la auténtica ruina. Menos mociones por agenda 2030 y más trabajar por el territorio para revertir el trece por ciento de paro que tenemos en la provincia.

Muchas gracias.

El president

I finalment, per fixar la seva posició en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El Camp de Tarragona presenta unes particularitats pel que fa a reptes i dinàmiques pròpies. El seu model econòmic presenta una forta dependència de la indústria química, cosa que limita la seva diversificació econòmica i n'accentua la vulnerabilitat en cas de possibles crisis del sector. El turisme hi té, certament, un paper rellevant, però és estacional i es concentra principalment a l'estiu. La baixa o nul·la activitat la resta de l'any afecta la sostenibilitat del sector terciari i la creació d'ocupació estable, que és precisament un dels principals problemes del territori. La taxa d'atur sobrepasa el dotze per cent i la temporalitat i precarietat han fet desaparèixer milers de llocs de treball, tant del sector primari com a la indústria i a la construcció.

Malgrat que alguns informes, com el de conjuntura econòmica del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre, fan balanç positiu i parlen de recuperació d'exportacions i millores en l'agricultura, la veritat és que el jovent amb prou feines té oportunitats ni laborals ni d'emancipació. Si la seva economia no s'encamina a la diversificació, sobretot en sectors més qualificats, com la indústria o els serveis de coneixement, difícilment es podrà resoldre la temporalitat laboral, i si no s'executen polítiques urbanístiques que garanteixin l'accés a l'habitatge, difícilment el jovent podrà arrelar i prosperar en el seu propi territori.

A nivell d'infraestructures, la situació també és preocupant. El node logístic del Camp de Tarragona, pel que fa al transport de mercaderies, és un dels més densos d'Europa i la proposta actual de construir una tercera via al traçat actual de rodalies podria portar al col·lapse absolut. De fet, hi ha força consens entre els principals agents de la zona pel que fa al Corredor Mediterrani: el traçat s'ha d'acabar amb una doble via per a mercaderies i passatgers, no només al seu pas per Tarragona, sinó per tot Catalunya, i les mercaderies s'han d'allunyar de nuclis urbans i passar per l'interior, no per la costa catalana. La circulació de trens de mercaderies per zones urbanes genera vibracions i sorolls que afecten la salut dels residents alhora que condicionen les planificacions urbanístiques –és quelcom que cal denunciar.

A la seva proposta fan un barrija-barreja de temes. Molts podem arribar a compartir-los; altres punts són tan genèrics i imprecisos o menen tant a l'interencionisme de l'Administració que no podem pas compartir-los ni votar-hi, evidentment, a favor. Els habitants del Camp de Tarragona han de poder guanyar-se

la vida dignament, i vostès són el partit del no a tot: no a la fàbrica de bateries a Mont-roig del Camp, no a les nuclears a Vandellòs, no a les plaques solars als camps de cultiu, no a trencar el paisatge amb generadors d'energia eòlica... Ja m'explicaran com s'ho han de fer els tarragonins per guanyar-se les garrofes i generar energia renovable, tal com diuen a la seva moció. Tenen una vareta màgica o només saben vendre fum?

El president

Finalment, per tal de pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. És un torn de pronunciar-se sobre les esmenes i, per tant, no de rèplica, però costa no contestar algunes de les qüestions que s'han fet, com algunes, sobretot, per part del triumvirat reaccionari, no?, d'aquests que es desviuen per l'odi i no pas per les persones, i que sembla que no tinguin més interès, en comptes de parlar del futur del Camp de Tarragona, que desmuntar els que sí que presentem arguments i els que sí que fem propostes.

En aquest sentit, dono les gràcies a tots aquells grups que han fet propostes, honestament. Crec que s'ha millorat la moció. I, efectivament, com els deia, ha de ser un punt d'inici del debat. No podem, amb una moció, resoldre qüestions, i sobretot no podem resoldre una qüestió tan complicada com és el futur del Camp de Tarragona. Però, per tant, això és el que volíem situar, un punt de partida i un punt a partir del qual situéssim el Camp de Tarragona com una necessitat estructural del país i, per tant, parléssim d'aquest model productiu. Un model productiu que, quan no parlem de sobirania productiva, tota la moció està farcida d'aquesta sobirania productiva, no? I, per tant, el que deia la companya de la CUP: reiterar-ho podria estar bé. Però pensava, en aquest sentit, que l'esmena que ens aportava Esquerra Republicana sobre el punt li donava més contingut al conjunt de la moció i la millorava.

A Junts, doncs, també donar-los les gràcies. Hem transaccionat algunes de les esmenes. Alguna que no hem transaccionat, que no han volgut transaccionar vostès, diguéssim, sí que hem aprofitat per afegir-hi alguna de les qüestions que deia a la transacció que hem fet amb el Grup d'Esquerra Republicana. I, per tant, honestament, agraeixo que s'hagin fet totes aquestes aportacions.

També al PSC, no?, que com a equip de govern, evidentment, ha de ser molt més responsable amb allò que acaba votant i amb allò que acaba, doncs, manifestant. Per tant, també agraeix aquestes esmenes.

Jo crec que el punt 11 és un paradigma. He hagut de fer una transacció amb quatre grups que han presentat esmenes, i tots quatre han acceptat aquesta transacció, no? Quan volem, els polítics ens posem d'acord. Es pot fer de dues maneres: es pot fer això, fent-ho de forma propositiva, o únicament i exclusivament, doncs, tirant-nos els plats al cap.

Com deia abans, nosaltres tenim clar apostar per la construcció d'un futur millor per a la gent del Camp de Tarragona.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 19, 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Si us plau, un moment d'atenció. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de turisme (continuació)

302-00089/15

Iniciarem aquestes votacions fent-ho amb la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme.

Iniciem la votació d'aquesta moció, votant de manera conjunta els punts 1, cinquè i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 30 vots en contra i cap abstenció.

Continuem votant el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 50 vots a favor i 13 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 3, 4.a, 4.b, 5.a i 5.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem a continuació el punt 5.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Votem ara el punt 5.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, 30 vots en contra i 11 abstencions.

I, finalment, votarem de manera conjunta els punts 6 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 69 vots a favor, 30 vots en contra i 35 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte dels darrers esdeveniments econòmics internacionals en el teixit empresarial català (continuació)

302-00090/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte dels darrers esdeveniments econòmics internacionals en el teixit empresarial català.

Comencem votant el punt 1.a.

Iniciem la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 26 vots en contra i 44 abstencions.

Votem ara el punt 1.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 1.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Votem a continuació el punt 1.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 28 vots a favor, 15 vots en contra i 92 abstencions.

Votem el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 116 vots a favor, 15 vots en contra i 4 abstencions.
I finalment, de manera conjunta, votarem els punts 3.a i 3.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 105 vots en contra, 29 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model productiu i les perspectives de futur del Camp de Tarragona (continuació)

302-00093/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model productiu i les perspectives de futur al Camp de Tarragona.

Comencem votant el punt número 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 63 vots en contra, 30 vots a favor i 42 abstencions.

Votem tot seguit el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 73 vots a favor, 26 vots en contra i 36 abstencions.

Votem el punt 2 *bis*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, cap vot en contra i 63 abstencions.

Votem el punt 2 *ter*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 46 vots en contra, 12 vots a favor i 77 abstencions.

Votem ara el punt 2 *quater*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 12 vots a favor, cap vot en contra i 122 abstencions.

Votem el punt 2 *quinquies*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 32 vots a favor, 26 vots en contra i 77 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 30 vots a favor, 26 vots en contra i 79 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 32 vots a favor, 15 vots en contra i 88 abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, 11 vots en contra i 35 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, 11 vots en contra i 35 abstencions.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 74 vots a favor, 45 vots en contra i 16 abstencions.

Votem el punt 10.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votem el punt 10.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, cap vot en contra i 68 abstencions.

Votem el punt 10.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 63 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 131 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem tot seguit el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 28 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 123 vots en contra, 10 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt número 17.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 103 vots en contra, 10 vots a favor i 22 abstencions.

Els recordo que, a continuació, en el pati d'armes del Parc de la Ciutadella, hi haurà l'acte de commemoració de la finalització de la Segona Guerra Mundial.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a la una del migdia i vuit minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el lletrat major i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el frau dels empadronaments massius

302-00088/15

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el frau dels empadronaments massius. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i, per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Senyors diputats... Bien, como pudimos demostrar en la interpelación, en Cataluña cada día hay más empadronamientos fraudulentos, y la *consellera* solo se dedicó a negarlo y a insultarnos, como ya va siendo habitual. Y, claro, cuando niegas un problema es imposible que lo puedas solucionar. En Cataluña, el fraude en los empadronamientos no para de crecer y es la causa del aumento de la ocupación y también de la inmigración ilegal. Y sí, todo eso, con su ayuda, con su fomento y con su promoción. ¿Cómo? Pues, por ejemplo, con el decálogo de empadronamiento, empadronando sin título de propiedad, sin contrato de arrendamiento, y lo que es peor, lo que es gravísimo para nosotros, sin informar y sin avisar y sin pedir permiso al propietario del inmueble. Incluso con amenazas políticas de otros grupos parlamentarios como Esquerra Republicana de ir a más, de incluso obligar a aquellos ayuntamientos que quieran hacer las cosas bien a empadronar a gente, aunque sea de manera fraudulenta.

Y esa permisividad con el fraude de empadronamientos provoca eso, que Cataluña sea un epicentro de inmigración ilegal que, evidentemente, genera inseguridad, pérdida de identidad y satura nuestros servicios sociales. Y también que Cataluña sea un epicentro relacionado con la ocupación, que deja desprotegidos a los legítimos e inocentes propietarios, que ni cobran un alquiler y que no pueden disponer de su propio inmueble.

Un fenómeno que ustedes también legitimaban con la Ley 1/22, que gracias a VOX el Tribunal Constitucional ha tumbado –una buena noticia– esta misma semana. Y, en consecuencia, los propietarios están más protegidos, no tendrán que realizar la labor social que ustedes les encomendaban, de hacer vivienda social obligatoriamente a la renta que ustedes les imponían, porque eso de la vivienda social corresponde a las instituciones privadas o a las administraciones públicas, pero no pueden obligar a los particulares a hacer esa labor encomendable a las instituciones privadas o a las administraciones públicas.

Y ustedes también, gracias a este recurso que hemos ganado en el Tribunal Constitucional, dejarán de sancionar con 13 millones de euros y tendrán que devolver cuatrocientos mil euros. Otra victoria más de los servicios jurídicos de VOX. (*Alguns aplaudiments.*)

Y por todo esto presentamos a votación esta moción. Primero, para reconocer el grave problema; el grave problema de empadronamiento fraudulento que fomenta esa inmigración ilegal y la ocupación. Es lo primero que hay que hacer, reconocerlo, señora *consellera*. Segundo, para derogar las acciones derivadas de su decálogo de empadronamiento, que es el que ha producido este aumento masivo de fraudulentos empadronamientos. Tercero, para instar a los ayuntamientos –decimos en la moción– a revisar los padrones, a que pongan orden en su padrón municipal –«A ver, ¿aquí quién hay empadronado?», porque hay algunos inmuebles, incluso, que tienen un límite de cuatro personas y hay ocho empadronadas– para ver si realmente son los propietarios –el propietario lo sabe–, si tienen contrato de arrendamiento, si están al tanto, si son los propietarios... Informar al propietario de quién hay empadronado en su domicilio.

Y, cuarto, instar a una reforma legislativa, en este caso a la legislación marco, a la 7/85, ley nacional de régimen local, a fin de empadronar siempre informando al propietario. Es algo básico, ya lo sé, pero no está previsto. Hay que reformarlo y hay que hacerlo así: informar siempre al propietario del inmueble y hacer constar –esto es una novedad que también introducimos– si esa persona es ilegal o no. Porque, evidentemente, esto es también muy práctico para poderse pasar a la policía y saber cuántas personas hay ilegales empadronadas en nuestros inmuebles. Porque, claro, eso genera luego unos servicios públicos, unos servicios públicos gratuitos. Y ese control es muy necesario poderlo tener por parte de la Administración pública.

¿Y ustedes qué van a hacer? ¿Van a votar en contra de todo esto? A mí me gustaría saber qué les dicen a sus votantes ante situaciones como esta en que están de acuerdo en empadronar en sus viviendas, en sus propios domicilios, a personas que no saben ni quién son, como los ejemplos que le di en la interpelación. Aquellas personas que de repente se dan cuenta de que en su piso hay cuatro personas empadronadas más y no saben ni quiénes son, o que llegan cartas a su domicilio de una persona que desconocen quién es. Eso es importantísimo, porque, si no, sean coherentes y ofrezcan sus propias sedes, por ejemplo –la calle Pallars, la calle Ferraz...–, y ahí empadronen a quien quieran (*alguns aplaudiments*), pero no en los domicilios particulares.

No sean ustedes hipócritas. Son ustedes los culpables del aumento de fraude en los empadronamientos, que conlleva, como decimos, el fomento de la inmigración ilegal y del drama de la ocupación.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. El Grup Mixt hi ha presentat una esmena. I, per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El padró és la clau. La clau que obre les portes de la sanitat i de l'escola públiques. El problema és que en aquest país es fan còpies de la clau al primer que passa, sense revisar si ha entrat il·legalment, si té el passaport caducat, si disposa d'un contracte de lloguer en vigor o si realment viu a on aspira empadronar-se. L'Administració local és qui ha de parar el cop, qui ha de verificar la documentació, qui ha de fer inspeccions policials que confirmen la residència, qui ha de detectar sobreocupacions i qui ha de desestimar l'empadronament quan hi ha raons legals que ho justifiquin.

A Ripoll ho fem. Però no a tot arreu hi governa la terrible extrema dreta independentista. Hi ha viles i ciutats que no tenen tanta sort. Ningú controla ni fiscalitza el seu padró, i tothom que entra per la porta pot enregistrar-se i sol·licitar la targeta sanitària al cap de cinc minuts. És la ruïna d'un país. I l'Administració catalana no només tolera aquest frau, sinó que el reivindica i l'esperona amb decàlegs absurds que pretenen obligar els ajuntaments a empadronar tothom a ulls clucs i sense fer preguntes.

I quan surt un batlle que planta cara, que fiscalitza el padró, que desestima empadronaments, que denuncia els sotsarrendaments fraudulents i que sanciona les sobreocupacions, comença a rebre cartetes; cartetes de la Generalitat, cartetes del delegat del Govern espanyol a Catalunya, cartetes del Síndic de Greuges... Mai en tota la meua vida havia rebut tanta correspondència. És una vergonya; una vergonya que se m'increpi per evitar i perseguir el frau mentre s'eximeix de tota responsabilitat els batlles que el permeten.

Abans que Aliança Catalana guanyés les eleccions a la capital del Ripollès, ningú s'havia plantejat que calia controlar i fiscalitzar el padró. Ara, formacions que fan pactes antifeixistes contra Aliança dins aquesta cambra intenten imitar-ne les accions i implantar-les als seus municipis. Som l'exemple a seguir. I mirin que tothom ens deia: «No podran fer res.» Doncs, per no poder fer res, déu-n'hi-do com hem esvalotat el panorama polític.

Les formacions d'aquesta cambra que han ostentat batllies, sense excepció, han consentit i perpetuat la mala praxis, inscrivint immigrants de manera fictícia i fraudulenta i permetent-los accedir als serveis públics sense prèvia contribució a les arques. A través del padró, aquests individus han accedit a la cobertura mèdica del sistema públic, a l'educació obligatòria gratuïta, a beques de transport escolar, a ajudes i habitatge social, a xecs per a alimentació. Gràcies al padró, han pogut acreditar arrelament social, regularitzar la seva situació administrativa i, fins i tot, votar a les eleccions. I semblava un full sense importància, eh?, el volant del padró.

És evident que cal canviar les lleis vigents, que els ajuntaments han de tenir la potestat de denegar empadronaments si aquests es sol·liciten amb un visat de turista o un passaport en comptes d'un permís de residència. Empadronar immigrants il·legals no hauria de ser una obligació. Hauria de ser un delictes. Fins que les administracions superiors no entenguin això, serem incapaços de frenar l'efecte crida migratòria actual i de garantir la pervivència d'uns serveis públics de qualitat. Si no prenem mesures en aquest sentit, les màfies que trafiquen amb humans continuaran operant a casa nostra, continuaran signant sotsarrendaments il·legals i continuaran estafant els seus propis compatriotes.

Fa amb prou feines un mes, la consellera d'Igualtat i Feminismes, la senyora Menor, va negar que hi hagi cap problema de frau massius d'empadronament a Catalunya i va arribar a dir a la Comissió de Drets Socials que les principals irregularitats detectades en el padró són per defuncions o canvis no notificats de domicili. A quin món viu vostè? Vingui a Ripoll, que li ensenyaré les llistes. D'ençà que fem comprovacions policials a domicili, i tot i haver-ho esbombat per xarxes socials i mitjans de comunicació, hem hagut de desestimar el dinou per cent de les peticions de padró per frau. El dinou per cent a una vila on tothom sap que hi governo jo i que, per tant, no s'empadrona fraudulentament ningú. I, tot i així, hi ha un dinou per cent d'intents d'estafa. Imagini's als municipis on governen vostès, o els Comuns, o la CUP. De quins percentatges devem estar parlant?

I cal que li digui de quina nacionalitat són els qui pretenen estafar els contribuents ripollesos? O ja s'ho imagina? Ja ho sap, oi?

Visca Ripoll i visca Catalunya!

El president

A continuació, poden fixar la seva posició els grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat David Saldoni i de Tena.

David Saldoni i de Tena

Gràcies, president. Diputats i diputades, el debat sobre el padró municipal és un debat inexacte, perquè en la immensa majoria dels casos dels quals parlem ens referim al padró, però el padró realment no és qui n'hauria de ser objecte. El padró és un registre administratiu informàtic on consta la població d'un municipi. Tothom està obligat a inscriure's al padró municipal on resideix habitualment, i aquesta obligatorietat es manifesta en un règim sancionador per a aquelles persones que ho incompleixen. Per tant, jo crec que tothom estem d'acord que les persones que resideixen a un municipi s'han d'empadronar i que, òbviament, l'ajuntament ha d'empadronar les persones que resideixen en aquest municipi. No hi ha dubte.

On apareix el problema? El problema apareix quan el padró té una doble finalitat. Per una banda, té la finalitat original, que és la de ser el registre de la població del municipi, la gent que viu en el municipi; però, per altra banda, el mateix padró és el tràmit associat a determinats serveis bàsics com l'educació, la sanitat o l'accés als serveis socials. Per tant, fem servir el padró amb una doble finalitat. I la pressió al padró no és pel primer, no és per dir qui viu a cada municipi, sinó que és pel segon. I els ajuntaments, d'acord amb la llei, necessiten que hi hagi un títol que legítimi, que acrediti, el fet de viure a un lloc determinat.

I no ens podem fer trampes al solitari. Què vol dir que tenim cent persones empadronades a l'ajuntament? Què vol dir que tenim tres-centes persones empadronades en un pavelló municipal? Hi viuen, en aquest poliesportiu? Viuen a l'ajuntament? No, no hi viuen. Per tant, no estem complint la finalitat amb la qual volem tindre un padró en els municipis, que és dir on viu la gent perquè puguem saber on són i poder-ho tenir controlat. Per tant, no estem reflectint amb exactitud el que passa.

Per tant, hem de trobar solucions als problemes que tenim, però d'acord amb la naturalesa del que significa aquest padró. Des de Junts –i ens sembla una posició

amb molt de sentit comú— considerem que, d'entrada, ocupar un habitatge és illegal. Per tant, el fet d'ocupar delinqüencialment un habitatge és un fet delictiu. Per tant, no podem validar que aquest acte illegal sigui, en aquest cas, el que et genera la condició de ciutadania municipal i, per tant, t'obre la porta a tots els drets. Com a concepte, no podem fer que un fet illegal, que és ocupar un habitatge, sigui realment la porta que et valida a tindre els drets, en aquest cas, d'educació, de sanitat, de serveis socials. Per tant, hem de trobar una altra solució.

Tots plegats estem totalment d'acord en que volem que la gent s'empadronin al municipi a on viu i no volem que la gent no estigui empadronada. Però el que hem de fer és buscar la forma perquè cada cosa doni resposta a la realitat que ha de ser. I, òbviament, has de tindre algun tipus de permís, del pis, de l'habitatge, del lloc en el qual estàs vivint. I si el problema és les persones que no tenen habitatge, que hi ha, en aquest cas, el sensellarisme, que n'hem parlat a bastament, el que hem de fer és buscar una solució a això. I hem de buscar..., potser l'opció ha de ser un padró social; potser ha de ser un padró social revisable que pugui comportar un seguiment de determinades persones que ens pugui ajudar a fer-los un pla de seguiment, de saber què passa, saber com va i saber què hi ha al darrere.

Per tant, no errem en el debat, hem d'afrontar-lo amb sentit comú i realisme. El problema principal no són, en cap cas, les persones vulnerables; no són els menors, no són les famílies que han tingut problemes a la vida i que s'han quedat sense un títol habilitant i que, per tant, estan en un habitatge que no poden acreditar. Totes aquestes persones..., hi han solucions i les tenim a l'abast. El problema són les màfies, la delinqüència, utilitzar el padró per alterar les lleis, perquè ens convé més estar en un municipi que estar en un altre pels drets que et pot generar. Aquest és el problema. Per tant, no intentem fer d'aquest debat un pim-pam-pum parlamentari, perquè ens equivocarem.

Perquè hem de pensar en que si hem de fer un padró social, l'hem de poder fer a l'abast de tothom per poder tindre també determinats drets. Per tant, a nosaltres no ens trobaran amb els discursos d'odi. Nosaltres no venim a esvalotar cap panorama polític, sinó que venim a solucionar els problemes de la gent. Però a nosaltres no ens trobaran tampoc en el bonisme que ho valida tot. Nosaltres som els dels drets i dels deures. Som els de fer les coses ben fetes, de treballar perquè tothom tingui oportunitats allà on vol viure, on complir les normes i actuar d'acord amb la normativa tingui premi, i una puntada de peu a la porta per ocupar un habitatge sigui castigat. Aquest és el marc en el qual ens hem de moure. I crec que si treballem en aquest marc, tots, amb sentit comú, trobarem solucions adequades.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Tània Verge Mestre.

Tània Verge Mestre

Gràcies, president. Bona tarda, diputades i diputats. Bona tarda, consellera. Miri, recordo quan era consellera que em van fer una pregunta oral intentant vincular immigració amb delinqüència, en aquest cas, a través del top manta. I quan buscaves al Google «top manta» i «VOX», resulta que et sortia el frau..., s'explicava al diari digital *El Español*, el frau de VOX amb el fet de posar paradetes per vendre *merchandising* —que ja és d'un cert nivell, eh?, el marxandatge normalment es regala, però en fi...—, paradetes per vendre marxandatge sense demanar el permís municipal de venda ambulant. I el Tribunal de Comptes els ha investigat pels ingressos relacionats amb aquesta venda.

Quan ara busquen «empadronament» i «VOX», doncs, també surt una notícia, que és —mira, per això que diuen que el padró és un privilegi, eh?— de la senyora Macarena Olona, perquè es va registrar, es va empadronar a casa d'un dirigent

granadí de VOX per poder competir com a candidata del seu partit a les eleccions d'Andalusia.

En fi, el padró no és cap privilegi, és una obligació legal per a tothom que viu en un municipi i per a qualsevol ajuntament, que ha de garantir el registre real de la seva població. I sense padró no hi ha serveis públics ben dimensionats. I ho hem de dir ben clar. I, consellera, permeti'm que recordi la dada que va donar vostè: no existeix cap frau massiu d'empadronaments –cap–; l'any 2024 a tot Catalunya van ser sis denúncies per frau, moltes menys que els casos de persones condemnades, d'homes condemnats per violència masclista que té el seu partit en càrrecs públics. Per tant, sis no és un problema, sis..., o aquest discurs és una mentida calculada de l'extrema dreta per criminalitzar un cop més les persones migrades, per intentar trencar la convivència.

Però també cal que ho recordem tothom, tots els partits: prou de dir que el padró dona drets, perquè les persones ja són titulars de drets. El dret a l'educació, el dret a la salut són drets fonamentals, són drets humans universals. Això ho recullen les lleis, la Constitució i els tractats internacionals. Per tant, el padró no dona drets; els drets s'exerceixen, no s'aconsegueixen empadronant-se. I per això l'empadronament és un deure de l'Administració i no és una concessió –no ho és.

Denunciem, per tant, que aquesta moció no vol resoldre res, per molt que ho diguin quaranta vegades. No vol resoldre res, tant si se'ns ve a explicar aquí en castellà com en català, que és el que fa l'altra l'extrema dreta. És una moció que només vol sembrar odi, desconfiança entre veïnes i veïns a cop de mentida.

I ho repetirem tantes vegades, també, com calgui: avui desemmascarar les mentides de l'extrema dreta és defensar la democràcia i és defensar la convivència.

El president

Gràcies, senyora diputada. I a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa i Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidente. *Consellera*, diputados... Ya le digo al grupo proponente que apoyaremos la moción, básicamente porque coincidimos en dos puntos. Uno es garantizar los derechos y la seguridad jurídica de los propietarios e inquilinos, que han de saber quién se empadrona en su domicilio. Y el segundo, porque este decálogo es el decálogo de la vergüenza, que justifica que cualquier persona en situación irregular o cualquier okupa se pueda empadronar en cualquier sitio cuando les venga en gana.

Y hay gente que lo niega. Y es verdad, hay partidos negacionistas –es verdad. El martes se hablaba de partidos negacionistas: hay partidos que niegan empadronamientos masivos en Cataluña, y hay partidos que niegan la ocupación, y hay partidos que se niegan a cumplir las leyes. Y esto no ayuda en nada a la buena convivencia.

Y sobre la convivencia, quiero hacer referencia a lo que pasó ayer aquí con dos personas, dos diputados de Esquerra Republicana, que no ayuda en nada a la convivencia. Lo siento, señora Vergés, pero le dejo algún recado. El primero, para el presidente de su grupo, que se comportó como un vulgar pandillero, amenazando –amenazando– a nuestro compañero Jaume Veray, diciéndole: «Vente que te lo explico en la calle.» Indigno de un diputado. ¿Me podría explicar de dónde han sacado ese presidente de grupo? ¿Me lo podría explicar? Lo que tendría que hacer es pedirle disculpas a nuestro compañero Jaume Veray.

Segundo, el señor Caballero. El señor Caballero empezó a hablar de que los queremos muertos, de falangistas. El señor Caballero, cuando habla de estas cosas, ¿en qué piensa? ¿En qué piensa? Mire, yo le voy a explicar cuatro cosas y luego les pasa el vídeo a sus compañeros. Los miembros del Partido Popular hemos sufrido amenazas, agresiones, atentados y hemos tenido muertos, asesinados por garantizar y luchar por la democracia y por la libertad, también la suya, también su libertad.

Mientras mataban a nuestros compañeros, ¿qué hacía Esquerra Republicana? Se hacían fotos con Otegui, el etarra. O ¿qué hacía Esquerra Republicana? Abría la puerta...

El president

Senyor diputat, li prego que torni al debat...

Alberto Villagrasa Gil

Esta misma intervención, señor presidente, la podrían haber hecho ayer...

El president

...en virtut de l'article 88 del Reglament.

Alberto Villagrasa Gil

...cuando se insultaba y se amenazaba a mis compañeros.

El president

Però en aquests moments estem substanciant aquesta moció i, per tant, l'insto, en virtut de l'article 88 del Reglament, a tornar al debat.

Alberto Villagrasa Gil

Yo insto a que usted no sea presidente solo de los independentistas...

El president

D'altres possibilitats...

Alberto Villagrasa Gil

...sino que sea el presidente de todos los diputados de este hemiciclo.

El president

El Reglament és precís en aquest sentit, tenen d'altres mecanismes, d'altres espais per poder fer la reflexió que està fent vostè. I, per tant, li demano que entri en el tema de la moció.

Alberto Villagrasa Gil

Vale. Pues yo creo que el señor Caballero se equivocó. Se equivocó, señor Caballero. (*Veus de fons.*) Albert, de cognom? Albert Caballero. Porque le traicionó el subconsciente. ¿Porque sabe lo que es la calle Carolina, 18? ¿Lo sabe?, de Barcelona. Podemos hablar de empadronamientos, no sé cuánta gente hay empadronada. Sí sé que allí estaba la checa que gestionaba Esquerra Republicana. Y, seguramente –seguramente–, al señor Caballero le traicionó el subconsciente y quería ver a todos los miembros del Partido Popular en esa checa. Y eso sí que va a formar parte de la historia de Esquerra Republicana de Cataluña.

Yo, desde luego, he visto el talante democrático que tiene Esquerra Republicana en sus confrontaciones internas para escoger un secretario general, donde cuelgan o ahorcan...

El president

Senyor diputat...

Alberto Villagrasa Gil

...muñecos, desde un puente...

El president

L'haig de cridar a l'ordre per segona vegada. El crido a l'ordre. Torni a la coherència del debat, si us plau.

Alberto Villagrasa Gil

Sí, sí, sí. Quina vergonya el que va passar ahir i que tothom va callar.

El president

Senyor diputat, li he dit que té d'altres mecanismes. Pot demanar empara a aquesta Mesa. Ahir els vam plantejar quin és el mecanisme quan passen coses d'aquestes.

Alberto Villagrasa Gil

Vale. Bueno, votaremos a favor de la moción y también le digo que lecciones de Esquerra Republicana sobre democracia al Partido Popular, cero, ni una –ni una. Y orgulloso de mis compañeros –de mis compañeros–, que cada día luchan bajo unos valores que se basan en la defensa de la justicia, de la ley, de la democracia y de la libertad.

En ese sentido, *president*, yo le hago caso, pero también le digo que desde la Mesa se tome el mismo criterio para juzgar a todos los diputados, sean del partido que sean, sean independentistas o no sean independentistas.

Gracias.

El president

Senyor diputat, la Mesa sempre mira de fer-ho en aquests termes que vostè diu. (*Veus de fons.*) Sí.

Continuem amb el debat d'aquesta moció subsegüent, i ara és el torn del Grup Parlamentari Comuns per tal de posicionar-se. I té la paraula per fer-ho el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Conselleres, diputats, diputades, avui tenim una moció en la que parlem de frau. Vostès parlen del frau de l'empadronament. Parlaré del dret al padró, però crec que també hem de poder assenyalar altres fraus que sí que importen a la ciutadania. El Tribunal de Comptes recentment ha imposat una sanció de més de 800.000 euros a VOX per haver incorregut en una infracció considerada molt greu. Quan parlen de frau, com en parla aquesta moció, hem de tenir en compte també tots els fraus.

Fa uns dies, hem conegut la publicació d'un informe important realitzat pels serveis d'intel·ligència d'Alemanya, l'Oficina Federal per a la Protecció de la Constitució. En aquest informe, el serveis d'intel·ligència qualifiquen com a extremista Alternativa per Alemanya. Estableix que alguns dels seus postulats..., postulats que estan a la moció –postulats que estan a la moció, senyories–, són idèntics als de VOX i als d'Aliança Catalana, i van en contra de l'ordre fonamental democràtic, com també hi va aquesta moció. I per això parlo d'aquest plantejament.

El que plantegen aquests serveis secrets, aquests serveis d'intel·ligència és que..., els plantejaments, és que «per a la nostra valoració és decisiva la idea del poble d'Alternativa per Alemanya, basada en els orígens ètnics, que devalua grups de població sencers a Alemanya i viola la seva dignitat humana». I diuen –i diuen–: «Aquesta idea del poble es concreta...»

El president

Senyor diputat, també li hauré de preguntar que sigui coherent amb l'objecte d'aquesta moció.

(*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

Andrés García Berrio

Senyor president, o sigui, en primer lloc, m'agradaria poder parlar, perquè no s'està respectant el silenci.

El president

Els prego... Sí, aturo el temps. Els prego, si us plau, una mica de respecte col·lectiu. Això és una cambra que representa el poble de Catalunya. Hi ha ciutadans que ens estan mirant i nosaltres reflectim el capteniment del conjunt de la nació. Per tant, el que els demano és que siguin respectuosos, no amb vostès mateixos, sinó amb el que representen.

Pot continuar parlant, senyor diputat.

Andrés García Berrio

Mirin, hi ha una preocupació en aquest mateix informe, vinculada amb la moció, que planteja que la idea de poble es concreta en una actitud del partit contrària als immigrants i als musulmans. El fet de contínuament parlar de la població migrant, de la població que no té la situació regularitzada, de la població que té una determinada religió, com la religió musulmana, de manera sistemàtica, massiva i sense tenir en compte cap mena de matís i generalitzant, és contrari al dret internacional, és contrari a les constitucions i als drets fonamentals que hi ha a la Unió Europea. I aquesta moció el que planteja és exactament el mateix.

I vull recordar que, efectivament, la gent, visqui on visqui, té..., o sigui, l'Administració té l'obligació d'empadronar aquelles persones, tant si viuen al carrer, com si viuen en una barraca, com si viuen en un pis, de la manera que sigui. I això és així, perquè el que no pot ser és precisament el contrari, que la gent no tingui la possibilitat de poder accedir als drets que els hi donen les lleis, perquè vostès volen generar un peatge molt clar amb l'empadronament, limitant els drets de part de la nostra ciutadania. Perquè els que parlen de manera..., sense cap tipus de concreció, de manera clara i de manera absolutament genèrica són vostès quan volen limitar drets de conjunts de població de la nostra societat. I això és el que no pot ser. I és una utilització fraudulenta d'una regulació, i no ho permetrem.

I creiem que hem de caminar cap a blindar aquest dret, aquest accés a l'empadronament i gestionar-ho com lo que és: és una obligació de les administracions. Perquè, què fem si una persona ha de rellogar un pis i el propietari no hi està d'acord o no se l'informa? Deixem fora aquesta persona també? Deixem fora de tenir el padró les persones que viuen en una barraca..., pel fet de tenir-ho? Jo penso que hem de fer una seriosa reflexió.

I, sincerament, entenc que la meua intervenció ha estat totalment..., diguem que ha vingut després d'una intervenció per mi totalment fora de lloc, però que el que volia fer reflexionar és que les idees que hi ha darrere d'aquesta moció i la seva defensa tenen molt a veure amb un pronunciament que hi ha hagut sobre un partit amb el que vostès tenen molta relació a nivell internacional i han celebrat el seu resultat, i que és un perill per a la nostra democràcia també.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular -Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Diputats, diputades, conselleres, aquesta moció és un exemple flagrant del cinisme de l'extrema dreta per estendre el seu model de la mà del capital: ciutadans als que explotar i ciutadans de segona als que explotar encara més.

Primer, saben que és obligatori empadronar. Segon, el que volen és dificultar-ho no perquè no vulguin estrangers, sinó perquè els volen sense drets. Per què? Perquè sense drets i dividits entre nosaltres poden tenir mà dreta per explotar. I deixin-me que ho desenvolupi.

Primer, saben perfectament que empadronar-se al municipi on es viu és un dret per a totes les persones, i que és una obligació dels ajuntaments fer-ho en un termini de tres mesos. Ho diu la llei reguladora de bases del règim local des del 1985, i ho regulen les successives instruccions de l'Institut Nacional d'Estadística, l'última d'elles de fa només cinc anys. I sabent això, perquè ho saben, utilitzen aquesta tribuna per difondre mentides.

És mentida que el dret a ser empadronat depengui del continent d'origen, del nivell de renda o de l'espai a què aquells que especulen amb un altre dret, el dret a l'habitatge, hagin obligat a viure, per més precari que aquest espai sigui. Qui es veu obligat a viure en un infrahabitatge, en una caravana, en una habitació rellogada té dret

a empadronar-se. Qui està treballant com una interna en una casa té dret a empadronar-se en aquesta casa on viu. I l'Administració té l'obligació d'empadronar-los, i així donar-los accés a la resta de drets –accés. Drets dels que són titulars des del primer moment que són aquí vivint. Drets com inscriure els fills a l'escola, ser atesos al metge o obtenir l'autorització de residència i de treball, que aquí és on està el problema.

Aquesta mentida, que no és exclusiva de la dreta més extrema, la difoneu amb un únic objectiu: mantenir un ampli col·lectiu de persones vulnerables sense accés a aquests drets. Perquè també és mentida que la dreta no vulgui immigrants. Només un de cada deu africans que emigren a Europa ho fa il·legalment. Hi ha una percepció distorsionada d'aquesta realitat; en part, gràcies a mentides com les que vostès esteu explicant. L'efecte crida de què parlem és l'efecte dels empresaris, perquè la major part de la immigració il·legal procedeix de la contractació de mà d'obra del sector agrari, de la construcció, de la mineria, de l'hostaleria, del treball domèstic i de cura de gent gran.

Hi ha una gran demanda de treball no qualificat, i que en finalitzar els contractes de temporada, no volen tornar als seus orígens. Aquest és l'origen de la immigració: la contractació de totes aquestes persones. El que passa és que volien mà d'obra barata, i en el seu lloc el que han trobat són persones, persones titulars de dret, persones que si no es poden empadronar i no poden obtenir autorització de residència i de treball, perquè va vinculat, la seva situació administrativa fa que puguin ser explotats. I això és el que vol la dreta: esclaus del segle XXI. I com més desunió aconseguixin, més podran explotar-nos. Perquè si la patronal pot fer que ens barallem només perquè tu ets gai, perquè jo soc dona i perquè ell és negre, com ens organitzarem per aconseguir un sou digne per a totes i per a tots?

VOX –i avui ho ha demostrat– s'ennuega de cinisme i s'ennuega de mentida, però allò que predica sobre l'empadronament no podrà aplicar-ho a cap ajuntament, cap ajuntament del principat, perquè no hi són enlloc. No passa el mateix a la resta dels Països Catalans, és cert, ni passa tampoc amb la versió traduïda al català de VOX, perquè això és lo que ha fet amb aquesta moció, traduir-la al català. Aliança governa un ajuntament on veïns i veïnes ja han de patir la vulneració de drets per culpa de l'aplicació de polítiques d'odi, d'exclusió i d'explotació. Però no passa res, oi?, perquè sense padró no tenen permís de vot i, per tant, doncs miri, com que no els voten, tant és.

On governa la CUP es respecten els drets humans de tothom. Per aquesta raó, no només votarem en contra d'aquesta moció empeltada d'odi i d'exclusió, sinó que treballarem de mà d'entitats i del món local per aconseguir, arreu dels Països Catalans, el compliment estricte del dret del padró i la implementació de polítiques d'empadronament actiu.

Moltes gràcies.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Elena Díaz Torrevejano.

Elena Díaz Torrevejano

Gràcies, president. Bona tarda, conselleres, diputats, diputades. Bé, abans de començar la meva intervenció..., només per aclarir-ho: senyora Orriols, la consellera Menor no ha comparegut a la Comissió de Drets Socials, és la consellera d'Igualtat i Feminismes, i quan ho ha fet a la Comissió d'Igualtat i Feminisme, mai ho ha fet per parlar del padró. Això ho sabrien si vostès anessin a les comissions, cosa que no fan.

Bé, avui VOX, com de costum, ens torna a presentar una moció que treu a passejar tota la seva intolerància, xenofòbia i odi, que en cap cas no aporta ni una sola solució, que, per descomptat, no està basada en cap dada oficial, més enllà d'aquelles que extreu de les seves xarxes oficials de capçalera, i que, a més, mostra un gran desconeixement sobre la matèria. Vaja, al que ja ens tenen acostumats al dia a dia aquí al Parlament.

Una moció plena de falses preocupacions pel benestar de la ciutadania, sense rigor, amb una amalgama d'acusacions intolerables i amb una definició de la situació actual que no pot estar més allunyada de la realitat. VOX ens presenta avui –i no és cap sorpresa– una més de les seves actuacions populistes, una més de les seves mostres d'incoherència i un pas més en la seva estratègia de mentides i manipulacions. Perquè ja ens tenen acostumats a les seves provocacions, als seus discursos d'odi i a la seva demostració de força, sempre contra els més vulnerables.

Mirin, ho han dit ja algunes persones de les que m'han precedit: el padró és una eina fonamental; fonamental, primer, pels ajuntaments, que han de conèixer quanta gent viu realment al seu municipi, per així també poder ser finançats de manera justa, i també per planificar i dimensionar de manera efectiva els seus serveis públics. I, per tant, també és una eina fonamental per a totes aquelles persones que hi viuen, al municipi, per a totes aquelles que fan ús dels serveis de salut, dels serveis educatius, dels serveis socials, del transport públic..., de tot allò que és públic, però que vostès, òbviament, els és igual, perquè és tot allò que vostès volen desmuntar, però que en fan ús la immensa majoria de la població i especialment les persones en una situació de vulnerabilitat, que els hi permet mantenir un mínim de vida digna.

Perquè quedi clar: el dret a l'empadronament ve determinat, establert per la llei reguladora de bases del règim local. Per tant, el dret al padró és llei. I com a servidors públics no podem enviar el missatge, ni tan sols de manera subtil, de que no cal complir la llei, o de que, depenent d'en quines circumstàncies, s'ha d'interpretar d'una manera o d'una altra. Aquest missatge que vostès donen, en un estat democràtic i en un estat de dret és molt i molt perillós.

És evident, com deia, el dret a l'empadronament és llei, i és cert que en ocasions hi ha qui s'aprofita de la situació per cometre frau. Però, senyors de VOX, ja els va donar la dada la consellera i avui l'ha tornat a repetir la diputada Tània Verge: l'empadronament per frau, les denúncies per frau que es van formular l'any 2024 –segons dades del Departament d'Interior i no de Twitter– van ser sis, sis denúncies per frau en l'empadronament. De veritat, és que no ens equivoquem quan diem que vostès l'única finalitat que persegueixen en les seves propostes, amb les seves iniciatives o amb les seves intervencions en aquest faristol, és la de voler generar alarma social, la d'estigmatitzar els més vulnerables i la de voler confondre a tothom barrejant conceptes, com la relació entre el padró i la situació administrativa de les persones o les ocupacions il·legals.

Quan vostès afirmen certes pràctiques respecte al padró no només qüestionen les persones objecte del seu odi, sinó que qüestionen la feina que realitzen els ajuntaments, la feina que realitzen els servidors i servidores públics municipals, ja que els hi dic, a més, que ho fan amb el màxim rigor i professionalitat. S'ha d'escoltar una mica més als ajuntaments i, sobretot, s'ha d'estar més al costat dels ajuntaments, perquè són ells els que coneixen de primera mà la realitat del seu municipi, i perquè, a més, són ells els qui tenen les eines i els mecanismes per detectar els fraus a l'empadronament. Sí –sorpresa!–, els ajuntaments disposen d'eines per evitar els empadronaments fraudulents, com el creuament de dades administratives, les comprovacions domiciliàries, la baixa per inscripció indeguda, etcètera. El que cal i el que demanen els ajuntaments és que se'ls qüestioni menys i se'ls reconegui més el seu principi d'autonomia local.

Per acabar, senyors de VOX, permetin-me que els hi faci una petició: facin un esforç, un petit esforç i intentin per al proper Ple, la propera moció que portin, portar a aquest Parlament una proposta que porti només una solució –una. Només li demanem això. I, sobretot, que estigui basada en dades, en coneixement de la realitat de la situació social. Creguin-me, no costa tant. Per això és pel que ens van votar els catalans i les catalanes, fins i tot a vostès.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bé, respecte a l'esmena rebuda, no la considerem molt relevant, l'aportació lingüística, perquè no fa cap aportació concreta, però l'agraïm molt. I respecte a la resta de grups, a Junts li diria «sí, però no; no, però sí»..., no costa tant: sí, la immigració il·legal és un problema i el padró és un instrument necessari per controlar-la. No costa tant –no costa tant– (*alguns aplaudiments*) i s'haurien d'esforçar.

El resto continúan negando la realidad y, sí, existe un fraude masivo en el empadronamiento. Empadronan a gente en ayuntamientos y nos lo dicen funcionarios –nos lo dicen funcionarios de ayuntamientos– sin que se enteren los propietarios, sin avisarlos. Empadronan sin aportar títulos, empadronan a okupas sin avisar a los propietarios y empadronan a los ilegales favoreciendo la inmigración ilegal y reventando los servicios públicos.

Esquerra Republicana, la consellera Tània: «No existeix padró massiu.» Mentidera! Ahir, Barcelona –estan allunyats de la realitat–: quatre mil persones empadronades en cinc locals de l'Ajuntament d'Horta-Guinardó. Estan allunyats de la realitat i no se n'assabenten. Quatre mil en cinc locals públics de l'Ajuntament de Barcelona.

Sí, sus políticas causan fraude en el empadronamiento y causan el fomento de la inmigración ilegal legitimando la ocupación.

Por alusiones, la Constitución y las *polseretes*. No es una condena, no hay ninguna irregularidad, es una persecución política; no hay financiación ilegal, hay donaciones y venta promocional. Financiación ilegal... (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) Financiación ilegal... (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

Joan Garriga Doménech

Financiación ilegal es lo que ha hecho el bipartidismo durante años, y corrupción: gastarse el dinero en drogas y putas como han hecho los socialistas. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

El president

Li haig de cridar l'atenció: aquesta no és la manera que un diputat al Parlament de Catalunya s'ha d'expressar.

La diputada Ester Capella demana la paraula. Per què em demana la paraula, Senyora Capella?

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. Per al·lusions directes. D'acord amb el que disposa l'article 87...

El president

Entenc que del diputat...

Ester Capella i Farré

...del Reglament del Parlament, per al·lusions directes per part del diputat del Partit Popular, el senyor Alberto Villagrasa.

El president

Molt bé. Té la paraula.

Ester Capella i Farré

Primer de tot, al·lusions directes respecte al diputat senyor..., portaveu adjunt, el senyor Jordi Albert; per al·lusions directes a l'honorable senyora Tània Verge –per-

què les dones també tenim cognoms— i també, òbviament, per al·lusions directes a l'organització política a la que pertanyem, que és Esquerra Republicana.

Per tant... Faig una derivada, també, president. La primera, que retirin les paraules que han adreçat tant al diputat senyor Jordi Albert, a l'honorable senyora Tània Verge, a l'organització política Esquerra Republicana, acusant-la del que l'han acabat d'acusar. I també, permeti-m'ho, que retirin aquestes paraules.

Però també permeti'm que faci una reflexió: lliçons, poques, d'aquells que pertanyen a organitzacions polítiques que van ser fundades per ministres franquistes, organitzacions polítiques que, a més a més, tenen en el seu haver sentències condemnatòries per corrupció.

Gràcies.

El president

Hi ha hagut una petició directa en el Grup Parlamentari del Partit Popular. Té la paraula el diputat senyor Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Sí; gracias, presidente. A la diputada señora Verge no le he dicho yo nada. Yo creo que no..., no he interpelado nada directamente a su persona. Y yo sí que exijo al Grupo de Esquerra Republicana que el señor Jové se disculpe con el diputado Jaume Veray por amenazas, y el señor... (*veus de fons*) —sí, sí, ayer—, y el diputado Albert Caballero se disculpe con el diputado Hugo Manchón por los insultos que le profirió ayer en el debate.

El president

El Grup d'Esquerra Republicana feia una petició concreta sobre aquesta retirada del que vostè ha plantejat. Retira aquestes expressions?

Alberto Villagrasa Gil

Yo no he hecho ninguna expresión que pueda manchar la imagen de nadie. Pero si alguien se ha sentido ofendido, yo le pido amnistía.

El president

En qualsevol cas, la Mesa determinarem si correspon d'eliminar aquestes expressions del diari de sessions.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a Catalunya

302-00091/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació sobre la mobilitat a Catalunya. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés Tejero. (*Pausa.*)

Si m'ho permeten, abans de començar la intervenció del diputat Salvador Vergés, li vull agrair que hagi fet una modificació d'aquesta moció per tal que es puguin votar de manera segregada, separada, diversos subpunts. Aquest era un neguit que havien expressat el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. La moció, originàriament, estava ben plantejada, ben concebuda. El que vull és posar en valor, diguem-ne, aquest esperit de generositat que ha tingut el diputat Salvador Vergés per tal de facilitar les coses a petició d'aquests grups parlamentaris i permetre que es puguin fer aquestes votacions separades. Li agraeixo aquest gest.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; doncs moltes gràcies, president, per aquestes paraules. Diputades, diputats, consellera... El resum de la moció que presentem seria bàsicament que si a Catalunya l'AP-7 ens representa l'artèria principal, per culpa d'Espanya el que tenim és arterioesclerosi i hipertensió. Però per això hi som Junts per Catalunya –i així ho demostrarem–, per posar-hi remei i per posar-hi recepta.

Des del setembre del 21, que es van abaixar els peatges pel final de la concessió, hem tingut, per una banda, un increment del trànsit, que ha vingut, òbviament, alimentat per unes rodalies de Renfe per plorar i que ha vingut alimentat també d'un Corredor Mediterrani que, diguem-ne, suaument, és per riure. Per altra banda, hem tingut també, diguem-ne, una baixada del manteniment que es fa en aquesta infraestructura, que això ha derivat en un deteriorament de l'AP-7, que ha vingut al seu torn també retroalimentat per aquest increment que dèiem del trànsit.

Tot plegat representa un còctel perfecte perquè hi hagi un augment de la sinistralitat, un augment de les incidències. De fet, una dada: dels darrers sis mesos, hi ha hagut només sis dies en els quals no hi hagi hagut cap incidència que hagi incrementat les retencions que ja tenim de base, normals, que tenim normalitzades, en aquesta AP-7. A partir d'aquí, la Generalitat, en el marc de les seves competències, doncs pot aplicar –i ha d'aplicar– mesures de trànsit, però, sobretot, el que necessitem –o hem dit– és més manteniment i –el que és el focus d'aquesta moció– inversions en actuacions. Aquestes actuacions, bàsicament, són addició de carrils, són millora dels enllaços existents, són més accessos per fer-la més permeable i també actuar sobre les vies complementàries i paral·leles.

Nosaltres hem fet feina, consellera –jo diria fins i tot hem fet de departament–, i presentem cinquanta actuacions –cinquanta– que el que farien seria que poguéssim tenir l'AP-7 que realment ens mereixem. D'aquestes cinquanta, unes quantes estan en el seu conveni de novembre del 2024 amb l'Estat espanyol; algunes estaven contemplades al juliol del 2022 en el programa d'actuacions del *ministerio*, però moltes no estan ni en un lloc ni en l'altre, i nosaltres el que hem fet és estudiar, vegueria per vegueria, quines són aquestes obres que caldria fer a l'AP-7. Bàsicament, en són quinze a la vegueria de Girona, en són setze a la de Barcelona, set a la del Penedès, vuit a la de Tarragona i quatre a la de les Terres de l'Ebre.

Però hem fet més feina. El que hem fet és, juntament amb uns companys, valorar el que costarien aquestes obres. La inversió seria: a la vegueria de Girona, de 325 milions d'euros; a la de Barcelona, de 465; a la del Penedès, de 350; a la de Tarragona, de 315, i a la de les Terres de l'Ebre, de 370. En total són 1.825 milions d'euros, i això a algú li pot semblar que són molts diners. Si els posem en consideració al que ens deu en dèficit històric d'inversions l'Estat espanyol, que són 50.900 milions d'euros, veurem que són simplement un ridícul 3,6 per cent del que ens deu l'Estat en inversions.

A aquest exercici l'hem fet també –i és un dels punts de la proposta de resolució– amb el conveni que vostès van fer en l'encomana de gestió d'aquests ridículs també, si m'ho permet, 250 milions d'euros en obres a l'AP-7, que vostès n'han fet molt de bombo i plateret, però bé. Si dividim els 250 milions d'euros que vostès –de fet, el país veï ho publica en el BOE–..., els dividim entre els 50.900 milions d'euros de les conclusions de la Comissió d'Estudi del Deute Històric de l'Estat amb Catalunya, resulta que ens dona 0,49 per cent. No arriba al zero i mig per cent el que representa el conveni que vostès tenen signat en obres per a l'AP-7 amb l'Estat espanyol. Aquest és un dels punts de la nostra moció. Nosaltres entenem que vostè, i tothom, el votarà a favor, perquè al final només estem constatant una simple operació matemàtica. No estic entrant en cap judici de valor de si és molt, de si és poc. Simplement diem que és un 0,49 per cent.

En la moció també estem posant de manifest que el que volem és un traspàs d'aquesta i de totes les infraestructures que depenen encara de l'Estat. És un punt que bàsicament el que diu és «apartin-se». O sigui, l'Estat espanyol no ha fet la feina ni s'espera que la faci. «Si us plau, apartin-se, ja la farem nosaltres. Ens transfereixin

aquesta i les altres infraestructures, amb els recursos, i ja ens ho farem.» Ens farem el manteniment, ens farem les obres i hi aplicarem la vinyeta que demana Europa amb els, evidentment, descomptes corresponents per als ciutadans i per a les empreses de Catalunya.

I acabo, president, si m'ho permet. És evident que l'Estat espanyol forma part d'aquest Estat que el que fa és que ens roba els recursos, ens espolia, ens empresona, ens pega. El que ens provoca és que tinguem uns trens que estan aturats, una autopista que està col·lapsada i el llum apagat. Vostès, davant d'això, no fan res. Vostès són un govern gris, un govern submís i un govern fonedís. Nosaltres el que oferim és una alternativa, perquè Catalunya el que necessita és autoestima, el que necessita és lideratge i ambició.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha tres grups que hi han presentat esmenes. I, per defensar les, en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera Paneque. Una interpellació que parla de mobilitat a Catalunya és evident que genera expectació. És, certament, una de les grans problemàtiques del nostre país, en especial, nosaltres entenem, una part important, la mobilitat pública. En sentir-la, però, ja vam veure que no parlàvem de mobilitat a Catalunya, segurament, perquè ni Lleida ni Pirineu ni Catalunya Central... És a dir, lo que estem parlant –com vostè bé ha centrat ara– és de l'AP-7. I si parlem de mobilitat en genèric..., hi insisteixo, parlem de l'AP-7, mentre que la mobilitat –si se'n va al Termcat– és la possibilitat de les persones o les mercaderies de moure's o ser transportades en una àrea geogràfica determinada. Això, evidentment, inclou les carreteres, inclou l'AP-7, però també inclou els trens i tots els altres elements que interactuen i influeixen entre si en un sistema més global. Per tant, mobilitat a Catalunya, doncs, no és ben bé lo que estem tractant en aquest moment.

Per tant, això fa que aquesta moció tingui una sèrie de propostes que nosaltres entenem incompletes, perquè l'AP-7 no és un món a part: forma part de tota una xarxa de diferents infraestructures, tant ferroviàries com d'altres carreteres. I nosaltres, diverses de les esmenes que hem presentat anaven en aquesta línia, senyor Vergés. Que aprofito per agrair-li, com sempre, el diàleg i el bon to, sempre, negociant qualsevol cosa. I agrair-li també la separació dels diferents punts per poder construir entre tots una moció que busqui arribar a acords i que pugui donar-nos un cert marge a tots plegats.

Per cert, alguns punts de la seva pròpia moció en alguns territoris sí que contemplen algunes vies d'aquesta complementarietat, però, en canvi, en les nostres esmenes li va semblar que algunes no tocaven perquè no eren pròpiament l'AP-7. I li'n poso exemples. La gratuïtat de la C-32, l'autopista Pau Casals, que passa pel Baix Penedès i el Garraf..., és evident que impacta si és gratuïta o no és gratuïta en la mobilitat i en la necessitat d'infraestructures de l'AP-7 en el seu pas pel Penedès. Hi insisteixo, és només un exemple d'una cosa que demanàvem, perquè entenem que impacta realment en el que després fem en l'AP-7.

També és una moció, en alguns punts, poc concreta. Per exemple, ens diu, en aquests llocs on sí que parla vostè mateix de vies de complementarietat amb la nacional 420, ens parla literalment d'actuacions en vies complementàries –parlem d'una nacional, eh?, però parlem d'una via complementària–, i només diu «millora de la nacional 420». Quina millora? Què ens estan proposant? Nosaltres tenim clar que, com a mínim –molt mínim–, aquesta millora ha de passar per la variant de Gandesa i per l'adequació de tota la via, però aquí només ens diu –i li donarem suport, eh?, però és una mica un brindis al sol– «millora de la nacional 420». O no parlem a l'Ebre de la C-12, perquè també la circulació Amposta-Lleida impacta en l'AP-7.

Malgrat això –que, hi insisteixo, és una moció molt extensa, però poc concreta, o en alguns llocs sí que fa esment de vies complementàries, a altres llocs no se'ns han acceptat, etcètera–, és cert que hi ha molts aspectes que compartim del que diu aquí, bàsicament perquè en fa una relació. De fet, estem tan d'acord amb molts dels punts que vostè planteja, que el Govern republicà va acordar fa un any una encomana de gestió –vostè ho deia amb un to..., no sé com dir-ho, jocós?, podríem dir-ne– de 250 milions que englobava la construcció de setze accessos, set de nous, i la millora de nou d'existents per millorar aquesta connectivitat de l'AP-7 i de l'AP-2, amb una inversió –i vostè ho deia i feia uns números; els números ho aguanten tot– de 250 milions d'euros. També ho haguéssim pogut dividir per l'infrafinançament que viu Catalunya en tots els aspectes, ho haguéssim pogut dividir pel dèficit fiscal. Però, sap què? Resulta que en menys de dos anys que Esquerra va estar a la conselleria vam poder aconseguir això, i crec que és un pas endavant i un lloc per on començar.

Acabo aquest... Vull aprofitar aquest darrer minut per abordar un tema, consellera, que és, crec, el gran absent d'aquesta moció, que és el manteniment necessari de l'AP-7. Les carreteres, i les autopistes en concret –i vostè ho sap–, tenen tota una sèrie d'indicadors que cal revisar sistemàticament per garantir la vialitat i la seguretat de tots els que hi circulem. Indicadors –que li podria dir el que diu la normativa; no ho faré– que l'AP-7 no està complint; no està complint de cap manera, i en som tots conscients. És una vergonya el manteniment que fa l'Estat espanyol de l'AP-7, quan després de cinquanta anys que paguem els catalans, resulta que es retira l'empresa i deixem de mantenir-la. I això genera problemes de seguretat, d'accidents i de trànsit. I aquí no poden mirar a una altra banda. Perquè els peatges últims s'aixequen el 21, però és que resulta que vostès tenen la presidència del Govern de l'Estat des del 2018. Per tant, és simple i planament una responsabilitat del PSOE a Madrid aquest manteniment, que és una vergonya.

I, president, acabo ja amb un tema..., miri, aprofito que l'AP-7 passa per Sant Sadurní d'Noya i, per tant, per davant de l'empresa Freixenet, que durant molts anys ha fet servei d'aquesta empresa i esperem que el faci molt més...

La vicepresidenta primera

Diputada, hauria d'acabar.

Lluïsa Llop Fernàndez

...donant –vaig, vicepresidenta– tot el suport als treballadors i les treballadores que avui es manifesten aquí fora, de Freixenet. El nostre absolut suport i demanar-los, senyors del PSC-PSOE, senyors de Sumar i Comuns, que, si us plau, ajudin-nos a Madrid...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Lluïsa Llop Fernàndez

...a derogar la reforma laboral, ajudin-nos...

La vicepresidenta primera

Diputada, hauria d'acabar.

Lluïsa Llop Fernàndez

...sí, estic, vicepresidenta– a que puguin...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Lluïsa Llop Fernàndez

...recórrer a l'autoritat laboral, si us plau, que tinguin eines per poder defensar-se. Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Neus Comes Pon.

Neus Comes Pon

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades, el Grup de Junts ens presenta una moció sobre mobilitat, la qual està focalitzada en la via AP-7. Ens manifesta i ens ha manifestat el diputat Vergés que l'ha focalitzada a l'AP-7 perquè han demanat..., el seu grup ha demanat un monogràfic de la resta de vies de la xarxa viària, que segurament el tindrem properament. Doncs potser jo li dic que hauria estat millor que el títol de la moció hagués estat o «AP-7» o «Mobilitat a l'AP-7», perquè, com bé ha dit la diputada que m'ha precedit, doncs, quan parlem de mobilitat estem parlant de la capacitat que tenim les persones i les mercaderies per moure'ns, transportar-nos, alhora que també engloba tant les xarxes viàries, ferroviàries, aèries i marítimes, sense oblidar-nos, evidentment, del transport públic, que vostè no en fa gens d'esment. No és que sigui una qüestió transcendental, però sí que denota certa manca de rigor en la moció.

I dit això, i entrant en el detall de la moció, als punts 1 i 2 trobem manca d'exactitud i precisió, perquè dir que l'actual Govern no està treballant amb el Govern espanyol no és correcte i vostè ho sap. La consellera i aquest Govern s'han reunit, es reuniran i es reuneixen les vegades que faci falta per vetllar per les inversions a Catalunya. De fet, s'han desbloquejat. No sé si vostès podrien dir el mateix en els anys que han governat.

Pel que fa al punt 2, és una esmena proposada per Esquerra Republicana, que hi votarem a favor, ja que aporta contingut pel que fa a altres opcions de mobilitat.

Al punt 3, hi votarem també a favor. El Servei Català de Trànsit té i manté un pla actiu de mesures de seguretat viària i gestió del trànsit en vies d'alta capacitat, i en particular de l'AP-7, que es va activar justament al setembre del 2021, quan hi va haver l'alliberament dels peatges, i que periòdicament es va actuant i, properament, en els pròxims mesos, s'actualitzarà.

I ara entrem en lo que és la densitat de la moció, que són els punts 4.a, 5, 6, 7 i 8, i deixi'm dir-li que és com una mica de garbuix tots aquests punts, perquè hi ha un patró redactat igual, el qual divideix l'AP-7 en funció de la vegueria que transcorre, i en cada vegueria s'hi inclou totes les actuacions, les millores o nous enllaços, els carrils addicionals, actuacions en vies complementàries, desdoblaments en carrils, ampliació de plataformes.

Vostès són coneixedors tant del conveni de l'encomana de gestió entre la Generalitat i l'Estat en l'execució de la millora de connectivitat entre l'AP-2 i l'AP-7 per un import de 250 milions d'euros –li semblaran poc, li semblaran molt, però sempre és millor que res– com del programa d'actuacions de l'AP-7 i l'AP-2 del ministeri, amb una inversió programada de 1.050 milions d'euros.

Algunes d'aquestes actuacions que vostès proposen en els diferents punts de les vegueries inclouen actuacions que està portant a terme ja el ministeri en el marc d'aquest programa d'actuacions, així com també d'altres estan dins del conveni de l'encomana. La nostra esmena número 1, que no ens ha acceptat, anava justament encaminada a reforçar els treballs i les actuacions ja compromeses tant en el conveni com en el programa del ministeri, que no són poques. De fet, en el conveni tenim la millora de nous enllaços ja existents i la seva connexió, tots a l'AP-7; de set enllaços nous –no els detallaré perquè no tenim temps– per millorar l'accessibilitat a les autopistes. I respecte al programa del ministeri, consta un total de quaranta-dos actuacions; tampoc són poques.

De fet, en les converses que hem mantingut al llarg d'aquests dies, els hi hem demanat fer la diferenciació entre les actuacions previstes i les que no estaven previstes ni en el conveni ni en el programa, per una qüestió també de rigor. Facilitaria, de fet,

el continuar desenvolupant les que ja estan previstes, per tal de concloure-les, i treballar i planificar les que manquen, cosa que vostè ha manifestat que sí que s'hauria de fer, no? Doncs per això nosaltres li demanàvem aquesta separació, que finalment s'ha vingut a fer a través dels subgrups.

Hem transaccionat el punt 9, el qual li agraïm. Al punt 10, no han acceptat la nostra esmena. Vostè sap que el traspàs de l'AP-7 o de qualsevol via no és una qüestió menor ni immediata ni senzilla, i requereix una anàlisi legislativa, tècnica i econòmica prèvies, que en garanteixin la idoneïtat. Hi podríem estar d'acord. Però, tot i així, necessita un estudi de les diferents fórmules jurídiques, i ho sap; no és tan fàcil.

I ara, per anar acabant, perquè ja no em queda temps, sí que voldria dir-li que em queda un cert regust agredolç, ja que tinc la sensació que, per qüestions més partidistes del seu grup, no pas funcionals, per tal de resoldre verdaderament els avatars de l'AP-7...

La vicepresidenta primera

Diputada, hauria d'acabar.

Neus Comes Pon

...no han acceptat les nostres esmenes. Però, tot i així, li agraeixo que finalment, i gràcies al president, han acceptat els subgrups i podem votar per separat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Faria una crida generalitzada a respectar els temps de la intervenció, perquè s'ha de respectar el temps, i una cosa és ser generós... Els aviso quan passen trenta segons de la finalització, però són trenta segons per anar acabant, no per començar noves idees, perquè fa lleig tallar les intervencions. Per tant, els agrairia que s'ajustessin al temps.

Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i té la paraula la diputada Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera, avui debatem una moció que parteix d'una realitat que compartim absolutament, senyor Vergés, com és la situació actual de l'AP-7, una situació absolutament insostenible. Després de dècades d'estar pagant els peatges, ara ens trobem amb una infraestructura alliberada de peatges, però clarament col·lapsada i clarament deteriorada. I això és innegable. El deteriorament socialista, el desastre socialista i la inacció del Govern socialista en aquesta autopista jo crec que són de tothom coneguts.

Ara bé, des del Partit Popular també, senyor Vergés, volem denunciar la profunda hipocresia d'aquesta moció, perquè si avui l'AP-7 es troba en aquesta situació, doncs, és també per la deslleialtat institucional de governs independentistes a Catalunya, i també és per la inacció de consellers del seu partit i de Convergència i Unió, que durant molts anys no han fet el que havien de fer en aquesta infraestructura. Per tant, ho repeteixo: un cert grau d'hipocresia impregna el conjunt d'aquesta moció.

Perquè, mirin, Junts ens parla de dèficit inversor, de falta de manteniment, de traspàs de carreteres, d'un sistema de vinyeta per pagar l'ús de les vies, però, ho repeteixo, vostès han tingut ocasió de legislar i de ser representants en els governs de Catalunya en qüestions d'infraestructures, de mobilitat, també d'economia, i mai van posar vostès sobre la taula cap pla seriós de millora de la xarxa viària catalana. I ens trobem, per tant, davant d'una moció plena de demandes al Govern d'Espanya, a Madrid, a la resta de l'Estat, però mancada, ho repeteixo, d'autocrítica i sobretot de propostes reals.

Miri, nosaltres defensem una visió més realista, centrada i útil per als catalans, i això passa per una coordinació lleial entre governs. No es pot exigir el traspàs de l'AP-7 d'aquesta manera. Mirin, si es vol gestionar una infraestructura d'aquest abast com és l'autopista AP-7, primer cal demostrar capacitat de gestió, i en aquests moments em sembla que ni per a rodalies, ni per als serveis públics ni per a carreteres

autonòmiques, nosaltres podem, diguem-ne, presumir de que podem gestionar una infraestructura com és l'AP-7.

Vostès ens presenten aquí una quantitat d'inversions, que ara s'hi feia referència. I quan vostè ha intervingut, doncs ha parlat d'unes xifres que no conté el text de la moció. Però, escolti'm, això és com la carta dels Reis. I, clar, evidentment que tothom volem més infraestructures i tothom volem més enllaços, més autovies, més autopistes..., bé, pràcticament els partits, diguem-ne, amb un cert grau de sensatesa. Però, escolti'm, on són els calendaris? Vostès ho fien tot al 2030. Això –vostè ho sap– no s'aguanta. Això no és real, i vostè ho sap perfectament.

Responsabilitat fiscal i sostenibilitat. Miri, no, no s'atreveixen tampoc a dir la veritat: que si volem mantenir una xarxa viària moderna i segura, doncs algú l'haurà de pagar. Nosaltres estem d'acord, però demanem que qualsevol sistema de pagament sigui transparent, just i equilibrat. Mirin, hi hem presentat una esmena, que ha estat incorporada en el contingut en el text final i, per tant, des d'aquí agrair-li la seva capacitat de negociació també amb el Partit Popular, una esmena amb una claredat i una convicció absolutament i que diu: «Garantir que en situacions d'emergència o altres supòsits excepcionals no s'apliquin penalitzacions en el transport viari per mercaderies per l'AP-7, per garantir el subministrament i la correcta operativitat del sistema logístic en moments d'incertesa.»

Arran de les restriccions que va patir a l'autopista el sector del transport de mercaderies a la mateixa AP-7 el dia de l'apagada, doncs nosaltres presentem aquesta esmena, perquè és absolutament de sentit comú i perquè és una mesura de responsabilitat econòmica i social. Vivim en un món d'incerteses. D'un moment a un altre es paralitza tot el país. I en aquests moments, doncs, escolti'm, el transport viari de mercaderies pot ser essencial per garantir el subministrament de productes bàsics, des de menjar i medicaments fins a components industrials.

I, per tant, el transport de mercaderies ha d'estar garantit les vint-i-quatre hores del dia, els 365 dies de l'any ho hauria d'estar. I, per tant, és en aquest sentit que nosaltres hem presentat aquesta esmena, per tal de que els autònoms, els transportistes catalans no hagin de tornar a patir un problema com el que van patir el dia de l'apagada.

I, per tant, agrai'm la seva predisposició i la seva acceptació a la nostra esmena i en el conjunt de punts votarem abstenció (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, senyora presidenta– i en algun punt hi donarem suport.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula en primer lloc, per part del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora vicepresidenta. Señora *consellera*, señores diputados. Desde VOX denunciemos, una vez más, el deterioro que sufren los servicios públicos en España desde que gobierna el Partido Socialista. Afecta a todos los sectores: seguridad, educación, sanidad o transporte, como la situación de la autopista AP-7.

Hace años –años– que todos sabíamos la fecha en que se acabaría el contrato de concesión y, por tanto, el día en que se dejaría de pagar peaje. También sabíamos que, a partir de ese día de 2021, en que el uso de la autopista fuera gratuito, se incrementaría el tráfico, especialmente el de camiones, y que tendría como consecuencia frecuentes retenciones, un mayor deterioro de la carretera y un incremento de los accidentes de tráfico, como efectivamente así ha ocurrido.

Lo peor de esta situación es que se podía y se debía haber evitado, y era obligación del Gobierno socialista de España tener preparadas las soluciones para comenzar inmediatamente las obras de ampliación y de adaptación a la nueva situación. Pero, desgraciadamente, los socialistas han vuelto a incumplir sus obligaciones

como gobernantes y el ministro socialista de aquel momento, el señor José Luís Ábalos –famoso por otras cosas–, no hizo su trabajo, ocupado como estaba en otros, digamos, vergonzosos menesteres. La incompetencia socialista generó el problema con el que tenemos que convivir cuatro años después. ¡Y lo que nos queda!

Ante este grave problema, Junts nos presenta una moción con unas propuestas de las que la mayoría o gran parte ya están planificadas o en diferentes fases de realización por el Estado, y adereza el guiso anterior con su habitual condimento: el permanente victimismo separatista que achaca todos los problemas a un imaginario trato discriminatorio del Gobierno de España con respecto a los catalanes. Y eso sí, no falta –no falta– el ingrediente mágico de la pócima: el traspaso de esa autopista a la Generalitat, con el que por arte de magia se solucionarán todos los problemas de capacidad o de mantenimiento de esta autopista.

Y hoy, aunque no era necesario, Junts nos ha dado un argumento adicional para oponernos al traspaso de esta autopista. Nos dice que, en cuanto se traspase, pondrán en vigor un nuevo impuesto para circular por esta carretera. Los mismos..., bueno, aquí también hay algunos, ¿no?, que estuvieron años dando la matraca con los peajes –eso sí, solo con los de las autopistas del Estado, se olvidaban de los de la Generalitat–, esos mismos nos dicen hoy que quieren volver a ponerlos, aunque, como son muy progres y muy modernos, no los llaman ni «impuestos» ni «peajes», sino «viñetas» –viñetas. ¡Qué guays! ¡Somos todos muy guays! Viñetas. Pero, aunque le cambien el nombre, el resultado será el mismo: los catalanes tendríamos que pagar más por usar nuestro coche.

Desde VOX reconocemos, obviamente, que la situación de la autopista AP-7 es insostenible. El Gobierno de España debe acelerar los trámites para aumentar su capacidad y mejorar su seguridad. Pero desde VOX, queremos hacer una propuesta o petición al Gobierno de España: finalizar el Cuarto Cinturón o también llamado B-40. El diseño actual de la B-40, inacabada y que termina en medio de ningún sitio, la hace inviable como alternativa a la autopista AP-7. Sin embargo, si se finalizase, desviaría a esta carretera gran parte del tráfico que ara soporta la AP-7 y ayudaría a descongestionarla.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, presidenta. I bona tarda a totes i a tots de nou. Hi ha una màxima en dret contractual que diu que les coses són el que són i no el que les parts diuen que són. I, per tant, llegint el títol de la moció sobre mobilitat, doncs pot portar a malentès, perquè en realitat seria una moció sobre carreteres, i especialment sobre l'AP-7.

Però, bé, en qualsevol cas, benvinguda aquesta moció. Sé que, a més, les propostes que es fan es fan amb tota la bona intenció i ben treballades i, per tant, agraïm al diputat Vergés i agraïm al Grup de Junts que hagi portat aquest..., que porti de nou un debat sobre mobilitat.

Prèvia, i fonamental per a nosaltres: deia que parla només de carreteres o bàsicament de carreteres, i parla sobretot de l'AP-7, i per nosaltres la mobilitat, doncs, no és un substantiu que es lligui a l'asfalt o que es lligui al formigó. Per nosaltres la mobilitat és un dret: el dret de moure's de forma sostenible, de forma eficient, de forma segura, de forma assequible, per accedir a la feina, als serveis bàsics, a l'escola, a l'educació, al lleure... I aquesta garantia del dret, doncs passa, evidentment –i és, al nostre entendre, com ho entenem els Comuns–, per una aposta decidida i valenta per un més i millor transport públic, amb el ferrocarril com a veritable columna vertebral d'un model per a Catalunya. Deia el diputat Vergés que és l'espina dorsal, l'AP-7; nosaltres preferim, doncs, que sigui una xarxa ferroviària la que mantingui la mobilitat a Catalunya.

Sobre la moció i en concret. Compartim, deia, eh?, i ho hem denunciat reiteradament i n'hem parlat també a la comissió, la preocupació per l'estat de l'AP-7 des de l'alliberament dels peatges. Hi estem d'acord. És evident el manteniment deficient que s'ha fet per part del Govern de l'Estat, així com l'augment preocupant del trànsit i de la sinistralitat. I, sí, és innegable que el servei crònicament deficient de Rodalies de Renfe i Adif, la imperdonable lentitud en el desenvolupament del Corredor Mediterrani ferroviari aboquen, doncs, diàriament milers de ciutadanes i ciutadans, milers de catalans i catalanes al vehicle privat com a única alternativa viable.

En segon lloc, també és una realitat flagrant el dèficit històric d'inversions de l'Estat a Catalunya. Però la resposta a aquests problemes no pot ser la que vostès majoritàriament proposen: una fugida endavant cap a un model que nosaltres entenem caduc, basat en l'expansió gairebé il·limitada de la xarxa viària. Els 250 milions d'euros acordats per a millores a l'AP-7 i a l'AP-2, que vostès mateixos consideren una part mínima del deute, s'orienten principalment a actuacions viàries. Nosaltres ens preguntem: quin percentatge d'aquest deute històric hauríem de destinar a un pla de rescat urgent per al nostre sistema ferroviari?

En tercer lloc, en un altre dels punts de la seva moció, insten el Govern a presentar un estudi de mesures de gestió del trànsit a l'AP-7. El considerem necessari, aquest estudi, però ha d'anar molt més enllà de simplement minimitzar incidències per als cotxes; ha d'incorporar, per nosaltres, de manera decidida, mesures de gestió de la demanda, implementació efectiva i ampliada de carrils bus-VAO i estratègies clares per desincentivar l'ús del vehicle privat.

Però en els punts del 4 al 8 és on es revela amb més claredat la seva aposta per l'hegemonia del cotxe. Un llistat extensíssim, molt detallat, deia, que està bé: millores d'enllaços, nous enllaços, carrils addicionals. Diputades, aquest és un model del segle XX, un model que ens ha portat a la situació actual de congestió i contaminació i que no ens prepara per als reptes del segle XXI.

Estem d'acord en algunes, sí, sens dubte, però no en totes. Hi insistim: no hauria de ser la propietat inversora en mobilitat del país, perquè hi ha un principi bàsic en la gestió de la mobilitat que s'ha demostrat arreu del món: més carreteres, més trànsit. I aquesta és una evidència. No podem, per tant, seguir promovent un model que perpetua aquesta dependència del vehicle privat, que és un dels principals emissors de gasos d'efecte hivernacle, no ho oblidem.

Entenem que algunes de les actuacions que es proposen tenen un component de millora de la seguretat viària. És evident. Estem absolutament d'acord en la necessitat d'actuar sobre punts negres i millorar la seguretat en les nostres vies. L'eixamplament dels vorals de l'AP-7, per exemple, pot ser una mesura raonable en aquest sentit, perquè contribuirà a reduir incidències, facilitar el pas dels serveis d'emergències.

Aborden també, al punt 10, el traspàs de la titularitat de les vies i la implementació d'un sistema de pagament per ús. Des dels Comuns estem totalment d'acord en reclamar el traspàs integral a la Generalitat de l'AP-7 i de la resta d'autopistes, d'autovies i carreteres catalanes de titularitat estatal. Absolutament. Això sí, aquest traspàs ha de venir acompanyat dels recursos corresponents, necessaris i suficients per poder fer front a la seva gestió, al seu manteniment, que ha estat molts anys malmès, i les inversions necessàries. Catalunya ha de poder gestionar les seves infraestructures. Hi estem d'acord.

Sobre la implementació del sistema –que sembla que fa tant riure el desconeixement del nostre idioma– del pagament per ús o vinyeta, doncs, tal com exigeix la Unió Europea, considerem que és un debat necessari i urgent, però sota unes condicions molt clares que vostès esmenten només parcialment.

Se m'acaba el temps. Tot i que compartim la necessitat d'estudiar mesures de gestió del trànsit o millores molt puntuals en seguretat desvinculades de l'augment de capacitat, no donarem suport majoritàriament a la moció, sí a molts dels casos concrets que s'hi plantegen, alguna abstenció també farem, perquè en la seva globa-

litat, com dèiem, perpetua la dependència del vehicle privat i nosaltres apostem perquè Catalunya sigui un país de trens.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula, a continuació, el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Té la paraula el diputat Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda a tothom. A veure, Junts, en la seva intervenció del diputat Vergés, ens parlava d'hipertensió, però alhora nosaltres el que veiem en aquesta proposta és que donen via lliure al colesterol dels cotxes, una solució que nosaltres no compartim.

De fet, els 1.800 milions d'euros que calculen –també, ja que parlem de mobilitat en aquesta proposta, crec que nosaltres ho hem de dir–, aquests 1.800 milions d'euros són quaranta vegades la inversió del Govern en l'estratègia catalana de la bicicleta en els darrers dos anys, és a dir, 46,8 milions. I això..., quan parlem de mobilitat, no ens deixem la bicicleta. I aquí, per desgràcia, tota la mobilitat de que parlen vostès majoritàriament és de fomentar el transport en vehicle privat, i nosaltres no ho compartim.

Tenen raó que l'AP-7 col·lapsa, i és perquè, com diu la moció, no tenim uns serveis i unes infraestructures ferroviàries a l'alçada. Però la solució és avançar per tenir-les, en cap cas és ampliar i ampliar l'AP-7. Per nosaltres aquesta no és la solució, sinó que això és encara fer més gran el problema.

El que nosaltres pensem és que s'ha de promoure el Corredor Mediterrani ferroviari, però de la manera com ho estan fent l'Estat i Adif, l'estan executant..., de fet, és una condemna per a la capacitat de la xarxa ferroviària, amb la solució ja coneguda i denunciada reiteradament del tercer fil, sense fer triplicacions o quadruplicacions de via i farcint-la de nyaps com el coll d'ampolla a Sant Vicenç de Calders, comprimir en una mateixa via els trànsits de passatgers i els de mercaderies. En canvi, per a l'AP-7 la solució tant de l'Estat com la que ens proposa avui Junts és anar ampliant carrils. Per a la xarxa ferroviària, no; per a l'AP-7, sí. Com més capacitat tenen les carreteres, més trànsit indueixen i menys avançarem cap al canvi modal, cap al ferrocarril i cap al transport públic en general que necessitem.

I no tot acaba en la infraestructura, és que ni tan sols tenim un servei regional de rodalies que ressegueixi l'AP-7 a bona part de Catalunya, sense entrar a Barcelona, una R-80 entre Tortosa o Reus i Girona o Figueres, per exemple; proposes, aquestes, que ens permetrien, aquestes sí, avançar cap a una mobilitat sostenible en aquest corredor.

De fet, per no tenir, no tenim ni tan sols línies d'autocars que facin aquests trajectes més llargs al llarg del corredor de l'AP-7. Plantegem-nos seriosament que el transport col·lectiu redueix el trànsit i la reducció del trànsit millora la seguretat; de fet, és la millor fórmula per millorar la seguretat.

Ens sembla bé i entenem, perquè ho hem dit diverses vegades, no haver de mantenir l'AP-7 a càrrec dels pressupostos públics molt especialment per a cotxes i camions de pas que entren per la Jonquera i surten creuant el Sénia. Dotem-nos d'alternatives en transport públic i que paguin l'AP-7 els turistes i els transports de mercaderies que entren i surten del nostre país.

És veritat que en fer gratuïta l'AP-7 el trànsit hi ha augmentat molt, perquè ho veiem tots i totes, però també és veritat que era molt previsible que això passaria, ja que ha tret trànsit que circulava per vies paral·leles o rutes alternatives: carreteres nacionals, autovies, l'eix Transversal... Ara molta gent passa per l'AP-7. Això causa una congestió a l'AP-7, però, per contra, ha alleujat el trànsit a aquestes altres carreteres, que acostumen a ser menys segures. I, per tant, globalment també es pot dir que hi ha hagut una millora en la seguretat pel menor trànsit a les carreteres que eren més insegures. Això és així.

Per tant, nosaltres a alguns punts votarem que sí, molt pocs; a alguns, molt pocs també, ens abstindrem, i a la majoria votarem que no. Perquè vostès les inversions que reclamen són ampliacions de capacitat, i el Govern català també les ha reclamat, moltes d'aquestes, en detriment sempre..., però per desgràcia no sentim que es demanin aquestes mateixes reclamacions per a temes de mobilitat molt més interessants i per a la majoria de la població. I això sí que no ho trobem; trobem sempre..., sempre la demanda és ampliar carreteres, com deia ahir, i ampliar carreteres per ara suposa més emissions de gasos d'efecte hivernacle i no pas menys, com afirmen a vegades alguns.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per tancar aquest torn d'intervencions és el torn del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Rosa Maria Soberana Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Gràcies, vicepresidenta. És evident que amb bicicleta no podem vindre els que utilitzem l'AP-7, i transport públic alternatiu tampoc en tenim. L'AP-7 és una via amb excés de trànsit, amb una alta sinistralitat, sense manteniment i amb un fort augment d'accidents i retencions que patim dia rere dia els usuaris des de que han alliberat els peatges.

I, com a conseqüència de la manca d'inversió i despreocupació de l'Estat espanyol i de la manca d'interès del Govern de la Generalitat a l'hora de garantir la mobilitat segura i eficient a Catalunya, aquesta via suporta un gran volum de transport de mercaderies, de vehicles i també de mercaderies perilloses. Quants morts més hi ha d'haver per començar-hi a treballar? Denunciem la negligència de l'Estat i reclamem la gestió de les infraestructures, demanant que aquesta sigui entregada amb tota garantia i en perfecte estat. L'AP-7 travessa el nostre país de nord a sud. S'ha convertit en un coll d'ampolla mortal.

Recordeu que el sud també existeix? Que les infraestructures de les Terres de l'Ebre continuen sent una assignatura pendent? Sí, les de les Terres de l'Ebre i les de tota la xarxa de carreteres catalanes. És on es reflecteixen la deixadesa i l'abandonament. Dues de les actuacions més demanades són l'ampliació del tercer carril de l'AP-7 i la finalització del tram ebrenc de l'AP-7. Quan parlem de seguretat, no hi ha dubtes; no hi ha ciutadans de segona. Perquè les promeses, projectes anunciats i obres previstes no són suficients per a les necessitats d'aquest territori.

Des de l'alliberament del peatge de l'AP-7, la situació ha empitjorat molt. Més de 150.000 vehicles diaris en el tram entre Martorell i Granollers. Retencions quilomètriques des de Vilafranca del Penedès a Barcelona –quatre hores de retencions és tot sovint el que hem de patir. I si a això hi afegim els més de 28.000 camions diaris que circulen per la demarcació de Barcelona, les conseqüències són els col·lapses de gairebé quatre mil hores d'afectats anuals i set-cents sinistres amb víctimes, segons les dades de l'any 2024.

La resposta del Govern espanyol és ni inversió ni manteniment ni alternatives ferroviàries ni transport públic. Ens fan dependre d'una via saturada pel bloqueig i la negació a la construcció del corredor del Mediterrani, que suposa congestió; que suposa que al nostre país, tot i tenir les competències de trànsit, no les podem desenvolupar com ho faria un país sobirà.

Per això Aliança Catalana exigim que d'una vegada es faci efectiu el traspàs de la titularitat que inclogui la gestió i el finançament de l'AP-7 al Govern català. Necessitem un pla urgent de manteniment i ampliació dels trams conflictius, com el d'Ulldecona a Vila-seca, el de Martorell a Granollers, el de Vilafranca a Barcelona. No podem endarrerir més la posada en marxa del Corredor Mediterrani amb plena autonomia des del Govern català.

Catalunya ha de controlar les seves infraestructures i garantir als ciutadans un sistema de mobilitat segur, sostenible i nacionalment sobirà. Volem una Catalunya lliure, volem una Catalunya independent.

Votarem a favor de gairebé tots els seus punts.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula ara, en nom de Junts per Catalunya, el diputat Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; vicepresidenta, gràcies. Senyora Llop, d'Esquerra Republicana, nosaltres li hem acceptat aquelles esmenes que fan referència a obres, com dèiem en la moció, complementàries i paral·leles, i no li hem acceptat aquelles que no ho són.

I vostè jo crec que va confusa, perquè em deia que parlem alegrement de la nacional 420. M'ho ha fet mirar i tot; nosaltres parlem de la nacional 340, que aquesta sí que és paral·lela a les Terres de l'Ebre a l'AP-7, però no pas en cap cas la nacional 420. Per això no l'hi hem acceptat. No vol dir que no li comprem el que vostè diu, la variant de Gandesa. És clar que sí, però no és motiu d'aquesta moció; en tot cas, ho podem tractar en altres mocions.

Igualment, quan vostè parla d'invertir en descarbonització, en el transport públic –i em refereixo també a la CUP, els Comuns i ERC, altra gent que n'ha fet esment–, evidentment que ho comprem. La gran majoria de propostes que fan, per exemple, en ferrocarril les comprem. Ara bé, ja ho vaig dir en la interpellació, no sé si hi eren vostès presents o no però vaig ser molt clar: «Escolteu, aquesta interpellació la dedicarem a un drama que vivim a Catalunya, que és l'AP-7.» Ja hem parlat molt de trens; en seguirem parlant. Nosaltres apostem totalment per prioritzar el transport públic. Tenim demanat el monogràfic d'infraestructures, que es celebrarà properament, però en aquest cas ens volem focalitzar en l'AP-7. Simplement això. No vol dir que no creguem, evidentment, en el transport públic i en la descarbonització. Ho hem demostrat i ho seguirem demostrant.

A la senyora García, del PP, li hem acceptat la seva esmena, efectivament, de no penalitzar el transport de mercaderies a l'AP-7 en casos d'emergència.

I a la senyora Comes, del Partit Socialistes..., hem acceptat, hem transaccionat que els voralos de l'AP-7 es puguin ampliar no el 2028, vostè ho veia molt just, d'acord, doncs el 2030. Però, en canvi, evidentment, no hem acceptat tot allò que fa referència de les seves esmenes a igualar les obres. Nosaltres n'hem llistat cinquanta –hem fet feina– i les hem valorat una per una, vegueria per vegueria. Vostè ens les volia igualar, com ens volia igualar també el traspàs. Vostè aquí fa uns minuts deia: «Senyor Vergés, no ho veu, que aquest traspàs no pot ser immediat?» Em tractava vostè d'illús. Escolti, quan vostès, el Partit Socialista, des d'Espanya –i això va també per la senyora García, del PP–, ens espolien, no tarden ni un minut. Ens espolien automàticament, immediatament i sense pensar-s'ho.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 24 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica

302-00092/15

I el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és el següent, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica, presentada també pel Grup Parlamentari de Junts. I per exposar-la té la paraula la senyora Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Gràcies, president. Diputades, diputats... I gràcies, consellera, per venir. Ens trobem davant d'un punt d'inflexió històric on els equilibris que han sustentat l'ordre econòmic global durant dècades estan experimentant un sotrac de gran magnitud. I, en aquest escenari canviant, Catalunya no pot optar per ser només una espectadora; ha de ser actora amb veu pròpia i capacitat de decisió molt estratègica.

L'economia catalana, oberta i altament internacionalitzada, es troba exposada a una onada de proteccionisme global que s'estén com una taca d'oli. La consolidació d'aranzels com a eina de política econòmica no només suposa una barrera comercial: altera preus relatius, tensiona les cadenes de valor, distorsiona els fluxos logístics globals i impacta en la competitivitat de les nostres empreses catalanes.

A Catalunya representem gairebé el vint-i-cinc per cent de les exportacions de l'Estat. El nostre teixit industrial –en especial els sectors químic, farmacèutic, metal·lúrgic i agroalimentari– no només és part fonamental de la nostra economia i teixit social, sinó que projecta Catalunya com a país al món, i per això no el podem deixar desemparat.

La resposta no pot ser tàctica, ha de ser molt estratègica. Ens cal una política pública de resiliència industrial, de sobirania tecnològica i de diplomàcia econòmica. I per això avui no només la interpel·lem; li proposem una arquitectura institucional d'intel·ligència econòmica que sigui àgil, anticipativa i coordinada.

Davant d'aquest context, des de Junts hem actuat. Hem acordat amb el Govern de l'Estat que un mínim del vint-i-cinc per cent dels fons del Reial decret llei 4/2025 es destinin de manera explícita a empreses catalanes. Però això només és el primer pas. El Parlament ha d'assumir un paper proactiu en la fiscalització i impuls de l'estratègia per fer tot un seguiment d'aquesta moció.

Nosaltres proposem quatre eixos. Del primer en diem «diplomàcia econòmica i mercats emergents». Catalunya ha de desplegar una acció exterior amb múscul econòmic potent i real, amb presència efectiva en escenaris estratègics. Acció ha d'evolucionar cap a ser una agència d'intel·ligència comercial.

El segon eix: suport directe i fiscalitat adaptada. Cal un fons de contingència àgil per cobrir els sobre costos aranzelaris, però també incentius fiscals per a exportadors i una fiscalitat que actuï com a escut social. Un país no és competitiu si no pot protegir totes les seves classes.

El número tres: la reindustrialització amb visió de futur. Cal una nova generació de política industrial, noves feines. Cal apostar pel *deep tech*. Cal apostar per la propietat intel·lectual. Cal apostar per les patents catalanes que surten de les nostres universitats. I cal una capacitat d'escala que s'ha d'aprendre, que promogui la relocatització de cadenes de subministrament i doni suport tècnic a les pimes també. I sí, impulsem la marca Fet a Catalunya, com es fa a molts països del món, perquè el que volem és una reputació internacional i ens toca ser molt creatius.

I l'últim eix, el quart, és el posicionament de Catalunya a Europa. Catalunya ha de formar part de la resposta europea al proteccionisme global. No podem ser només receptors de decisions. Hem de tenir veu pròpia a Brussel·les, defensar els interessos del nostre teixit productiu i participar activament en els mecanismes contra la coerció econòmica i el *dumping* encobert.

Aquesta no és només una moció, és una proposta de país, un país que necessitem molt; una crida a actuar amb ambició, amb rigor i amb esperit de sobirania econò-

mica. Les nostres empreses ja han demostrat que poden competir al món. I ara ens toca un govern que estigui a la seva alçada.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Moltes gràcies, president. Diputats, diputades... En primer lloc, volem agrair a la diputada de Junts, la senyora Navarro, la presentació d'aquesta moció. Posem sobre la taula una qüestió rellevant: la necessitat de reforçar la nostra resiliència econòmica i d'enfortir la nostra autonomia estratègica en un context internacional incert.

Ens trobem actualment amb el gir proteccionista més gran des de 1930, i significa un trencament amb el consens econòmic i comercial que ha prevalgut des del final de la Segona Guerra Mundial, impulsat per l'Administració de Trump. Aquest nou escenari posa en risc més de 4.300 milions d'euros en exportacions catalanes i afecta directament més de tres mil empreses, especialment dels sectors químic, farmacèutic i agroalimentari. El nostre grup expressa el suport als punts 1, 2 i 3 de la moció, ja que es tracta de constatacions que compartim.

És en aquest marc en el que cal anticipar-nos per convertir les incerteses en certeses i els reptes en oportunitats. Per això cal destacar la rapidesa amb que el Govern espanyol..., que va ser el primer de la Unió Europea a aprovar, només un dia després de l'anunci aranzelari de Trump, un pla de resposta i relançament comercial dotat amb 14.100 milions d'euros. I també amb orgull podem dir que Catalunya ha estat la primera comunitat autònoma en desplegar una resposta estructurada davant aquesta guerra comercial.

Amb el pla responem..., dotat de 1.500 milions d'euros, el Govern de la Generalitat ha mobilitzat ajuts directes, línies de crèdit, promoció internacional i nous instruments d'inversió per protegir les empreses i els llocs de treball que se'n puguin veure afectats. De fet, la consellera Romero va comparèixer fa uns dies a la Comissió d'Economia a petició pròpia per explicar aquest pla de resposta, i properament també ho farà el conseller Sàmper a la Comissió d'Empresa. I, en aquest sentit, també agraïm l'acceptació de la nostra esmena al punt 6.

Ara bé, no podem votar a favor del punt 4. A la moció demaneu un informe sobre l'impacte actual de l'escalada aranzelària, però aquest impacte encara no s'ha materialitzat, ja que la suspensió dels noranta dies dels aranzels és vigent, i seria prematur elaborar un informe amb dades d'un impacte que encara no s'ha produït. Malgrat això, estem preparats per, si es produeix, afrontar escenaris futurs i mesurar les seves conseqüències.

Pel que fa al punt 5, tampoc hi donarem suport. La resolució dels concursos de selecció de delegats ha de seguir el procediment administratiu establert. El nostre grup no avala punts que interfereixin en processos reglats. S'ha de seguir el procediment establert.

Sobre el punt 7, hi votarem favorablement. Compartim la importància de promoure una reindustrialització basada en la innovació, la digitalització i la sostenibilitat. De fet, el Departament d'Empresa i Treball està impulsant un nou pacte nacional per a la indústria 2026-2030 alineat amb les recomanacions dels informes Letta i Draghi i alineat amb el pla «Catalunya lidera» del Govern.

Pel que fa als punts 8 i 9, lamentem no poder donar-hi suport. Vostès saben que en base al Reglament europeu 2024/1143 el Govern de la Generalitat no pot desenvolupar Fet a Catalunya com una marca oficial que vinculi legalment qualitat i origen. El que sí que es podria fer és una campanya de promoció exterior a través de le-

mes o eslògans en el sentit del que proposen, «fet a Catalunya», però no de la forma en que vostès ho volen vehicular.

I, en relació amb les rebaixes fiscals dels punts 9 i 11, ahir mateix es va convalidar el Decret llei 5/2025, que ja contempla mesures focalitzades per a les rendes baixes i mitjanes, i vostès hi van votar en contra. Per tant, una rebaixa fiscal generalitzada com la que vostès proposen avui a la moció beneficiaria sobretot les rendes altes i suposaria una pèrdua important de recursos públics. Per tant, no donarem suport en aquests punts.

I, finalment, pel que fa al punt 10, hi votarem a favor. Catalunya és la comunitat autònoma més afectada per aquestes mesures unilaterals. En la disposició addicional segona del Decret llei 4/2025 es determina una distribució territorial equilibrada de les mesures segons el pes de les exportacions als Estats Units i prioritant les més exposades.

En conclusió, el nostre grup donarà suport a molts punts de la moció. Agraïm el to constructiu i confiem que, malgrat les diferències, siguem capaços d'avançar plegats per reforçar la nostra resiliència i la nostra autonomia estratègica per preparar el país per als reptes que vindran.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Moltes gràcies, senyor president. El Grup Popular votarà a favor d'una gran part, la majoria de la proposta que ha presentat el Grup de Junts, donant resposta al que ha estat tota la política internacional fruit del canvi de polítiques dels aranzels del Trump, no?

Des d'aquesta visió, nosaltres considerem que s'han trencat les regles del joc internacional, basat en la reciprocitat i la previsibilitat, i que s'augmenta una gran incertesa internacional, geopolítica, però també una gran incertesa en tot l'àmbit econòmic. Utilitzar els aranzels com un instrument de política exterior és una gran irresponsabilitat que afecta tot l'ordre mundial i té unes greus conseqüències en els països i, per tant, també en tota la part de les empreses i l'economia.

S'hi ha de donar una resposta intel·ligent i global abastant Europa, naturalment Espanya i totes les comunitats autònomes, especialment Catalunya, perquè té un volum d'exportació molt intens, especialment amb els Estats Units. Per tant, aquestes tres mil empreses, la majoria de tot el que són els sectors químic, farmacèutic, automoció, els seus components, la tèxtil, també totes les cadenes de subministrament, fruit moltes vegades de les feines i dels treballs de les petites i mitjanes empreses..., generen un entorn amb una gran inseguretat.

Però, com s'ha comentat, encara la incertesa és major, perquè, com que estan frenades la política i els aranzels en la dimensió que inicialment es va preveure, ara encara no se sap... Les empreses..., parles amb elles, i sobretot en l'àmbit industrial, i encara no coneixen la dimensió de a lo que hauran de fer front. I l'altre dia la consellera, quan va comparèixer en la comissió, també va dir que hi han hagut poques consultes. Però sí que és cert que cal respondre amb intel·ligència, amb mesures que veritablement no només resolguin el problema, sinó que veritablement es pugui actuar a curt, a mitjà i a llarg termini, i que s'aprofiti aquesta conjuntura per donar una resposta a la competitivitat de les empreses i introduir els factors de competitivitat que falten a la nostra economia.

Perquè a Catalunya, al marge de la situació puntual actual –que requereixen suport, aquestes empreses, assessorament, finançament–, també és cert que falta una reducció de tot el que és la càrrega a les empreses. Cal adoptar mesures de caràcter estructural que veritablement impulsin un pla de competitivitat que redueixi costos i que, a més a més, també redueixi fiscalment tota la falta de liquiditat. Perquè aquí el

Govern de la Generalitat sí que introdueix mesures per finançar les empreses, però, en canvi, una via molt ràpida de fer-ho és reduir la seva despesa, vull dir, evitar que hagin de pagar tants impostos. És una manera més ràpida de garantir la liquiditat de les empreses. I, per tant, només actuen amb una via: donar injecció financera, però, en canvi, l'hi retreuen amb els impostos. Nosaltres li diem: «Eviti que paguin tants impostos i ja tindran la liquiditat, sense necessitat de recórrer al finançament.»

Nosaltres li volem donar les gràcies al grup proponent. El Grup Popular ha presentat esmenes en aquest sentit, perquè també volem incidir en tot lo que hi té a veure des d'un punt de vista de l'Estat, perquè al final les empreses tenen un marc competencial distribuït i la part econòmica de l'Estat és molt important.

I lo que també hem demanat: aquest pla de competitivitat, una reforma fiscal estratègica que bàsicament desbloquegi la llei de fiscalitat agrària –aquí hi ha un impacte directe de 700 milions d'euros–; reducció de les cotitzacions socials –com deia, cal reduir costos de les empreses–; una lliure amortització d'actius a les empreses impactades durant els propers tres anys, i un ajust de l'IRPF i la inflació amb incentius i tot el que és la reducció fiscal per a la inversió en R+D+I. És cert que tota la innovació és fonamental a l'hora de poder millorar el producte i poder ser molt més competitiu.

Volem agrair l'acceptació de les esmenes. Hem transaccionat unes altres esmenes. I, per tant, penso que en aquesta moció, doncs, hi ha un equilibri entre tot allò que podem fer des de Catalunya –unes altres competències són de l'Estat– a l'hora d'afavorir, donar seguretat al teixit productiu de Catalunya; ajudar-lo en la mesura de lo possible d'acord amb els esdeveniments, d'acord amb el que vagin aprovant, i donant màxima estabilitat i certesa dins del marc possible que avui en dia tenim.

Per tant, des d'aquesta visió, votarem a favor de la majoria dels punts, i uns altres punts no els podrem votar, però ja ho anirem determinant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes poden fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

Bona tarda, president, diputades, diputats, consellera. La moció presentada pel Grup de Junts, i, en el seu nom, la diputada Navarro, és una moció que ens sembla que era necessària. A més, és una moció útil i en la que es fa una explicació de quin és el context i el que ha passat que ens sembla que és molt encertada. No en va..., i la necessitat de plantejar, amb relació al context internacional econòmic que estem patint..., és per aquesta raó, doncs, que aquest matí el diputat Jordi Albert ha presentat una moció també en aquest sentit.

Això és el que fa que..., nosaltres votarem favorablement a la majoria de punts. I ja li vaig dir que segurament no hi faríem esmenes, perquè tot allò que fa referència a aquesta qüestió, doncs, també ho hem plantejat en la moció que hem fet aquest matí.

Insisteixo que tot el que ve a plantejar des del punt de vista del que està passant en aquests moments es podria resumir dient que Trump ha caotitzat el món econòmicament, no?; que ha generat imprevisibilitat, que és una de les pitjors situacions que podem patir des del punt de vista econòmic, inseguretat..., i fer un món, des del punt de vista econòmic, menys fiable, no? I, en aquest sentit, és una situació preocupant.

És veritat, és difícil que un còctel d'inestabilitat personal, d'absència de moral, d'egolatria i d'estupidesa, que és el que caracteritza el president dels Estats Units, no comporti –aquest còctel– una situació desastrosa. I com que tot això segurament persistirà..., de la mateixa manera que és difícil que un maleducat deixi de ser maleducat o que una persona ordinària deixi de ser-ho, doncs, una persona amb aquestes

característiques difícilment canvià els seus plantejaments polítics. I, per tant, efectivament, ens hem de preparar. En aquest sentit anava la moció que hem presentat aquest matí i en aquest sentit va la moció que vostès plantegen.

Qüestions com promoure la reindustrialització i preveure-la i abocar-hi recursos; no només les indústries, també tota la cadena de valor. Els ajuts des de totes les perspectives: econòmica, de suport i subvencions. També d'ajuts en assessorament, perquè les empreses el necessitaran en el context en el que estem, i també de préstecs favorables. En aquest sentit, doncs, l'acord a que ha arribat el Grup d'Esquerra Republicana amb el Govern d'abocar 300 milions per les pedregades i també per la situació generada pels aranzels em sembla que va en aquest sentit, que és per on hem d'anar.

Les propostes que fan en el sentit que clarifiquem quines són, que fem una mica l'inventari de quines són les empreses que necessitaran el nostre recolzament i, per tant, tenir clar quines són. I, en aquest sentit, doncs, una vegada llistades, poder-nos-hi adreçar per oferir aquest assessorament ens sembla també interessant.

És d'aurora boreal, diuen, no?, el que va passar el 31 de desembre, en el qual es va rescindir el contracte al delegat als Estats Units, deixant el nostre país sense una representació a un país en el que..., oi que ara faria falta tenir-la? I portem mesos i mesos i mesos sense fer-ho. I, per tant, en aquest sentit, la idea de que això s'ha de fer, i així també ho hem acordat des d'Esquerra Republicana, l'obligació de l'acord en el sentit de que es cobreixi aquesta plaça, doncs, és necessària –aquesta i totes elles.

Exigir la proporcionalitat perquè no ens passi el mateix que ens ha passat amb els Next Generation. És a dir, que hi hagi proporcionalitat del pes econòmic del nostre país amb relació als ajuts que ha de tenir i, en particular, en l'àmbit de l'exportació.

I afegir-nos, per tant –i això és una cosa que hem afegit nosaltres a l'esmena, que ho hauríem fet com a esmena si no haguéssim presentat aquest matí una moció–..., en el sentit de demanar que hi hagi la garantia d'estabilitat laboral en totes aquelles empreses que hagin tingut ajuts. Que no passi que empreses que estan tenint ajuts en aquest moment difícil que estan passant, d'aquí a uns mesos ens trobem que no estan..., en fi, que estan fent expedients de regulació, que estan acomiadant per pura especulació i no perquè hi hagin necessitats, efectivament, a l'empresa. En aquest sentit anava la nostra moció. També, hi insisteixo, ho hauríem presentat com a moció, però ja vam parlar, doncs, que, com ho havíem plantejat a la moció, ja està.

Hi ha algun punt que no el votarem, perquè hi ha hagut com una deriva, una temptació de recollir la línia política del Partit Popular en alguna de les esmenes des del punt de vista de la fiscalitat, en les que es demanen reduccions fiscals sense assenyalar com, quan i a qui. Nosaltres estem per les reduccions fiscals, per exemple, als que estiguin per sota de 33.000 euros, com hem acordat amb el Govern, per garantir que les persones que menys tenen..., perquè el setanta-cinc per cent de la població pagui menys i els qui tenen més, doncs, contribueixin a garantir els serveis públics del nostre país.

Agraïm, hi insisteixo, aquesta moció, a la que segurament..., vaja, donarem suport a la seva majoria.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Senyors diputats... Bé, en la seva moció manifesten que el proteccionisme d'alguns països representa una amenaça per al nostre creixement econòmic i que els aranzels perjudiquen les empreses catalanes. Demanen informes, plans, promocions i ajudes. En definitiva, tot anava de meravella, Trump és molt dolent i aquí no hem fet res malament i tot va molt bé.

I, mirin, a Catalunya, al conjunt d'Espanya, el problema de la nostra economia, del gran atur estructural que portem arrossegant durant dècades, el problema de l'agricultura, de la ramaderia, de la pesca, de la nostra tomata de Montsià, els pebrots del Baix Llobregat, de la mongeta tendra, el meló de l'Ebre o el préssec de Lleida o el lluç o la gamba de Girona..., el problema no és Trump, són els productes del Marroc que envaeixen els nostres mercats.

I per què? Doncs perquè ells tenen menors costos de producció al Marroc: salaris, aigua, fitosanitaris, regulació laxa. I hi ha uns acords de lliure comerç entre la Unió Europea i el Marroc que són tremends: làctics, zero per cent d'aranzels de la Unió Europea al Marroc; al revés, vuitanta-u el Marroc enfront d'Espanya. Oli vegetal, zero per cent de la Unió Europea al Marroc; el Marroc, quaranta per cent als de la Unió Europea. Fruita, set per cent de la Unió Europea al Marroc; vint per cent del Marroc a la Unió Europea. Tremend.

I s'hi suma l'augment de costos a Catalunya de l'energia, del transport, de normativa laboral, dels impostos, del pacte verd de la Unió Europea. I no ho diu VOX. No ho diu VOX, també ho diu la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, que també denuncien l'enfonsament de preus dels nostres productes per culpa de les importacions marroquines.

I a Catalunya, al conjunt d'Espanya, el problema de la nostra economia, del gran atur estructural que portem arrossegant durant dècades, el problema de la indústria de l'automòbil, de la mecànica, del vidre, de la ceràmica, del tèxtil, no és Trump ni els aranzels dels Estats Units, són els productes de Xina o de fora que envaeixen els nostres prestatges.

Per què? Doncs perquè porten productes que han sigut fabricats sense respectar cap norma laboral, fiscal, ambiental que exigim aquí als nostres empresaris i als nostres treballadors. Perquè Xina té unes limitacions per vendre en el seu país, mentre aquí tenim el senyor Sánchez, que va anar a Xina a fer-li la gara-gara.

Vostès venen a parlar dels aranzels de Trump dels Estats Units com si aquests fossin els grans problemes dels treballadors i les famílies catalanes. Curiositat: la Unió Europea fa anys que té aranzels vers Estats Units, un deu per cent a automòbils, i al vi fins i tot arriba fins al trenta-dos per cent, eh?

I ho direm una vegada més i les que faci falta: VOX està en contra dels aranzels dels Estats Units d'Amèrica perquè estem en contra de qualsevol cosa que perjudiqui els nostres productes, el nostre camp i la nostra indústria. I dels aquí presents, de la resta de partits, VOX és l'únic partit que rebutja qualsevol mesura que perjudiqui el nostre sector primari i industrial.

Rebutgem els aranzels, com hem dit un altre cop, sobre els nostres productes d'Estats Units o les limitacions i aranzels de Xina. Rebutgem la invasió de productes estrangers que no respecten les nostres normes. Rebutgem les normes i impostos de la Unió Europea que castiguen, i molt, els nostres productes. Rebutgem el pacte verd, l'acord amb Mercosur, els acords comercials amb el Marroc, Turquia, Sud-àfrica i altres països. Vostès, no; només, el problema, és Trump. *(Alguns aplaudiments.)*

I el problema el tenen tots vostès, que rebutgen els aranzels dels Trumps mentre els hi molen els del Marroc i els de Xina, enganyant els catalans i el conjunt dels espanyols.

En conclusió, els seus partits i les seves polítiques s'han carregat el nostre camp i la nostra indústria, i ara busquen com a culpables els aranzels dels Estats Units d'Amèrica. I és fals, els culpables son vostès i les seves polítiques.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies. Des dels Comuns, donarem suport a la majoria de punts de la moció. Sí que volíem fer algunes consideracions.

La primera és que ens ha sorprès que tant en el text de la moció com fins i tot gairebé en la seva intervenció no ha citat qui és el responsable de la situació d'inestabilitat econòmica que patim, que és Trump. No sé si és que tenen por dels seus competidors electorals o de no ofendre ningú, però crec que clarament el que hagués estat bé és que el Parlament de Catalunya hagués rebutjat la política econòmica de Trump, perquè és realment qui està posant en entredit, evidentment, la situació a escala global i qui..., en aquest cas, és la política de Trump la que ha provocat una guerra comercial, que sembla que els hi costi dir-ho.

Jo també..., no ho sé, també al final clarament es veu, no? No he entès re de la diatriba que ha fet el senyor Garriga, de VOX. No sé si està a favor o en contra de Trump. Perquè, clar, quan vostès parlen del camp..., és a dir, entenc que vostès estan en contra dels aranzels sobre, en aquest cas, el vi català del senyor Trump. Com que és el seu aliat i no paren de fer-se fotografies amb el senyor Trump...

I, en tot cas, vostès –ja els hi he dit més d'una vegada–, conjuntament amb la senyora Orriols, són els escolanets de Trump a Catalunya i a Espanya. (*Remor de veus.*) Suposo que tenen complicada la seva posició i fan bastants equilibris. No es posin nerviosos. Si jo ja sé que són... Suposo que després els trucarà Trump i els renyarà, però no passa re, ja s'apanyaran amb vostès amb ell. Però, en tot cas, tothom sap a Espanya i a Catalunya que vostès són els apadrinats de Trump i que treballen per a Trump. Jo crec que és mala idea.

I, en tot cas, parlava de la situació econòmica a Catalunya i a Espanya. Tenen mala peça al teler, perquè... Evidentment, segurament ens queda molta feina per fer, però és que la situació de l'atur en aquests moments respecte, per exemple, a la que hem tingut els darrers quinze o vint anys és la millor, i, evidentment, el creixement econòmic que tenim, en aquest cas, a Catalunya i a Espanya, és el que és, que precisament no és el de la majoria d'economies de la zona euro.

Sap quin és el problema principal que tindrà Estats Units en la seva guerra aranzelària? La inflació, que és la que provoquen les seves polítiques, i que això sí que afecta directament la classe treballadora.

El segon element que volia situar, que es recull també de la seva moció i que crec que està bé, perquè és una reflexió interessant també que la plantegi Junts, és que cada vegada que hi ha una fallada al mercat es demana que sigui, evidentment, el sector públic qui el rescati. Celebro que avancin adequadament, que progressin adequadament, i que cada vegada reconeguim que hi ha una crisi, evidentment, en el sector privat..., o cada vegada que hi ha elements com pot ser una crisi energètica o poden ser fins i tot elements climatològics entenen que necessitem un sector públic fort que respon amb polítiques públiques per ajudar, evidentment, els sectors econòmics, el sector industrial i també, evidentment, els treballadors i treballadores.

També, després, coincidir amb una de les reflexions que també feia el diputat Elena, que és evident que hem d'ajudar, hem d'ajudar per activa i per passiva el nostre teixit industrial, que no és només aquelles empreses que exporten directament als Estats Units, sinó també la cadena de valor. Per exemple, és cert que la nostra indústria automobilística no exporta directament als Estats Units, però sí que ho fa, que exporta a països tercers, que, en aquest cas, segurament dins de la cadena de valor..., amb peces de la construcció d'automòbils que altres empreses, per exemple, a Alemanya sí que exporten a Estats Units.

I, per tant, crec que..., també ho va dir la consellera en la seva compareixença, i també en aquest pla que ha aprovat el Govern català, amb aquests 300 milions d'euros que anaven en aquest segon suplement de crèdit..., hem d'estudiar molt bé, si finalment es posen en marxa aquesta política aranzelària i aquestes polítiques proteccio-

nistes per part de Trump..., veure quin impacte tenen no només en aquelles empreses que exporten directament a Estats Units, sinó en el conjunt de l'escala de valor.

I, finalment, miri, no donarem suport bàsicament en aquelles propostes que vostès proposen rebaixes fiscals. És que diguéssim que, com diu la meua àvia, *aprovechando que el Pisuerga pasa por Valladolid...*, és que vostès..., qualsevol cosa que passi al món sempre acaba amb una rebaixa fiscal, que normalment són rebaixes fiscals generalitzades, eh?, és a dir, per tant, no... Vostès sempre parlen de que són rebaixes fiscals a la classe mitjana, el que passa és que ja sabem com acaben. És a dir, acaben amb grans rebaixes fiscals a qui cobra més, per exemple, d'IRPF o, per exemple, a les grans herències.

I, per tant, nosaltres entenem que és una mica contradictori, perquè al final els números són els que són. No pot ser que sempre reclamem que posem més recursos públics, que cada vegada anem augmentant el pressupost, però que vostès, cada vegada que en tenen oportunitat, plantegin una rebaixa fiscal especialment a qui més té, que ja ens coneixem. (*L'orador riu.*)

El president

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, faré una petita regressió, perquè veníem d'una altra moció també sobre aranzels i, en aquesta, el diputat de Junts que la defensava ha dit en un moment determinat, bé, que la cultura del subsidi, que la cultura de la pagueta era una cultura espanyola en contraposició de la cultura catalana, que era la de l'esforç. Això, per posar-ho..., o sigui, hauria de ser la pregunta necessària..., una pregunta que crec que cobra encara més rellevància quan han pactat amb el PP un bon grapat d'esmenes que tenen a veure amb reduccions fiscals, que exactament seria: què vol dir que la cultura de la pagueta és espanyola?

Estaríem dient que tothom en aquest país que té alguna mena de retorn social –no passa re, eh?, tranquil, així seguim amb el circ–..., està dient que tothom en aquest país que té alguna mena de retorn social, el que es paga és impostos..., són espanyols? Que són vostès, que som tots nosaltres, que el nostre sou surt de l'erari públic, i que els dels grups més grans o els que, per exemple, venen aquí només a passar l'estona i jugar amb el telèfon, sense gaire càrrega de feina com a parlamentaris..., seria qüestionable? Seria cultura espanyola, tot aquest Parlament? És cultura espanyola? Espanyols tots. En canvi, la cultura de l'esforç, que és només la rellevant, dels empresaris, és la catalana, neixin on neixin? Ho dic perquè jo puc fer l'absurd fins a la sacietat o podem deixar de dir aquestes barbaritats en els plens, tenint en compte el moment polític i social en el que estem.

Si podem seguir amb això, dir que si la qüestió és que si els catalans emprenem..., com emprenem els catalans? Perquè a mi la cultura del subsidi i de la pagueta em sembla..., paquets d'incentius econòmics, paquets d'ajuda econòmica, exempcions fiscals només a les empreses. I «espanyol», sigui el que sigui el que vulgui dir això, pensaria que el PP ho encarna bé. Per tant, no entenc gaire com s'ha pogut fer una intervenció d'aquest tipus abans de dinar..., dinem, prenem el cafè, venim aquí i hem pactat mitja moció amb el PP. Em sembla que no té gaire de sentit.

No passa re, això és ideologia. M'ha vingut perfecte per explicar què és la definició perfecta d'ideologia. Un exemple seria: les ajudes a qui té menys o inclús la renda bàsica universal, un repartiment de la riquesa per al conjunt de la població per garantir el dret a l'existència, és una pagueta, una ajuda, un subsidi per als mandrosos. En canvi, regar amb diners del conjunt dels treballadors empreses privades que mai fan retorn i que reparteixen dividendes a gent que no ha de treballar mai, això és ser emprenedor exitós. Perfecte. Doncs això, estimats, és ideologia.

A partir d'aquí, el que volíem és començar a parlar de que la seva moció és altament intervencionista, que és una cosa que d'entrada semblava que estava molt malament. No dic que per mi estigui necessàriament malament, però és molt intervencionista. Perquè, quan es van rescatar entitats financeres gastant 60.000 milions d'euros, no sé si era cultura de pagueta o era cultura del subsidi o no era intervencionisme. No, no?, perquè això era el correcte funcionament del mercat, amb l'Estat darrere. Però si reclamem el retorn d'aquests diners o si es convertissin en accions com a forma de retorn, llavors no ens agrada tant.

Quan es reparteixen milers de milions d'euros a través dels fons europeus –que són, no ho oblidem, eh?, diners públics–, això és la mà invisible del mercat que està repartint la gràcia. Però quan diem que aquests diners públics han de tenir contrapartides com compromisos de no acomiadar, de no deslocalitzar i, si no, retorn dels diners, llavors està venint el socialcomunisme. Doncs algun dia ens hauran d'explicar molt a poquet a poquet quina és l'estratègia independentista darrere de donar suport a Repsol o al BBVA.

Però, mentrestant, quan a aquests fons europeus hi ha 67.000 milions que van anar directament a energètiques, haurem de veure què passa. Perquè tot en ordre, circulin, no hi ha res a veure, però ara que Red Eléctrica vol blindar la xarxa perquè no hi hagi més apagades sembla que hi haurà una pujada de la factura de la llum que haurem de pagar entre tots, i ningú pensa en recuperar aquests dividends, exempcions fiscals, etcètera. Doncs tot això és ideologia. La ideologia més forta és la que precisament acusa els altres de polititzar-ho tot i que, en canvi, busca despolititzar la política. Contra això és contra lo que està la democràcia.

Tampoc té gaire sentit per nosaltres que el que està passant amb els aranzels es pretengui plantejar com un fet arbitrari que respon a que Trump ha perdut el cap i no sap el que es fa. Des de ja fa uns quants anys el lliure mercat i les regles amb les que venia funcionant l'economia global s'han anat canviant. De fet, abans que Trump arribés a la Casa Blanca, Biden havia introduït ja mesures aranzelàries i havia apostat per una política industrial.

En la mateixa línia que, per cert, van algunes mesures europees, com els aranzels als cotxes xinesos, que tampoc han estat rebuts per Pequín, que ha amenaçat amb represàlies, o com el pla Draghi quan es parla de reindustrialització i de concentració del capital. Aquesta reindustrialització no es podrà fer, segurament, sense aranzels. Els aranzels poden ser una mesura econòmica en un moment determinat, puntuals, ben dissenyats, selectius, etcètera.

De fet, dir-los que el 2023 l'editorial del *The Economist* ja exposava clarament..., quan lamentava que: «Avui els valors liberals clàssics del lliure comerç i de la intervenció modesta de l'Estat sobre l'economia són valors no només impopulars, sinó que cada vegada estan més absents del debat públic.» També deien: «Si avui defenses el lliure comerç a Washington et titllaran d'ingenu, i si el defenses al món emergent et pintaran com una relíquia neocolonial.» Els temps estan canviant, i per això ho saben perfectament els grans defensors del lliure comerç i de la globalització.

En aquest sentit, el que nosaltres plantejem és que és necessari que ens adaptem i deixem aquesta nostàlgia d'una forma econòmica que ja no tornarà i plantejem que totes aquestes inversions que creiem que són necessàries no van d'exempcions fiscals, sinó que van de que plantejem una nova política industrial que sí que va de relocalitzar empreses, que sí que va de que precisament no hi hagi un sol euro més públic que ve dels treballadors que es pugui deslocalitzar.

Això hauria de ser el nou món econòmic que tenim; si no, seguirem parlant molt d'autonomia estratègica però serà mentida, simplement haurem canviat d'amo.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Som independentistes perquè ens sentim orgullosos del nostre poble i de la seva resistència estoica davant els nombrosos intents d'anorrear-lo, de desdibuixar-lo o d'esborrar-lo del mapa. Perquè volem preservar la seva identitat, la seva cultura, la seva visió del món, el seu llegat. No tothom és nacionalista com nosaltres, en som conscients, però sí que tothom, nacionalista o no, aspira a viure bé.

Avui tenim un govern incapaç d'aprovar pressupostos subordinat a un estat que ens saqueja i que no ha dubtat a atiar i premiar la deslocalització del teixit empresarial català per escarmentar-nos. Tot sota el paraigua d'una Unió Europea en la que no tenim ni veu ni vot per defensar els nostres interessos econòmics.

Avui, que és el Dia d'Europa, ens hauríem de preguntar tots plegats si la Unió Europea que volem és aquesta que ni reconeix nacions històriques ni sap controlar i blindar les seves fronteres davant ràtzies i invasions massives. Avui nacionalistes i no nacionalistes hauríem de tenir clar que necessitem restituir l'Estat català i decidir les nostres pròpies polítiques per garantir el benestar, la seguretat i el futur dels nostres fills.

Aliança Catalana és conscient que la política aranzelària aplicada pels Estats Units afectarà negativament moltes empreses catalanes, però també és conscient que sense un estat propi no hi ha marge ni de reacció ni de maniobra per protegir els nostres interessos. No podem discutir les polítiques que apliquen estats estrangers i sobirans en defensa de la seva indústria. No podem qüestionar que altres països apostin per la sobirania i l'autosuficiència que nosaltres no tenim.

En l'anterior mandat del senyor Trump, milers d'empreses que s'havien deslocalitzat a Canadà o a Mèxic van retornar a Estats Units gràcies a les seves polítiques proteccionistes. Catalunya i la seva indústria també necessiten polítiques proteccionistes, mesures que no podem aplicar per més mocions que presentem en aquesta seu parlamentària perquè ara mateix depenem d'un estat que no pensa en engrandir Catalunya, sinó en empetitir-la.

No podem incidir en els mercats internacionals, però sí que podem adoptar mesures, consumir productes propis fabricats a Catalunya i fets per empreses catalanes. Potser aquesta crisi que s'ha obert és l'oportunitat que calia per generar noves fortaleces.

No podem regular aranzels, ara mateix no disposem d'aquesta competència, però podem invertir en formació professional signant més concerts i concedint més pràctiques a les empreses.

Podem millorar les infraestructures, podem treballar en la simplificació administrativa, podem garantir terminis de pagament a proveïdors per donar estabilitat financera a les nostres empreses, podem preparar el terreny per quan recuperem la llibertat i la riquesa.

D'aquí dos o tres anys veurem si la indústria nord-americana s'ha recuperat i consolidat a nivell mundial o si en Trump ha enfonsat el país. Alguns, evidentment, ja han dictat sentència abans de comprovar-ho; nosaltres aquí sí que serem una mica més prudents.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Anna Navarro Descals.

Anna Navarro i Descals

Moltes gràcies als grups parlamentaris que han presentat les esmenes. S'agraeixen molt el to i la predisposició de poder treballar plegats.

Al PSC..., hola, moltes gràcies. M'hagués agradat molt que haguéssim treballat plegades. De fet, a Catalunya..., quan vius fora de Catalunya molts anys i veus una cosa catalana, una botella d'oli, xocolata, el que sigui, et fa moltíssima il·lusió, i sempre, quan ho mires i hi posa «*Made in Spain*», és com una ganivetada. (*Remor de veus.*) Sí que ho és. (*Alguns aplaudiments.*)

I als catalans que vivim a fora ens agradaria moltíssim que com a mínim es pogués reconèixer l'origen d'on són els productes. (*Remor de veus.*) Hi ha molts països, com Corea...

El president

Silenci, si us plau.

Anna Navarro i Descals

...o Àustria, que es fa això, eh? I va de la diplomàcia econòmica que parlàvem.

Pel que fa a les esmenes del PP, també moltíssimes gràcies. Incorporem algunes de les aportacions que han fet, totes elles ja veig que van molt en clau d'exigir a l'Estat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions... (*Veus de fons.*) Sí. El senyor Garriga em demana la paraula. Per què demana la paraula?

Joan Garriga Doménech

Sí, president. No, ara que arriben les votacions, per fer lectura de la nostra moció, que és la primera..., del punt número 6, si us plau. Gràcies.

El president

Perfecte. Ho tenim present.

Els deia que, acabat el debat, procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 22, 23 i 24 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el frau dels empadronaments massius (continuació)

302-00088/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el frau dels empadronaments massius. A petició del grup parlamentari proponent, el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, procedirem a la lectura del punt número 6. Té la paraula la diputada secretària primera, la senyora Glòria Freixa.

La secretària primera

Punt número 6. «Instar el Govern de la nació a realitzar les modificacions pertinents de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local, amb la finalitat de fer constar com a requisit al padró municipal la situació d'«il·legal» en el cas de les persones que resideixin il·legalment a Espanya.»

El president

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 absències.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a Catalunya (continuació)

302-00091/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a Catalunya.

Iniciarem la votació amb el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap vot en contra i 57 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 59 vots a favor, 26 en contra i 50 abstencions.

Votem ara el punt 2 *bis*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per unanimitat.

Votem el punt 3 *bis*.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 103 vots a favor, 6 vots en contra i 26 abstencions.

A continuació, de manera conjunta votarem els punts 4.a.1, 4.a.2, 4.a.3, 4.a.4, 4.a.5, 4.a.6, 4.a.10, 4.a.11, 4.a.12, 4.b.1, 4.b.3 i 7.8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 110 vots a favor, 10 vots en contra i 15 abstencions.

També de manera conjunta votarem els punts 4.a.7, 4.a.8, 4.a.13, 4.b.2 i 7.7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 68 vots a favor, 10 vots en contra i 57 abstencions.

Votem ara els punts 4.a.9 i 5.13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 90 vots a favor, 10 vots en contra i 35 abstencions.

Conjuntament votem els punts 5.1, 5.2, 5.10, 5.11, 5.12, 8.2, 8.3 i 8.4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 116 vots a favor, 4 vots en contra i 15 abstencions.

Conjuntament també votem els punts 5.3, 5.4, 5.5, 5.6, 5.7, 5.8, 5.9, 6.1, 6.3, 6.4, 6.6, 7.1, 7.2 i 8.1.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 74 vots a favor, cap vot en contra i 61 abstencions.

Votem ara els punts 5.14, 5.15 i 6.7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 90 vots a favor, 30 vots en contra i 15 abstencions.

Votem ara el punt 5.16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 90 vots a favor, 24 vots en contra i 21 abstencions.

Votem de manera conjunta els punts 6.2, 7.3, 7.4, 7.5 i 7.6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 68 vots a favor, 4 vots en contra i 63 abstencions.

Votem a continuació el punt 6.5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 110 vots a favor, 4 vots en contra i 21 abstencions.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 131 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 61 vots a favor i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica (continuació)

302-00092/15

I, finalment, procedirem a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica.

Iniciarem aquesta votació amb els punts 1 i 2 votats conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 118 vots a favor, cap vot en contra i 17 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, 4 vots en contra i 13 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 61 vots a favor, 15 vots en contra i 59 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap vot en contra i 15 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 7 i 10.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 57 vots a favor i 11 abstencions.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 11.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 11.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 11.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 11.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 62 vots a favor, 52 vots en contra i 20 abstencions.

Votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 61 vots a favor, 4 vots en contra i 70 abstencions.

Votem ara el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 128 vots a favor, cap vot en contra i 7 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 131 vots a favor, 4 vots en contra i cap abstenció.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia d'Europa

401-00025/15

(*Veus de fons.*) Sí, senyor diputat. Demana la paraula el senyor Garriga.

Joan Garriga Doménech

Era para manifestar... Ahora se va a hacer lectura de una declaración institucional que nosotros rechazamos enérgicamente porque es sectaria y torticera..., pero para manifestar también que nos quedamos por respeto a los señores cónsules que representan las diversas naciones.

Gracias.

El president

Li agraeixo els termes d'aquesta intervenció.

Passem a fer la lectura (*remor de veus*) de la declaració en commemoració pel Dia d'Europa. En primer terme, i els prego silenci, em plau adreçar una salutació cordial als representants de les institucions europees i als membres del cos consular acreditat a Barcelona que avui ens honoren amb la seva presència representant trenta-set estats.

Vull fer una menció especial de l'honorable senyora Ilona Kaldonńska, cònsol general de la República de Polònia, país que ostenta actualment la presidència de torn del Consell de la Unió Europea. Benvinguts al Parlament de Catalunya en una jornada tan transcendent per a nosaltres. (*Aplaudiments.*)

Els donem la benvinguda a aquesta cambra recordant que aquesta és la seu del Parlament de Catalunya. L'any 2027 aquest Parlament commemorarà mil anys de les assemblees de pau i treva de Déu, que es consideren que són l'embrió de la institució parlamentària catalana.

Recorden un discurs memorable d'un català insigne, de Pau Casals, a l'Assemblea General de les Nacions Unides l'any 1971? Deia, començava..., era un acte en el qual Pau Casals lliurava l'*Himne de la Pau* a Nacions Unides i Nacions Unides donava la medalla d'honor a Pau Casals.

I en aquell discurs ell començava dient: «*I am a Catalan. What has been Catalonia? Catalonia has been the greatest nation in the world. I'll tell you why.*» I explicava per què: Catalunya va tenir el primer parlament del món –fins i tot, deia ell, abans que Anglaterra– l'any 1027, a Toluges. I acabava aquella intervenció memorable dient..., a Toluges es reunien les institucions catalanes –estem parlant de l'edat mitjana– per parlar de pau. I ell deia, i aquestes són unes paraules que prenen tot el sentit avui: «Per la pau i contra la inhumanitat de totes les guerres» –per la pau i contra la inhumanitat de totes les guerres.

Aquest Parlament de Catalunya, avui..., aquesta petita nació del sud d'Europa és hereva d'aquelles assemblees de pau i treva de Déu.

Passo a llegir la Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia d'Europa, que ha estat aprovada per la Junta de Portaveus d'aquest Parlament.

«El 9 de maig, Dia d'Europa, la ciutadania de Catalunya, com a part de la ciutadania europea, reivindica la seva vocació europeïsta. En aquesta jornada es commemoren la pau, la unitat i la cooperació entre els pobles del continent europeu.

»El Parlament de Catalunya se suma un any més a la commemoració d'aquesta data tan significativa per a reafirmar el compromís d'aquesta cambra i de la ciutadania de Catalunya amb el projecte europeu. Aquesta data simbolitza l'inici d'un projecte comú que, després de segles de conflictes, ha permès construir una Europa basada en els seus valors fundacionals de pau, democràcia, llibertat, respecte i defensa dels drets humans, i solidaritat entre els pobles.

»La Unió Europea, des de la declaració Schuman, pronunciada el 1950, ha esdevingut un espai únic de democràcia i llibertat que ha fet possible la prosperitat econòmica, el progrés social i una major cohesió territorial per a milions de ciutadans, i que ha estat un exemple arreu del món. Avui, però, aquest projecte es troba en una cruïlla decisiva. L'increment del nombre i la intensitat de conflictes armats amb atacs contra la població civil i greus violacions del dret internacional i el dret internacional humanitari, l'auge de moviments autoritaris, l'emergència climàtica, la manipulació digital i l'expansió de discursos d'odi amenacen els valors que s'han construït amb tant d'esforç.

»La crisi que experimenta la governança internacional, en què es qüestionen les seves institucions multilaterals, mancades de capacitat de resposta efectiva, requereix determinació i unitat estratègica dels europeus a partir d'una Unió Europea robusta i amb capacitat de resposta. Davant d'aquests reptes, la resposta no pot ésser la fragmentació ni la inacció. Cal, més que mai, més Europa: una Europa més unida, més forta, més justa. Una Europa a l'alçada dels seus valors fundacionals de pau, de democràcia, de llibertat i de drets humans.

»Massa cops a Europa s'han prioritzat interessos geopolítics i econòmics per sobre de l'estat de la democràcia, la llibertat i els drets humans i el fet d'ésser un espai de drets compartits. La seva política migratòria, que ha convertit la Mediterrània en una de les fronteres més letals del món, encara n'és un exemple.

»Cal una Europa forta, però també una Europa crítica amb les seves pròpies mancances, perquè la manca d'autocrítica i la poca correspondència entre el discurs i els fets obren la porta a aquells que s'alimenten del discurs de l'odi.

»Els atacs contra la democràcia adopten formes noves i sofisticades. La desinformació s'ha convertit en una arma per desestabilitzar societats i alterar processos electorals, mentre els algoritmes de les grans plataformes digitals amplifiquen l'odi i la polarització.

»Els populismes i les extremes dretes es nodreixen de la manca d'autocrítica i del clima de crispació instrumentalitzant els problemes del dia a dia dels ciutadans per imposar una agenda reaccionària, que amenaça drets fonamentals i promou identitats excloents.

»En un món cada cop més incert, cal reforçar el projecte europeu avançant cap a una major integració, coordinació i capacitat d'acció a tots nivells: des de les institucions europees fins al municipi més petit.

»En aquesta defensa dels valors fonamentals d'Europa, el Parlament de Catalunya:

»Es compromet a contribuir, en la seva activitat legislativa, a reforçar una Europa democràtica i lliure de desinformació, per continuar defensant els valors, els drets civils i polítics i les llibertats fonamentals, i condemna qualsevol ingerència en processos democràtics, ja que aquestes ingerències són una amenaça directa per a la democràcia i els drets fonamentals, com ara la llibertat d'expressió, el pluralisme informatiu i la igualtat d'oportunitats en l'accés a la informació.

»Reivindica l'Europa dels drets, individuals i col·lectius, on ningú no sigui discriminat per raó de gènere, d'origen o d'orientació sexual, i treballarà contra l'expansió de discursos d'odi que amenacen els valors que s'han construït amb tant d'esforç. Europa ha d'ésser un espai de llibertat i dignitat, on es protegeixin els drets

de les dones, de les persones LGTBIQ+, de les minories i de tots els col·lectius vulnerables.

»Reforçarà l'aposta per una Europa social, que posi la vida digna de la ciutadania al centre de les seves polítiques. Cal reforçar el pilar social europeu, assegurant serveis públics de qualitat, salaris dignes, oportunitats per a la joventut i polítiques d'habitatge que protegeixin l'interès general.

»Assumeix la seva responsabilitat en el desenvolupament d'una Europa sostenible, que afronti el repte climàtic amb ambició i amb justícia. L'emergència climàtica no s'atura i Catalunya ha d'ésser pionera a mantenir els objectius climàtics per donar seguretat jurídica a la indústria i garantir un futur net i saludable per a les pròximes generacions, assegurant una transició justa que no deixi ningú enrere.

»Defensa una Europa autònoma i sobirana, capaç de protegir la seva gent i d'ésser un referent mundial en la defensa de la pau, la democràcia i els drets i llibertats fonamentals. En un context internacional canviant, Europa ha de reforçar la seva autonomia estratègica en matèria de seguretat per preservar els valors europeus i ser clara en la condemna de les violacions dels drets humans i els crims contra la humanitat.

»Insta les autoritats competents a desenvolupar una política migratòria europea que vetlli per la protecció dels drets humans i el respecte del dret internacional i el dret d'asil, la integració social i un repartiment equitatiu de les responsabilitats en el si de la Unió Europea.

»Continuarà cooperant amb les institucions europees i altres regions europees amb lleialtat per fer sentir la veu de tots els territoris i de les diverses sensibilitats en el procés de construcció europea, i també en la promoció dels interessos generals de Catalunya i en l'assoliment de l'oficialitat del català a la Unió Europea, com a part del plurilingüisme europeu.

»S'adhereix a la concentració convocada per les entitats europeistes el 9 de maig, a les sis de la tarda, a la plaça del Rei, de Barcelona, amb el lema "Europa som nosaltres", i encoratja la ciutadania a participar-hi com a mostra de suport a la construcció cívica d'Europa.

»Exhibirà, finalment, la bandera de la Unió Europea en la sessió plenària dels dies 6, 7, 8 de maig al Palau del Parlament per reivindicar la vocació europeista de la ciutadania de Catalunya.

»Palau del Parlament, 7 de maig de 2025.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Els convido ara a dirigir-se a la sala de passos perduts, on tindrà lloc la interpretació de l'himne de la Unió Europea. Tot seguit s'oferirà una recepció als membres del cos consular.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i quatre minuts.